Eatît de timid...

Linda Cajio

DIFUZARE: Tel.: 637.79.54
Str. Şerban Vodă nr. 7, sector 1
(lîngă Gara de Nord, din Calea Plevnei)

Linda Cajio

E atât de timid

Editura Malina

ISBN – 973–97.281–3–8

Prolog

1964

– Hei, cretinule!

Richard Creighton încremeni. Voçea aceea putea fi a oricăruia din cei o sută de copii care învăţau la *Elementary School* din Penns Grove, New Jersey. Indiferent unde ar fi învăţat i se întîmpla acelaşi lucru. Toţi îl duşmăneau. Doar cîţiva paşi pînă înăuntrul clădirii şi s-ar fi salvat sub aripa protectoare a profesorilor. Cît ar fi vrut să aibă aripi şi să zboare această distanţă pînă în zona de siguranţă! Cît ar fi vrut să poarte alt nume, oricare altul dar nu Creighton. Nu ştia de ce, dar chiar şi atunci cînd nu scotea o vorbă, copiii tot îl numeau cretin, şi asta în cel mai fericit caz. De ce nu-l chema şi pe el James, Garner sau Bert Maverick. Astea, da, nume cu care te puteai lăuda.

– Uitaţi-l pe cretin! strigă Billy Prescott, răsărindu-i în faţă. Grupul de copii îl înconjură venind

din spate. Era banda lui Billy.

– Azi şi-a pus şosete albe! Şosete albe! Şosete albe!

Richard oftă adînc. Billy era cel mai mare derbedeu pe care-l cunoscuse vreodată. Ar fi rupt-o la fugă, dar ştia că ar fi încasat-o. Dacă rămînea pe loc şi n-ar fi scos o vorbă s-ar fi putut alege doar cu confiscarea banilor de masă. Copiii treceau pe lîngă el şi intrau în şcoală, unii chicotind, după ce asistaseră la ultima scenă uimitoare la care fusese supus, alţii prefăcîndu-se că nu văzuseră nimic. Nici unul nu-i sărise în ajutor. Era de datoria lui să facă ceva, dar în cazul acesta şi-ar fi semnat singur sfîrşitul.

Îşi împinse ochelarii înapoi pe nas şi rosti singura scuză acceptabilă care-i trecu prin cap.

– Eu... mama m-a pus să-i încalţ.

Copiii izbucniră în rîs.

– Mămica l-a pus pe Dickie să se încalţe cu şosete albe. Billy îşi strînse gura şi ţocăi din buze.

Richard îşi stăpîni impulsul, de a lovi şi de a plînge. Cu siguranţă ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia. Ce n-ar fi dat să fi fost unul din membrii formaţiei *Monkies* pe care-i văzuse la televizor. Tipii ăia puteau spune şi face orice, şi-i durea în fund. Ce i-ar mai place să fie unul din *Beatles* sau

Steve McQueen, sărind, în şaua motocicletei, peste capetele lor. Categoric, Steve McQueen era cel mai calm tip de care auzise vreodată. Era convins că dacă Steve ar purta şosete albe nimeni n-ar avea nimic împotrivă. Singurii lui prieteni erau filmele şi programele TV, lumea în care se refugia şi se putea visa oricine altcineva.

Ştia, oricum, că nu s-ar transforma într-un monument al durităţii. Întotdeauna va rămîne un slăbănog miop, cu dinţii mari şi cu părul atît de creţ încît dacă nu şi l-ar lipi de ţeastă capului, ar arăta de parcă tot timpul şi-ar fi ţinut degetul înfipt în priza electrică. Nu ştia de ce nu pusese pînă atunci lucrurile la punct; pur şi simplu nu o făcuse niciodată. De fiecare dată cînd deschidea gura se înroşea ca sfecla.

Şi doar *îi spusese* maică-sii că nu poate purta şosete albe, dar ea îi rîsese în nas. În ce privea îmbrăcămintea, nu-l va înţelege niciodată. Precis că tricoul jerpelit, în dungi, al fratelui său va fi următoarea ţintă a ironiilor lui Billy. Dar se înşelă. Dimpotrivă, Billy întinse mîna şi-i trase ochelarii de pe nas. Richard ţipă şi se repezi să şi-i salveze. Ai lui l-ar fi omorît dacă s-ar fi întîmplat ceva cu ochelarii. Stomacul i se strînse de frică în momentul în care Billy îi azvîrli unuia dintre prietenii săi. Începuse jocul de-a prinselea. Vedea totul ca prin ceaţă şi nu mai avea nici o speranţă că şi-i va mai

recupera vreodată.

– Dă-mi înapoi ochelarii! ţipă el, abţinîndu-se să nu izbucnească în plîns.

– Foarte bine, spuse Billy, şi aruncă ochelarii exact în direcţia lui, peste capetele băieţilor care făcuseră cerc în jurul lui. Nu se gîndea decît cum să-i prindă înainte ca aceştia să se izbească de perete, aşa că îşi făcu loc cu coatele şi o zbughi pe scări, în jos.

Fetiţa care şedea pe iarbă îi întindea ceva, timidă. Îşi miji ochii şi, apropiindu-se, zări ochelarii. Prin cine ştie ce miracol nu se spărseseră, nici măcar nu se crăpase vreo lentilă. Căzuseră, în iarbă... sau poate spiritul lui Steve McQueen îi prinsese cu celebra-i mănuşă de baseball.

– Mulţumesc, spuse el recunoscător luîndu-i şi punîndu-şi-i la ochi.

De ei se apropie o fetiţă ceva mai răsărită, care-l privea de parcă i-ar fi crescut un corn în frunte.

– Haide, Penny! Doamne, ce copil prostănac, se răsti ea la cea mică, trăgînd-o.

– Toată ziua trebuie să stau cu ochii pe tine?

De-abia acum observă el că salvatoarea ochelarilor era o gîgîlice bondoacă, cu o claie de păr roşu care-i încadra chipul plin de pistrui. Era chiar mai urîtă decît el. Constatarea îi trezi un sentiment

de milă pentru ea. Mititica habar n-avea, probabil, ce-o aşteaptă.

Dar nici el n-avea de gînd să-i spună.

Capitolul 1

– Domnişoară, v-aţi rătăcit?

Pen Marsh se întoarse brusc. Vocea aceea bărbătească, pe care o auzise venind din spate, dinspre pădure, o luase prin surprindere. Inima i se zbătu dureros în piept doar pînă cînd zări magica apariţie. Teama se transformă într-un sentiment cu totul deosebit. Îi putea spune apariţie magică din două motive; primul, pentru că doar cu o clipă în urmă el nu se afla acolo, al doilea, pentru că bărbatul acela parcă venea dintr-o altă lume.

Rămase cu gura căscată ca o fetişcană. Era înalt, suplu, cu braţe şi picioare lungi. Avea muşchi puternici şi bine conturaţi. Toate la un loc îl făceau să semene cu un înotător la Jocurile Olimpice. Chipul parcă-i era sculptat în piatră, inclusiv zîmbetul abia schiţat în colţul buzelor. Iar ochii... acolo parcă i se puteau citi toate trăirile. Din profunzimea

lor ca verdele frunzelor, scăpăra inteligenţă ascuţită şi umor. Cunoştea femei care ar fi dat oricît să aibă acea culoare a ochilor – şi părul lui. Chiar aşa, se gîndea în sinea ei, ce putea fi mai deprimat decît să vezi un bărbat cu un asemenea păr, des şi ondulat, strîns în coadă de cal, cu toată partea din faţă dată peste cap. Pen nu avea nici o îndoială că lăsat liber i-ar fi încadrat figura în felul acela atît de natural, pentru care femeile puneau la bătaie sute de dolari, plătind unui anume domn Raoul să le aranjeze astfel coafura. Braţele lui ca nişte corzi întinse erau tatuate în punctişoare care formau imagini complicate şi interesante. Categoric, prezenţa lui inspira încredere.

Cu toate acestea, îmbrăcămintea îl făcea să pară ca venind din altă epocă. Purta o cămaşă largă de pînză, strînsă cu o cingătoare din mărgele. În jos, pantalonii strîmţi din piele de căprioară lasau să se vadă o porţiune îngustă din coapse. Din decenţă, îşi prinsese în jurul lor o bucată de pînză. Pen nu putu să nu se întrebe dacă lipsa şortului de jocheu nu-i provoca dureri.

Îşi luă privirea de la acea parte distinctă a anatomiei lui şi şi-o îndreptă asupra puştii lungi pe care o legăna pe braţe ca pe un copil. În acel moment bărbatul îşi ridică ochii şi privi iute în dreapta sa, apucînd repede puşca în mîini. Pen se întoarse şi ea şi văzu un indian cocoţat pe creasta

stîncii. Era ras în vîrful capului; în părţi şi la spate, părul îi cădea pe umeri. Nici el nu purta blugi sau tricou; avea doar o fîşie de pînză în jurul coapselor iar în mînă ţinea ameninţător o toporişcă.

– Hei, Creighton! Libby îţi transmite că e timpul să-ţi mişti fundul pînă aici.

Bărbatul care răspundea la numele de Creighton îi făcu semn că a înţeles, apoi se întoarse spre ea.

– Domnişoară, te-ai rătăcit de tabără? Nu e indicat ca o femeie să umble singură prin pădure.

În acel moment Pen se linişti complet. Bineînţeles că ştia cine era acel bărbat şi ce căuta acolo. Verişoara ei, Libby Marsh, regiza un film, aici în Delaware Water Gap, New Jersey. După părerea acesteia, subiectul care trata problema frontierelor în perioada colonizării şi fondarea oraşului Fort Nashborough, îl clasa în rîndul filmelor „ireproşabile din punct de vedere politic." Intitulat *American Saga,* îl avea drept interpret principal pe Richard Creighton.

Richard devenise vedetă de cinema cu cîţiva ani în urmă, după ce se remarcase pe scenă în rolul inocentului greu adaptabil marii aglomerări urbane. Dar Pen, îl cunoscuse cu mult înainte ca el să apară în filme. *Acesta* era, oare, „Cretinul"? Libby îi spusese că se schimbase dar nu-i precizase şi cît de mult.

– Ai rămas fără glas? o întrebă blînd prinzînd-o de cot. Vino. Dă-mi voie să te conduc în tabăra noastră pînă îi vom găsi pe ai tăi.

Îi simţea pe piele căldura senzuală a mîinii, care-i produse brusc senzaţii puternice în tot corpul.

– Aaaa..., exclamă ea, simţind cum creierul îi încetează să mai judece. Era singurul organ care nu-i mai funcţiona. Toate simţurile i se acutizaseră. Trupul îi era cuprins de flăcări.

El îi zîmbi.

– Ezekiel Freemont, la dispoziţia dumneavoastră. Vă asigur că lîngă mine sînteţi în siguranţă. În zona de frontieră toţi ştiu că nu atac decît pieile roşii, francezi, spanioli şi rareori pe cei din tribul *Chickasaw,* duşmanii fraţilor mei, cei din tribul *Cherokee.*

– Aaaa... Ceva ca o lovitură de pumn îi contractase diafragma şi pierderea respiraţiei nu îi dădea voie să vorbească.

– Nu face eforturi, domnişoară, spuse el ţinînd-o de cot şi ajutînd-o să urce cărarea abruptă. Conversaţia îţi poate provoca dureri în maxilare cînd ţi-e lumea mai dragă, ca să nu mai vorbim despre urechi.

Pen se blestema în sinea ei. De ce naiba nu putea vorbi? Nu trebuia să spună decît „Mă cheamă Penelope Marsh, mi se spune Pen. Sînt veri-

şoara lui Libby Marsh şi am fost invitată pe platou să asist la filmări" În locul cîtorva cuvinte simple formate din cel mult trei silabe fiecare, scotea nişte sunete de parcă ar fi fost imbecilă. Îşi duse mîna la bărbie ca să fie sigură că nu rămăsese cu gura căscată. În sfîrşit, îşi luă inima în dinţi şi reuşi să pronunţe cîteva cuvinte coerente.

– Dumnezeule! Richard Creighton.

El rîse şi pe chipul dur se aşternu un zîmbet cald.

– Nu-l cunosc, dar e un tip norocos dacă a cunoscut o femeie atît de drăguţă ca tine.

Pen clipi uimită. Cum adică să nu fi auzit el de el? Şi ce idee, ea şi drăguţă? Era foarte înaltă, un metru optzeci desculţă, pe vremea cînd se îngrăşase purtase măsura zece şi avea o figură ştearsă chiar şi atunci cînd îşi făcea un machiaj ca la carte. În fiecare zi se privea în oglindă, aşa că era normal să ştie cum arată. Mai rău era că, mereu se compara cu tinerele acelea drăgălaşe care urmau cursurile superioare la *Blair Academy* şi care ar fi dat lecţii, oricărei Miss America. Ce bine că şcoala se închidea pe perioada verii, astfel cine ştie ce balamuc ar mai fi ieşit. Noroc că echipa de filmare nu le-a cunoscut pe fetele de la colegiu.

– M-am zăpăcit, mai spuse ea, conştientă că toată situaţia aceasta neplăcută în care fusese pusă se datora tracului.

– Aaaa... uite-o că vorbeşte. Zîmbetul i se transformă într-un surîs larg.

– Fii fără grijă, îi vom găsi pe ai tăi.

– Dar, nu m-am rătăcit...

Vocea i se pierdu în vînt, chiar în momentul în care atinseră creasta dealului. În faţa lor se întindea pajiştea împînzită de rulote, reflectoare, camere de luat vederi, braţe de microfoane şi cabluri. Oamenii se mişcau de colo-colo, jumătate din ei îmbrăcaţi în costume de acum două sute de ani. Cîţiva indieni, purtînd fîşii de pînză în jurul coapselor, arcuri atîrnate pe spate şi săgeţi la şold, se distrau cu joçuri video lîngă fortul de lemn înălţat doar pe două laturi.

– Richard! Bine că ai adus-o şi pe Pen cu tine. Nu ştiu dacă îţi mai aduci aminte de ea. Ea, probabil, te mai ţine minte. Din scaunul regizorului se ridicase să-i întîmpine o femeie plinuţă şi opusul lui Pen în ce privea înălţimea. Libby Marsh, regizor la Hollywood, semăna cu păpuşa *Fetiţa zdrenţuroasă,* plus părul creţ şi faţa plină de pistrui.

Pen îşi îmbrăţişă verişoara, care se arătă recunoscătoare în sfîrşit că găsise printre atîţia nebuni o persoană cu mintea întreagă.

Okay! strigă ea, bătînd din palme pentru a-i face atenţi. Toţi cei care urmează a fi omorîţi să-şi ocupe locurile. Indieni, de data asta vreau ca strigătele voastre de luptă să iasă ca lumea. Ieri, în

scena din tabără parcă eraţi nişte pisici leşinate. Nu uitaţi că oamenii ăştia vă fură pământurile, nu? Pentru numele lui Dumnezeu, înfuriaţi-vă, fiţi mai energici. Richard, treci printre ei şi îndreaptă-te spre Robertson. Nu uita că încerci să-i salvezi pielea cu toate că eşti îndrăgostit de nevastă-sa. Colonişti, fiţi mai fermi, mai nemiloşi, doar luptaţi să vă salvaţi vieţile şi teritoriile pe care le-aţi ocupat. Luptaţi. Luptaţi. Luptaţi. Şi să aducă cineva blestemaţii ăia de cîini chiar în spatele porţilor. Vreau o scenă autentică. Sper măcar că au învăţat după care dintre indieni trebuie să alerge. Okay! Pen, stai jos şi vezi să nu te împiedici de ceva. Haideţi, toată lumea să joace cum am stabilit la repetiţie. Vreau ca totul să meargă şnur, ca să nu fie nevoie să o luăm de la capăt. *Şi să ne enervăm!*

Pen se întoarse să-i mulţumească lui Richard Creighton, hotărîtă să-i demonstreze exact cine era: învăţătoarea cu experienţă, în vîrstă de douăzeci şi nouă de ani, a unor elevi talentaţi. Ceea ce văzu cînd îi întîlni figura, o lăsă din nou cu gura căscată.

El o privea încruntat, cu ostilitate. Răceala lui o atingea ca o vibraţie, de parcă l-ar fi jignit fără să-şi ceară scuze. Habar n-avea ce făcuse sau spusese ca să-i creeze asemenea reacţie.

El îşi înclină capul.

– Domnişoară.

Dezorientată, cu inima strînsă, Pen îl urmări cu privirea cum pleca să-şi joace rolurile de cowboy.

Richard sări peste doi „morţi" Se întreba dacă Pen Marsh îşi mai amintea de el din şcoală. „Lovi" un indian cu patul puştii şi se năpusti în grămada războinicilor. Nu se putea să nu-şi amintească. Îşi croi drum cu coatele lovind năprasnic în dreapta şi-n stînga. Nu fusese el calul de bătaie şi ţinta tuturor ironiilor din şcoală? Cine l-ar fi putut uita pe Richard „Cretinul"? Unul din duşmani îi apăru brusc în faţă, urlînd cu furie şi cu toporişca ridicată în aer. Richard îi blocă drumul şi-i „înfipse" cuţitul în stomac. Nu aşteptă ca bărbatul să mai ţipe şi-l trînti în praf, din fugă. Chiar dacă ea nu-şi adusese aminte, îi amintise Libby. Gîndul îl mai linişti. Chiar în faţa lui, Robertson punea pe fugă cinci indieni deodată, folosindu-şi puşca cu cremene drept ciomag, pentru că nu avusese timp să o încarce. Bărbatul îl depăşi în viteză. Dacă nu punea imediat mîna pe el, putea să-şi ia adio de la viaţă. În timp ce alerga se întreba de ce trebuia să fie atît de tulburat cînd se gîndea dacă Pen îşi mai aminteşte sau nu de el. Mai mătură din calea lui cîţiva supravieţuitori. Apariţia ei fusese o surpriză, recunoscu în sinea lui.

– Stop!

Oamenii transpiraţi, vociferară nemulţumiţi.

Lupta încetă imediat. „Morţii" înviară precum ceata lui Lazăr. Richard se opri şi el ca ieşit din transă, întrebîndu-se cine oare stricase scena.

Libby se ridică din scaunul ei de regizor şi se apropie, de el.

– Richard. Îngeraşule. De mişcat, te mişti bine, dar nu respecţi scenariul...

Richard simţi că ia foc. Libby îi enumeră toate greşelile scenice pe care le făcuse. Cu coada ochiului, se uită la Pen care-şi aţintise privirea asupra lui. Se blestemă în gînd doar pentru simplul fapt că se întorsese să-i surprindă reacţia. Îl atrăsese chiar din momentul în care o văzuse în pădure şi se furişase după ea ca un şcolar. Apoi i se păruse mai simplu să se ascundă sub masca personajului pe care-l interpreta în acest film. Întotdeauna i se păruse mai simplu, iar atunci cu atît mai mult cu cît tocmai îşi pregătea viitoarea scenă şi era o modalitate de a rămîne în pielea eroului său. Cel puţin, aşa crezuse pînă atunci. Ce prostie. Ceea ce-l deranja cel mai mult era faptul că apăruse dezbrăcat în faţa ei.

Nu avea de gînd să mai tolereze aşa ceva.

– Uite ce e, Libby, o întrerupse el. Nu-mi spune că n-am respectat indicaţiile regizorale stabilite la repetiţie.

Libby îl ţintui cu privirea. Pe platou se lăsase o linişte mormîntală. Toţi aşteptau cu sufletul la gură să vadă cine va ieşi învingător din meciul vedetă-regizor. Întotdeauna în prima săptămînă se stabileau relaţiile ce vor urma pe parcursul filmărilor, iar Richard îşi dădu seama că-şi pusese regizorul într-o situaţie jenantă. Îşi respecta regizorii cu care lucra, iar pe Libby cu atît mai mult. Nu era genul regizorului care să calce în picioare personalitatea unui actor. Obţinea rezultate bune doar prin puterea sa de convingere. Nu reuşise să intre în pielea personajului său, Ezekiel. Numai că de acest lucru îşi dăduse seama şi Libby. Nu putea deloc să se concentreze. I se întîmpla pentru prima dată de cînd era actor.

– Cred că ai dreptate. Mă gîndeam în altă parte. Se abţinu să nu se uite spre adevăratul motiv al neatenţiei lui. Ca observator pasiv, ea îi provoca stări de agitaţie în tot corpul. Scuză-mă nu am intrat în pielea personajului, adăugă el.

Libby îl privi perplexă un moment, apoi făcu o grimasă. Richard îi aruncă o scurtă privire lui Pen, care-i zîmbea cu admiraţie. Măcar ea nu-l considera ultimul căpcăun scăpat de la Hollywood.

– Concentrează-te, băieţaş. Altfel, îl aduc pe Gibson sau pe Costner, îl avertiză Libby.

Richard zîmbi.

– Şi în locul lui Ezekiel Freemont îl vei avea pe

Gibson sau pe Costner. Ştii şi tu prea bine că tipii ăia de mult n-ar mai trebui să joace.

Ea chicoti.

– Scîrbosule! Okay, reluăm scena. Ţine-ţi cîinii! Am putea lua acum pauza de prînz. În timp ce se îndepărta îşi privi ceasul. Prînzul la nouă dimineaţa.

– Scuzaţi-mă, oameni buni. Tocmai la asta mă gîndeam şi eu, le strigă Richard.

Toţi izbucniră în rîs. Meniul complet şi gustările, erau furnizate de o companie angajată de producător. Richard îşi dădu seama că gluma sa restabilise buna dispoziţie. Libby supraveghea, din nou cu mare atenţie, turnarea filmului şi jocul actorilor. Acum el se mobilizase să lupte pentru acel ceva care cîndva avusese importanţa sa. Cu cît te implici mai mult în intriga de pe platoul de filmare, cu atît vei fi mai convingător.

De-abia atunci realiză că se afla în mijlocul platoului, alături de cîţiva tehnicieni care refăceau decorul. Chiar aşa, se gîndi în sinea sa, semăna leit vechii porecle, aşa cum stătea acolo ca un tîmpit, dar nici chef nu avea să intre în rulotă. Era o splendidă zi de primăvară şi simţea nevoia să stea în mijlocul naturii.

Pen mai şedea încă pe scaunul pe care i-l indicase Libby. Se simţea stînjenită, parcă negăsindu-şi locul.

Se apropie de ea şi în acest timp simţi cum în tot corpul i se trezesc o mulţime de senzaţii, lucru care-l făcu să excludă ideea că prezenţa ei l-ar lăsa indiferent. În nici un caz, nu mai avea de gînd să se fîstîcească a doua oară, mai ales că venise acolo să-şi facă meseria, nu să se enerveze din cauza ei.

Ei da, era drăguţă, era zveltă şi avea un corp delicios aşa cum era îmbrăcată în bluza cu dungi albe-roz şi blugi. Avea nişte picioare care parcă nu se mai terminau. Poate altora li s-ar părea slăbănoagă, dar el o aprecia ca fiind bine proporţionată. Părul ei de un roşu aprins avea culoarea frunzelor răscolite de frigul toamnei. Şi-l strînse la spate cu o fundă roz, iar ochii ei erau de un albastru intens. Orice urmă de pistrui pe care era posibil să-i fi avut vreodată fusese înlocuită, cu vîrsta, de o piele albă ca laptele. Nu era o femeie frumoasă, dar el avusese parte de femei frumoase care nu-i stîrniseră nici o dorinţă.

– Mă gîndeam că ai jucat foarte bine, spuse ea cînd el se apropie.

– Vorbeşti serios? întrebă el după o scurtă pauză.

– Este surprinzător continuă ea entuziasmată, cum de reuşeşti să te mişti în aşa fel încît nimeni să nu fie rănit. Totul părea atît de real atunci cînd omul acela era gata să te lovească cu toporişca,

încît de-abia m-am abţinut să nu ţip. Doar gîndul că Libby m-ar fi strîns de gît, dacă îi stricam scena, m-a făcut să tac.

El îşi îndreptă privirea în jos neştiind ce să spună. Îi simţea parfumul cu care se dăduse. Delicat şi proaspăt, îi amintea de mirosul florilor de cîmp într-o dimineaţă cu rouă.

– Eu am ajutat-o pe Libby să găsească locul acesta adăugă ea, zîmbindu-i. E extraordinar să vezi cum vorbele ei devin, într-o bună zi, realitate, cu toate că nu înţeleg de ce jucaţi într-un film al cărui scenariu are la bază colonizarea oraşului Fort Nashborough, care se găseşte la nord de New Jersey, în Tennessee. Niciodată n-am înţeles de ce nu se filmează în locurile în care s-au desfăşurat evenimentele în realitate.

El schiţă un zîmbet.

– În ultimii două sute de ani peisajul s-a schimbat. Pe locul zonelor împădurite din Nashville, Tennessee s-au înălţat construcţii. Uneori, autenticitatea valorează mai mult decît realitatea.

– *Înţeleg* zise ea şi continuă zîmbind. Nu-i aşa că m-am bîlbîit ca o idioată?

– Nu... ah... nu. Tocmai observase că vîntul care i se strecura printre picioare îi ridicase capetele fişiei de pînză în jurul coapselor. Părul îi cădea bogat pe spate, amintindu-i ce ciudat trebuie să arate în faţa ei. I se puse un nod în stomac şi inima

începu să-i bată mai tare. Îşi dădu seama că nu mai poate vorbi, fenomen care i se întîmpla încă din copilăria marcată de acea chinuitoare timiditate. De obicei i se întîmpla în cele mai stînjenitoare momente. Ca cele de acum.

– Talentaţilor mei elevi cărora le predau la şcoala elementară de aici din localitate le va place la nebunie. Blairstown e un orăşel drăguţ.

– Scuză-mă, reuşi el să spună în cele din urmă. Se întoarse şi o luă spre pădure cu paşi din ce în ce mai grăbiţi. Coroanele verzi ale copacilor care i se aplecau deasupra capului, lăsau razele soarelui să se strecoare ca nişte săgeţi strălucitoare. Pătrunse mai adînc în tufişurile de ferigă pînă cînd, zgomotele se pierdură în urma sa. Bătăile inimii i se potoliră şi-i dispăru senzaţia de panică.

Îşi privi cămaşa descheiată şi fîşia de pînză şi blestemă scenariul care-l obliga să poarte acea costumaţie. Prin natura profesiei reuşise să se convingă din ce în ce mai mult că actorul nu este un om obişnuit. Îşi imagină ce-şi închipuia Pen Marsh văzîndu-l pe jumătate dezbrăcat. Chipul ei serios se potrivea tocmai felul ei de a fi.

Cît despre manierele sale, îşi dăduse seama că se purtase nepoliticos, dar prezenţa ei îl aruncase în trecut, în perioada copilăriei. Crezuse că se lecuise, dar nu era aşa.

– O slăbiciune de moment, şopti el. Cu mult

timp în urmă hotărîse să-şi dovedească valoarea în faţa celor care-i pricinuiseră atîtea necazuri. Acesta era şi motivul pentru care nu-şi schimbase numele, obicei încă practicat în lumea filmului.

Trase adînc aer în piept amintindu-şi sieşi că se afla în acel loc pentru a-şi face meseria. Şi şi-o va face aşa cum trebuie, demonstrîndu-le tuturor – dar, mai ales, lui Pen Marsh.

Venise momentul să intre din nou în pielea lui Ezekiel.

Se înfundă mai adînc în pădure.

Pen şedea pe un scaun înalt din pînză urmărind pregătirile pentru reluarea scenei de luptă.

Simţindu-se ca a cincea roată la căruţă îşi dorea cu disperare să plece de acolo. Cîte un membru al echipei de filmare îi mai arunca din cînd în cînd cîte o privire piezişă, de parcă le-ar fi stat pe cap ca o povară, ceea ce, probabil, şi era, fiind tolerată ca rudă a regizorului, lucru de necontestat. Libby tocmai încheiase discuţiile cu oamenii şi nu avusese timp să se ocupe de ea. Pe lîngă toate acestea, se mai şi certase cu vedeta.

Ştia că faţă de Richard se purtase ca o ado-

lescentă prostuţă şi-i luase din timpul atît de preţios. El o suportase cît putuse de mult înainte de a ajunge să-şi ceară scuze. În ceea ce-l privea ea îi dăduse de înţeles de nenumărate ori că trebuia să plece, evitîndu-i privirea chiar din momentul în care se cunoscuseră. Dar ea, nu, o ţinuse una şi bună, ca o tîmpită. Pentru ea era un mister cum de-şi dăduse Libby seama că el se gîndea în altă parte în timp ce filma scena aceea.

Ei i se păruse nemaipomenit. Chiar Davy Crocker l-ar fi invidiat dacă l-ar fi văzut cum aleargă, sare şi parează loviturile. Ce conta nesiguranţa din privirea lui? Ei i se păruse destul de hotărîtă, chiar prea hotărîtă. O, Dumnezeule, ce i-ar mai fi plăcut s-o privească şi pe ea aşa un bărbat.

– Aţi rămas singură, domnişoară? Nu fiţi supărată. Sînt convins că nici bătrînului George nu i-ar da mai multă atenţie dacă şi-ar face apariţia aici.

Pen se întoarse şi-l văzu pe Richard în spatele ei, zîmbindu-i prietenos. Se sprijinea cu braţele de ţeava puştii, imaginea vie a sexualităţii şi a încrederii în sine. Inima i se opri în loc, apoi îşi reluă bătăile, rapid şi puternic.

– Sînt sigur că dacă bătrînul George ar apărea aici l-am pune la zid pentru încălcarea proprietăţii. Aş fi primul care ar face-o. Domnişoară, nu vrei să

închizi gura aceea atît de frumoasă! Organizăm noi pe aici concursuri de prins muşte, dar ne folosim palmele.

Pen simţi cum i se înmoaie picioarele. Închise gura şi se înroşi de ruşine. I se întîmplase din nou, dar nu se putuse abţine. Haide fetiţo, se certă în gînd, n-o fi el mai breaz ca alţii...

Imaginaţia bogată îi evoca imagini care aproape o făcură să deschidă din nou gura. S-o ia naiba, dar arăta atît de sexy. Tuşi şi-şi drese vocea.

– Nu contează. Oamenii sînt ocupaţi.

– Muncesc. Ăsta-i necazul cu oamenii din ziua de azi. Consumă mai multă energie muncind în loc să se distreze. Mie, dă-mi un cort şi un loc unde să pot vîna şi nu-mi mai trebuie nimic.

– Eu... înţeleg. Nu mai avea de gînd să admită aşa ceva, dar nici nu făcuse nimic în acest sens. Intrase din nou în vorbă cu ea. Se exprima el cam ciudat, dar vorbea cu ea. Ar fi vrut să înţeleagă ce spune dar parcă nu vorbeau aceeaşi limbă. Cine era „George"? Fostul preşedinte? Nu credea, totuşi, că se referise la George Bush.

El îi zîmbi.

– Nu înţelegi, nu? Nici n-ai putea dacă n-ai trăi o vreme acolo ca să te bucuri de frumuseţea naturii.

Pen îşi aminti că Libby îi spusese ceva în le-

gătură cu trimiterea lui Richard, înainte de începerea filmărilor, la un curs de supravieţuire. La asta făcea aluzie. Adoptă tonul cel mai potrivit, pe care-l folosea cu elevii săi. Orice altceva era mai onorabil decît să se bîlbîie ca o proastă.

– Sînt sigură că este fascinant să înveţi toate obiceiurile celor care locuiesc în pădure.

– Şi care sînt vitale, mai ales dacă mai vrei să mai şi mănînci. Făcu un semn spre Libby. Uite-o cît este de autoritară. Pe generalul Washington l-ar anunţa, probabil, că a greşit drumul traversînd rîul Delaware.

Pen rîse, convinsă că Libby ezita s-o facă.

– Nici nu vreau să mă gîndesc ce i-ar fi spus lui Patton.[1]

– Pe domnul acesta nu-l cunosc dar, presupun că i-ar furniza numai informaţii de mare valoare. De oameni ca ea avem nevoie la frontiere, nu de sclifosiţii ăştia care seamănă cu nişte curcani împănaţi gata de pus la frigare. Se întoarse spre ea, studiindu-i blugii şi bluza.

– Domnişoară eşti practică în ceea ce priveşte îmbrăcămintea. N-am prea văzut femei îmbrăcate bărbăteşte. Dacă mă gîndesc la situaţia în care ne

1. General american (1885-1945)

aflăm, e o problemă care mă interesează.

Pen avea impresia că nu vorbeşte cu Richard, ci cu personajul pe care-l interesa în film. Bătrînul George nu era George Bush, ci regele George al III-lea. Era oare normal ca atunci cînd nu filma, actorul să se confunde cu personajul pe care-l întruchipa? Oricum, era fermecător şi ştia să flirteze. Dar, cu siguranţă, avea o doagă lipsă. Nu se mai simţea tulburată. Bărbatul acesta îi vorbise despre plăcerile vieţii, aşa că trebuia neapărat să se bucure de ele.

– Okay, sîntem gata pentru a doua dublă! strigă Libby. Niciuna în plus, Richard.

Richard rîse.

– Ce ţi-am spus eu. E o ambiţioasă.

Pen îl aprobă.

– Urează-mi noroc, domnişoară, zise el, bătînd-o prieteneşte pe spate. Mă pregătesc să salvez de la moarte un bărbat pe care-l urăsc din cauza femeii de care sînt îndrăgostit. Scuză-mi vocabularul, dar vorba aceea cu simţul onoarei sună ca dracu.

Pen simţi cum inima îi tresaltă în piept de cîteva ori şi apoi îşi recapătă ritmul normal. Sau cît de normal putea fi, atunci cînd se afla lîngă Richard Creighton.

Actorii îşi ocupară locurile pe „cîmpul de luptă".

Libby le strigă să înceapă. Pen urmărea cu sufletul la gură cum Ezekiel Freemont aleargă, ocheşte şi parează lovituri. Luptînd să-şi salveze viaţa, chipul lui căpătase masca îngheţată a resemnării şi durerii.

Dacă pînă atunci doar crezuse că este bătută în cap, acum era convinsă de acest lucru.

Doamne, ce bărbat!

Capitolul 2

Masa pe care Libby le-o oferea, consta în trei cutii cu pizza şi o ladă cu băuturi răcoritoare. Fără salată şi desert.

Zîmbindu-i amuzată verişoarei sale, Pen abia reuşi să apuce o felie de pizza cu brînză. Restul dispăruse într-o învălmăşeală de mîini. Scaunele şi podeaua salonaşului casei, închiriate de Libby, erau ocupate, aşa că Pen se aşeză într-un colţ, puţin retrasă de grup.

– Unde-i Richard? întrebă cineva.

O întrebare de o sută de puncte, se gîndi Pen. În ultimele zile fusese permanent pe platoul de filmare asistînd la turnări, dar Richard, în afara salutului, care semăna mai mult cu un mormăit, nu-i acordase nici o atenţie. Trebuia să recunoască faptul că nici ea nu se omorîse vorbind, terorizată de ideea că s-ar face iar de rîs. Venise la masă

ştiind că şi el fusese invitat, dar se simţea pierdută în amalgamul de actori şi tehnicieni care, de îndată ce intraseră pe uşă, începuseră să discute afaceri folosind un limbaj aproape necunoscut ei. Nu înţelegea încă prea bine ce înseamnă „maistru", dar persoana la care se refereau avea în jur de cincizeci de ani.

– Trebuia să fi ajuns, spuse Libby într-un tîrziu, privind în jur, de parcă abia atunci ar fi observat că masa începuse fără unul din invitaţi. Îl ştii pe Richard. Locuieşte în vîrful muntelui ca Daniel Boone. Fără ceas poate apărea oricînd sau deloc.

– Actorii sînt parolişti, rîse un bărbat cu părul alb. Ce naiba, doar mîncăm o pîine de pe urma lor.

– Chiar locuieşte sub cerul liber ca un grănicer? se miră Pen, atentă la ce spusese Libby.

– Chestia asta îl ajută să-şi compună rolul. Richard devine fanatic cînd e vorba de roluri. Motiv pentru care joacă ireproşabil, cu toate că trebuie să fie îngrozitor acolo cînd plouă, răspunse Libby.

– Ca să nu mai vorbim despre ţînţari, şopti Pen, ştiind foarte bine cît de nesuferiţi sînt aceştia vara, în New Jersey. Aici, în Kittatinny Mountains nu era cu nimic mai grozav decît în extremitatea sudică a statului, locul copilăriei sale.

– Probabil că se unge cu noroi sau cu untură de urs. De fapt, nici nu mă aşteptam să vină. Pen, tu ştii doar cît e de retras, zise Libby.

– Nu prea-mi aduc aminte. Voi doi eraţi mai mari decît mine. Eu mă ţineam după fusta maică-mii. Mi-ai spus că atunci, la scurt timp după începerea anului şcolar, familia lui s-a mutat, recunoscu Pen.

– Crede-mă, încă de atunci era un lup singuratic, rîse Libby. Cine ar fi crezut că Penns Grove orăşelul acela uitat de lume, îi va da pe John Forsythe, Bruce Willis, pe Richard şi, bineînţeles, pe mine. Habar n-am cum am ajuns acolo.

– Nici eu, rîse Pen.

Toţi izbucniră în rîs.

– Vă mulţumesc. Sînteţi foarte drăguţi. Libby îşi mîncă bucata de pizza. Doamne, ce dor îmi e de-o pizza adevărată. În California o fac din aluat de pîine, roşii de seră şi brînză uscată iar cei din est îşi închipuie că au dat ortul popii şi au ajuns la împărăţia pizzei.

– Aşa-i, aşa-i, vociferară jumătate din cei prezenţi, cu siguranţă veniţi din est şi care duceau dorul unei pizze rumenite, cu sos picant şi brînză mozzarella.

– Cînd soseşte Mary Jane? întrebă cineva.

Pen ştia că este vorba despre Mary Jane Ste-

vens, partenera lui, o actriţă cu mare succes la public. Spre surprinderea sa, cîţiva se încruntară. Se întrebă cum oare o arăta femeia aceea care le provoca o asemenea reacţie.

Libby ridică din umeri.

– Cîteva săptămîni de acum încolo nu avem nevoie de ea. Oricum, pînă atunci se judecă într-un proces.

Se auzi soneria şi Pen imediat îşi dădu seama cine trebuia să fie.

Îşi puse repede jos felia de pizza, aşteptînd nerăbdătoare ca o fetişcană la prima întîlnire. Respiră adînc să se calmeze, timp în care Libby se duse să deschidă uşa. Cinci minute petrecute cu un actor celebru îi fuseseră de ajuns ca să se ambaleze pînă peste cap într-un mod ridicol, ochii să-i scapere scîntei şi mintea să i-o ia razna. El cunoscuse mii de femei, de ce l-ar interesa o amărîtă de profesoară? Ghinionul era că dacă, prin absurd, s-ar întîmpla ca ea să-i placă la ce s-ar putea aştepta după aceea, dacă nu la despărţire. Era în oraş pentru scurtă vreme, apoi ar fi plecat. Trebuia să ţină minte acest lucru şi să acţioneze ca o femeie în toată firea, care lăsase în urmă cîteva legături stabile, nefinalizate încă prin căsătorie. Slavă Domnului că se întîmplase aşa, se gîndi ea, fiindcă toţi cei trei bărbaţi cu care întreţinuse

legături păreau că suferă de sindromul Peter Pan. Din nefericire acesta era genul care o atrăsese. Crezuse că depăşise perioada, aşteptînd acum primul venit, indiferent ce ar fi fost el, terorist sau un tip cumsecade.

Richard Creighton prezenta toate semnele unuia cu sindrom Peter Pan.

La naiba, îşi spuse ea dezgustată. Era foarte mulţumită de viaţa pe care o ducea. Era mîndră de propria-i valoare, cîştigată cu mari eforturi şi nu era ea aia care să se facă de rîs în faţa actorilor!

Richard nu se dăduse cu leacuri băbeşti pentru îndepărtarea insectelor. Era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă largă. Părul şi-l prinsese la spate în coadă de cal. Singura concesie făcută personajului său erau mocasinii bej, încălţaţi pe piciorul gol.

Arăta mai atrăgător ca oricînd.

Pen simţi că se pierde cu totul şi încercă cu disperare să se controleze. Bărbatul acela doar dădea impresia că este infailibil.

Cîţiva îl salutară şi Richard le răspunse cu o înclinare a capului. Pen observă că-şi ţinea buzele strînse şi bărbia rigidă. Nu părea supărat, dar ceva îl frămînta. Era celebru, adulat şi arăta superb, deci, ce gînduri ar fi putut să-l frămînte?

– Cred că au mai rămas cîteva felii, dacă nu

cumva porcii ăştia le-au mîncat deja. Aşează-te acolo, lîngă Pen, spuse Libby.

În momentul acela, Pen ar fi împuşcat-o. Cu puşcă cu harpon. Şi ca dezastrul să fie complet, Richard oftă, evident plictisit, aşezîndu-se, totuşi, lîngă ea. Pen se trase într-o parte ca să-i facă loc. Îl salută şi el îi răspunse dînd din cap.

Nu-i rău deloc, Pen. Se lăudă în sinea ei, aşa cum ar fi procedat în clasă dacă unul din elevii săi ar fi rezolvat o problemă dificilă. Dar chiar şi aşa, simţi căldura şi masculinitatea pe care corpul lui le degaja, la numai cîţiva centimetri distanţă. Inima îi bătea nebuneşte, terminaţiile nervoase o furnicau şi mintea i se blocase. Pentru un tip cu probleme el radia de atracţie animalică.

– Cum te descurci în vîrful muntelui? îl întrebă Libby.

– Nemaipomenit, răspunse Richard înainte de a muşca din felia de pizza. E bună pizza asta.

– Ei, haide, Richie, îl incită Libby. Nu-l mai imita pe Gary Cooper. Te-ai luat la trîntă cu urşii? Te-ai împrietenit cu lupii? Ai descoperit vreo vizuină?

Pen făcu o grimasă, auzind-o cum îl tachinează. Cu Papa dacă s-ar fi întîlnit, tot atît de ireverenţios s-ar fi purtat şi, Doamne fereşte, dacă i s-ar oferi ocazia să i se adreseze personal.

– Azi-dimineaţă am prins un sconcs, răspunse

Richard, mestecînd dus pe gînduri. L-am poreclit Libby.

Toţi rîseră, apoi Libby spuse:

– Hei Billy, notează-ţi. De mîine ne mutăm locul de filmare acolo unde Richard trebuie să cadă în apa adîncă de trei picioare şi să revină viu la suprafaţă.

Richard rîse cu poftă, pe un ton răguşit, cu afecţiune. Pen zîmbi surprinsă şi cuprinsă de admiraţie. Crezuse că numai Ezekiel avea simţul umorului, nu şi adevăratul Richard.

Apoi se întrebă cum de reuşise verişoara sa să-l determine pe acest bărbat taciturn şi distant să vorbească. Care erau relaţiile dintre ei şi dacă ea fusese în stare să facă acest lucru. Erau de aceeaşi vîrstă şi proveneau din acelaşi mediu social, iar Pen era la curent cu faptul că Libby pusese capăt, nu de mult, unui divorţ care-i provocase numai necazuri. Trăiau, oare, împreună?

Se înfioră. Gîndul o răscolea mai mult decît era dispusă ea să recunoască. Îşi aminti că trebuia să-şi controleze sentimentele şi imaginaţia. N-aveau decît să întreţină orice fel de relaţie, pe ea nici nu o interesa. Era doar un simplu spectator pe perioada verii.

Oftă. Era de-abia iunie.

Dîndu-şi toată silinţa să se poarte ca femeia

inteligentă care spera că este, Pen spuse:

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru toată răbdarea cu care mă înconjuraţi. V-a spus, probabil, Libby, că eu predau cursuri speciale elevilor dotaţi din clasele elementare şi aş vrea ca ei să afle cum se toarnă un film. Aş putea să vă pun cîteva întrebări? Bineînţeles, în pauze, undeva unde nu v-ar sta în cale.

– Slavă Domnului. Ţin la tine, dar ideea că douăzeci de copii de opt ani să-mi mişune pe platou, îmi provoacă zona zoster: Niciodată nu mi-a sunat mai melodios cîntecelul acela cu *Şcoala s-a sfîrşit,* spuse Libby.

– Vor fi mai ascultători decît tine, îi replică Pen, făcînd o grimasă.

Toţi izbucniră în rîs.

– Ce părere aveţi, e în stare să treacă creasta însoţită de Richard? întrebă Libby la modul general. Ar fi pasionat şi rolul i s-ar potrivi ca o mănuşă.

– Dacă-mi faci figura asta, am terminat cu tine, îi spuse Pen. Era sigură că Richard asculta concentrat şi-şi dădu toată silinţa să se întoarcă şi să-i zîmbească. Sper că nu te deranjează dacă refuz.

– Chiar deloc. De fapt, i-am spus lui Libby că ar trebui să-şi facă debutul de cealaltă parte a ca-

merei de luat vederi. Lib, poate scena asta ţi s-ar potrivi ţie.

– Ar fi un fiasco, spuse ea. Okay, recunosc că am pierdut ocazia.

– De ce nu înregistrezi pentru elevii tăi o casetă despre turnarea filmului nostru? sugeră Richard. Nu cred că ne-ar deraja. Ai putea lua interviuri actorilor şi echipei tehnice în legătură cu ceea ce fac.

Pen aprecia întotdeauna ideiile strălucite, atunci cînd auzea vreuna, aşa că imediat se întoarse spre verişoara sa.

– Pot, Lib? Promit să nu-ţi stau în drum. Pot înregistra de pe margine, iar interviurile să le iau în pauze. Ar fi o ocazie nemaipomenită.

– Doamne, ajută-mă, o întrerupse Libby, măsurînd-o cu privirea pe Pen care-i zîmbea cu inocenţă. În cele din urmă Libby oftă. Bănuiesc că da, deşi ar trebui să mă spînzure. *Entertainment Tonight* ar da oricît, să pătrundă pe acest platou, iar eu dau mînă liberă unei profesoare. Dar, în sfîrşit, ce mai contează un fleac de nepotism între verişoare?

– Nepotismul înseamnă atunci cînd îţi *plăteşti* rudele, spuse Pen. E clar că tu nu mă plăteşti, iar asta, neştiutoarea mea verişoară, înseamnă a educa viitorii producători născuţi în Blairstone, New

Jersey.

– Care atunci cînd vor creşte, îmi vor da un şut în fund, bombăni Libby, spre hazul tuturor. Chiar şi Richard chichoti.

Pen se întoarse şi-i spuse:

– Îţi mulţumesc pentru sugestie. E grozavă şi cred că elevii mei vor avea ce învăţa din înregistrare.

Richard încuviinţă şi muşcînd din felia de pizza, mormăi:

– N-ai pentru ce.

Okay, îşi spuse Pen, îi înţelesese mesajul. După vreo douăzeci de minute, timp în care nu luă parte la discuţii, îşi şterse pentru ultima oară mîinile cu şerveţelul de hîrtie şi se ridică spunînd:

– Libby, îţi mulţumesc pentru pizza, dar e tîrziu şi trebuie să plec.

Libby încercă să protesteze, dar văzîndu-i privirea serioasă se răzgîndi şi se ridică şi ea.

– Înţeleg. Tu nu ai ca noi program non-stop, în schimb, lucrezi pe cont propriu.

Pen chicoti.

– Mai bine m-aş gîndi de unde fac rost pînă luni de o cameră video. Noapte bună tuturor.

Îi răspunseră în cor. Chiar şi Richard. E şi el amabil o clipă, se gîndi Pen.

Chiar dacă n-ar fi ştiut nimic despre copilăria

lui, tot şi-ar fi dat seama că trebuie să fi fost un copil timid care acum, bărbat în toată firea devenise un pustnic. Era convinsă că lipsa lui de amabilitate nu era intenţionată şi că nu evita oamenii în mod deliberat. Profesia lui însemna o luptă pe viaţă şi pe moarte şi, pe parcurs, fusese, probabil, scăpat de „prieteni". Ţinîndu-i la distanţă pe necunoscuţi evita necazurile.

– Te-ai plictisit, probabil, îi spuse Libby cînd ajunseră la uşă şi nu o mai putea auzi nimeni. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

– Glumeşti! replică Pen. Am mîncat pizza alături de atîtea celebrităţi! M-am simţit excelent. Şi mi s-a dat o idee grozavă pentru cursurile din anul viitor. Îţi mulţumesc că ai fost de acord.

– Cei de la studio şi *Asociaţia Regizorilor* îmi vor tăia capul, probabil. Rîzînd cu poftă nu părea deloc neliniştită. Dacă-i las baltă, mă mut la tine.

Pen zîmbi.

– S-a făcut. Ce grozav ar fi să stăm împreună.

– Ca pe vremuri!

Ce ciudat, se gîndi Pen, văzîndu-se afară, în arşiţa nopţii. În copilărie, ea şi Libby nu fuseseră apropiate, chiar dacă locuiseră în acelaşi oraş iar taţii lor, fraţi, se înţelegeau foarte bine. Într-o vreme, după ce absolviseră colegiul, personalităţile lor păreau compatibile şi se împrieteniseră.

Deoarece Blairstown era un oraş mic şi Libby locuia doar la cinci minute distanţă, Pen nu se mai obosise să vină cu maşina, mai ales că noaptea era atît de frumoasă. Ştia că o parte din localnici îşi închiriaseră casele actorilor şi echipei tehnice, pentru sume exorbitante, şi se stabiliseră pe perioada verii în alte părţi, mulţi dintre ei în staţiunile de pe coastă. Astfel trecuse şi panica ce-i stăpînise cu şase luni în urmă cînd se anunţase alegerea oraşului Blairstown ca loc de turnare al filmului. *Blair Academy* plătise scump pentru echipă spaţiile de cazare întrucît în oraş nu existau hoteluri iar şcoala era închisă. Cu toate acestea oamenii se împotriviseră proiectului, speriaţi că le-ar tulbura existenţa. Acum profitau la maximum de pe urma lui. Dacă filmul va avea succes, nu se îndoia că se vor găsi voci care să spună „Cutărică a dormit aici" Pînă şi George Washington i-ar invidia.

Încă se mai putea bucura de o plimbare prin oraş, înainte ca municipalitatea să-l transforme în zonă turistică.

În spate auzi paşi. În Blairstown oamenii nu se grăbeau. Simţi deodată cum o părăseşte sentimentul de siguranţă pe care i-l oferea strada pustie. Se întoarse cu toţi muşchii încordaţi. Era Richard.

– Te-am văzut luînd-o în aceeaşi direcţie în care

merg şi eu, spuse el, oprindu-se la cîţiva paşi de ea, sub un felinar care-i lumina figura pe jumătate, dar care îi scotea în evidenţă silueta. Sper că nu te-am speriat.

– M-ai speriat puţin. Îi zîmbi. Nu-i nimic am o imaginaţie bogată de care am nevoie pentru a ţine pasul cu elevii mei.

– E un adevărat act de curaj din partea ta să poţi ţine pasul cu nişte copii inteligenţi.

– Asta cam aşa e. Dar e şi incitant, spuse ea reluîndu-şi drumul. Prezenţa lui îi dădea o stare de nervozitate. Aerul nopţii devenise şi mai cald pentru că şi ea simţi că ia foc văzîndu-l cît de sexy şi puternic era.

Acum mergeau unul lîngă altul. Pen îşi spuse că nu trebuia să intre în panică, dar nici să-şi manifeste prea mult bucuria.

– Pentru o femeie nu e indicat să umble singură noaptea, continuă el.

– În Blairstown? Blairstown era un oraş atît de somnoros, încît Moş Ene nici nu se mai ostenea să poposească aici.

– Chiar şi în Blairstown.

Părea foarte categoric şi ea se hotărî să nu comenteze. Dacă lui Richard Creighton îi intrase în cap să o conducă acasă, n-avea de gînd să-l refuze.

Fii atentă, îşi spuse în sinea ei. Amabilitatea lui îi putea da peste cap noua atitudine pe care o adoptase, aceea de „toţi bărbaţii sînt la fel." Din păcate, simţea nevoia s-o abandoneze.

– Mulţumesc eşti foarte amabil.

– Locuieşti pe-aproape? întrebă el.

– La celălalt capăt al oraşului. Chiar dacă avem colegiu, nu-i decît un orăşel ceva mai răsărit, adăugă ea. După încheierea anului şcolar, localitatea, practic, se izolează. Zona cuprinde fermele şi locuinţele înstărite – cele din urmă risipite pe pantele munţilor – iar fermele, de-a lungul drumului naţional 94. Am putea înfiinţa un club de călărie şi unul de vînătoare dar cheltuielile ar fi prea mari pentru elevi şi părinţii lor. *Blair Academy* le-a oferit bani grei, dar Blairstown este chiar mai mic decît Penns Grove, prea mic chiar şi pentru oraşul desemnat să apară în seria *Întoarcere în viitor.*

– Penns Grove era micuţ, recunoscu el, schiţînd un zîmbet. Dacă-mi aduc bine aminte, făcea parte din salba de orăşele, ai căror locuitori lucrau la uzinele de produse chimice din DuPont sau Hercules.

Pen surîse şi îi aruncă o privire.

– Ai o memorie bună. În partea asta a statului, vorba tatălui meu, ori te scufunzi în mocirlă, ori lucrezi la DuPont.

– Chiar aşa?

Ea confirmă.

– Ceva totuşi s-a mai schimbat, multe uzine şi-au restrîns activitatea, altele s-au închis. În ciuda acestei situaţii, Penns Grove şi Pensville, orăşelul vecin, s-au extins.

– Ăsta este motivul pentru care te-ai stabilit aici? Mă gîndeam că vei rămîne ca profesoară, doar dacă orăşelul se va mai dezvolta.

Pen se sili să zîmbească.

– Ah, nu şi în situaţia în care ţi-ai luat diploma în învăţămînt alături de alţi cincizeci la sută din absolvenţi, la nivel naţional, în timp ce populaţia de vîrstă şcolară este în descreştere. Se vorbeşte despre un excedent al numărului de profesori. Eu am avut norocul să obţin un post aici şi îmi place. Cred că sînt făcută pentru viaţa de provincie.

Chiar era? Libby ducea o viaţă palpitantă şi, uneori, Pen o invidia – mai ales atunci cînd copiii o necăjeau sau cînd consiliul profesoral ameninţa cu desfiinţarea programului special prea costisitor. Şi atunci cînd era singură.

El părea că meditează asupra explicaţiilor ei. Ce drăguţ din partea lui că se arăta sincer interesat de ea şi de oraş, se gîndea ea în timp ce nu se putea abţine să nu-i arunce cîte o privire din cînd în cînd, deşi ştia că era un actor de-

săvîrşit.

Aerul era încărcat de parfum de trandafiri şi prezenţă masculină; contrastul evident dintre mirosul dulce şi cel de mosc, îi excita simţurile. Numai hormonii erau de vină, îşi spuse ea. Era exact mirosul pe care îl degajau trupurile pentru a atrage sexul opus. Okay, hormonii lui funcţionau perfect, dar asta nu însemna neapărat că o şi plăcea... era doar o simplă atracţie reciprocă.

– Înţeleg că sus pe munte trăieşti în aer liber, spuse ea.

– Aşa este, confirmă el. Asta mă ajută să-l cunosc mai bine pe Ezekiel, personajul meu.

– Te gîndeşti la el ca la o persoană reală, nu? întrebă ea, încercînd să ignore cît de mult se apropiaseră unul de celălalt atunci cînd trecură pe lîngă o casă împrejmuită de tufe de merişor. Nu-i despărţeau decît cîţiva centimetri. Pen rezistă tentaţiei de a-l atinge şi de a-l săruta.

– Părerea mea este că dacă vrei să realizezi un rol cît mai convingător, trebuie să te gîndeşti la personaj ca la o persoană reală, să te confunzi cu el.

O clipă nu mai fu atentă la ce-i spunea dar îşi aminti ce-l întrebase mai devreme. Îşi drese vocea simţindu-şi gura uscată.

– Înţeleg. Chiar i-ai dat sconcsului numele lui

Libby?

El rîse bine dispus. Ce miracol, se gîndi Pen.

– Aşa e. De dimineaţă mi-a sărit în spate, apoi a dispărut.

– Săracul de tine, spuse Pen rîzînd şi ea.

– Bine că nu mi-a sărit în faţă. Ştii, asta mi se întîmpla pe vremea cînd eram cu voi la şcoală şi Libby mă teroriza ca un călău; iar eu trebuia s-o suport.

Pen clipi surprinsă.

– Zău? Acum văd că o suporţi destul de bine.

El pufni zgomotos, un sunet care exprima, evident nemulţumire dar şi amuzament.

– Cînd ne-am întîlnit acum cîţiva ani la o petrecere dată de studiouri, mi-a spus: „În copilărie abia aşteptam momentul să-mi bat joc de tine. Acum îmi cer scuze. Cred că împreună putem realiza nişte filme nemaipomenite" Era seducătoare şi nu-i puteai rezista. Si cu asta cercul s-a închis. Îi aruncă o privire. Probabil că-ţi mai aminteşti de mine din şcoală.

– Nu-mi amintesc zise ea, repetîndu-i ce spusese, la petrecere. Nu termină bine de povestit, cînd realiză că el s-ar ofensa poate de vorbe spuse pe la spate, indiferent dacă remarcile erau sau nu în favoarea lui. Eram o mucoasă roşcovană şi timidă şi atît de speriată încît vomitam toată ziua.

Mai văd şi azi asemenea copii.

Nu se amuză, dimpotrivă, îi spuse.

– Eu cred că-mi amintesc de tine. Mi-ai salvat ochelarii în ziua în care Bill Prescott a dat cu ei de pămînt.

Numele lui Bill Prescot şi-l amintea, nu însă şi incidentul. Totuşi zîmbi.

– Nu-mi amintesc. Poate n-am fost eu.

– Eu cred că da. Acum rîse şi el. Părul tău roşu îmi aminteşte că îmi stîrniseşi milă. Eram convins că-şi vor bate joc şi de tine.

Ea se amuză dar nu atît de mult cît ar fi vrut. Avea mai multă dreptate decît era ea dispusă să recunoască.

– Şcoala primară a fost pentru mine un coşmar. Cu înălţimea mea depăşeam cu un cap oricare băiat şi părul meu roşu strălucea ca un far. Acum s-a mai deschis la culoare, slavă Domnului. Trebuie să-ţi spun că nu mă înnebuneam după jocurile şcolare şi de-abia la colegiu am făcut o pasiune pentru echipa masculină de baschet.

El rîse din nou. Dumnezeule, ce sucită era.

– Precis că echipa de baschet făcuse o pasiune pentru tine. Eu aş fi făcut-o.

Pen abia îşi mai simţea inima bătînd şi o apucă ameţeala. Senzaţia dispăru dar rămăsese ecoul cuvintelor „Eu aş fi făcut-o" Nu fi proastă, îşi

spuse. Era un compliment drăguţ şi atîta tot. Ca să nu mai audă vocea aceea din interior, îl întrebă.

– Nu mai porţi ochelari?

– Mi-am pus lentile de contact. Mă întreb ce-ar fi făcut Billy în situaţia asta, spuse el rîzînd.

– Ar fi rupt-o la fugă, probabil, şopti ea, amintindu-şi scena de luptă la care asistase cu o zi în urmă.

– Poftim?

– Nimic.

Observă că ajunseseră pe strada ei, aproape de căsuţa ei pe care o îndrăgea atît de mult. I-o arătă şi-i spuse:

– Uite, am ajuns. Îţi mulţumesc că m-ai condus. Ai fost foarte amabil.

– Mi-a făcut plăcere. Eram calm şi relaxat. Te conduc pînă la uşă.

Ea se întrebă ce-ar spune presa de scandal, dacă ar afla că Richard Creighton conduce acasă profesoarele, apoi decise că, în mod sigur, nu era nimic senzaţional în asta. Mult timp de atunci încolo masa în oraş i-ar fi fost asigurată.

– Deci, tu ai fost salvatoarea mea în ziua aceea. Ai fost foarte curajoasă. Nici nu-mi amintesc dacă ţi-am mulţumit, zise el, chiar în dreptul casei.

Ea zîmbi.

– Copiii nu se gîndesc la lucruri de genul ăsta, dar nu-mi amintesc. Ridică din umeri, iar el se aplecă să o sărute.

Capitolul 3

Buzele ei calde şi catifelate ca mătasea îi înfierbîntau sîngele în vene.

Nu s-ar fi dus la petrecerea cu pizza dar ştia că trebuie să se pună bine cu oamenii din echipa de filmare. Şi mai ştiuse că *ea* va fi acolo. Faptul că verişoara lui Libby îl atrăgea, pentru el era o enigmă. Habar n-avea de ce simţise nevoia copleşitoare de a pleca odată cu ea.

Acum înţelegea.

O îmbrăţişă aproape brutal, la fel ca dorinţa imperioasă şi absolută care îi străbătea tot corpul. O prinse de mîini, fermecat de senzaţia pe care i-o dădea contactul cu pielea ei. Sînii lipiţi de pieptul lui şi coapsele lipite de ale lui, îl înflăcăraseră într-o clipă. Relaţiile lui cu femeile fuseseră sporadice şi niciuna nu-i provocase asemenea reacţie complexă şi rapidă. Era geĥul slab. Limba lui îi pă-

trunse în gură, începînd un duel tandru cu a ei. Gîndul că ea nu reacţionează la fel îi străpunse imediat mintea tulburată. Îi dădu drumul.

Rămase frapat de surprinderea ei, de parcă ea s-ar fi aşteptat ca el să continue să o sărute. La lumina aprinsă în faţa intrării, îi văzu buzele iritate şi umflate. Îşi dădu seama că sărutul lui nu fusese atît de tandru, aşa cum ar fi vrut. Îşi drese vocea dar nu putu scoate o vorbă.

Pen zîmbi şi sparse liniştea stînjenitoare.

– Richard, îţi mulţumesc pentru că m-ai condus şi pentru ideea cu camera video. A fost grozavă.

– N-ai pentru ce, reuşi el să spună, încercînd să se gîndească cum şi-ar putea exprima sentimentele.

Înainte de a mai putea spune ceva ea deschise uşa.

– Noapte bună.

– Păi, noapte bună, zise el cu voce slabă, şi se trezi fixînd cu privirea tăblia de lemn a uşii.

Cu sconcsul Libby, se descurcase mai bine.

Două zile mai tîrziu, Richard nu putu să ignore prezenţa lui Pen pe platoul de filmare. Camera video portabilă i se lipise, practic, de ochiul drept.

În acest răstimp filmase absolut orice mişcare. Oamenii zîmbeau văzînd cît de neîndemînatic mînuia aparatul, dar el simţea cum prezenţa ei străpunge învelişul acelui Ezekiel.

Cu două seri în urmă i se arătase exact cum era el în realitate, cînd de fapt intenţia lui fusese ca ea să i se dezvăluie. Aşa se întîmplase şi cu Libby, cînd i se păruse greu să rămînă închistat în sinea sa şi să se ascundă în umbra personajului său. Într-un fel, era la fel de agilă ca şi verişoara sa, fiind în stare să depăşească foarte uşor toate obstacolele. Pentru Libby nu simţise niciodată vreo urmă de dorinţă. Faţă de Pen dorinţa era enormă. Cu fiecare zi o dorea tot mai mult... pînă cînd, se gîndea cu groază, această dorinţă îl va mistui ca un uragan. Nu era făcută pentru el.

Pentru a mai adăuga ceva chinurilor sale, fără nici cea mai mică intenţie, Pen se îmbrăcase într-o rochie uşor decoltată, bleu pal, fără mîneci. Micuţul decolteu era foarte ispititor. Partea de sus a rochiei i se mula pe trup iar fusta era uşor încreţită. Auzise că aceste modele se numesc rochii de balet deşi nu era sigur de ce, dar Pen avea, categoric, silueta potrivită. Părul îi strălucea în soare ca ceva viu, plin de viaţă, magic şi atrăgător. Pen îl înnebunise, îi absorbise toată atenţia şi vigilenţa.

În cele din urmă, îm mod inevitabil, ochiul ne-

gru al camerei video se îndreptă şi spre el. Din spatele aparatului auzi vocea lui Pen.

– Cum ai reuşit să obţii acest rol?

– Nu dau interviuri în faţa camerelor de luat vederi, se răsti exasperat de faptul că îl scăpase pe Ezekiel Freemont doar cu cîteva minute înaintea începerii unei secvenţe foarte importante.

Pen luă aparatul de la ochi.

– Îmi pare rău, Richard.

– Nu-i nimic. Am nevoie doar de puţină linişte.

Ea schiţă un zîmbet.

– Sigur că da.

În timp ce ea se îndepărta, îşi dădu seama că o jignise şi că de fapt tînjea după calmul nopţii trecute. Nu era obişnuit cu genul acesta de relaxare, ba dimpotrivă, îi lua săptămîni şi luni întregi pînă să se acomodeze cu oamenii. Se blestemă în sinea sa şi făcu doi paşi după ea ca să-şi ceară scuze. Se opri brusc auzind-o pe Libby.

– Okay, indieni şi colonişti, urmează scena semnării tratatului de pace. Ştiu că vă este greu să săriţi brusc de la o secvenţă la alta dar, din diverse motive, acum trebuie să filmăm episodul final. Indieni, modul vostru de viaţă de pînă acum a luat sfîrşit, pentru albi se deschid frontierele din vest, aşa că trebuie să vă arătaţi învinşi. Richard, tu eşti un martor ocazional, care revii după o absenţă de

cîţiva ani. Charlotte, marea ta dragoste nu este aici, e numai James, bărbatul ei. Vreau ca acesta să fie momentul în care pentru tine au luat sfîrşit toate necazurile. Ai pus capăt vieţii desfrînate, de „Mare Fustangiu". Îţi vom lua prim-planuri...

Richard blestemă din nou dîndu-şi seama că nu este pregătit sufleteşte să interpreteze scena aceea. Dar îşi ocupă locul, concentrîndu-se asupra trăirilor personajului său. Libby strigă „motor" iar el îşi fixă privirea asupra scenei care se desfăşura în faţa sa, urmărindu-l pe James Robertson, unul din întemeietorii fortului, încheind pacea finală cu triburile. De ce naiba nu putea găsi cuvintele potrivite să-i spună chiar acum lui Pen.

– Stop!

– Ştiu, ştiu, strigă Richard în silă. Nu-mi găsesc starea sufletească potrivită.

Libby schimbă un zîmbet cu regizorul de imagine care se afla lîngă ea.

– Adevărul este că Jim ăsta îşi ţine căştile walkman-ului atîrnate de fişia de pînză. Studiile nu au dovedit faptul că triburile *Chickasaws* le foloseau în secolul XVIII.

Toţi rîseră în hohote, de actorul prins pe picior greşit.

Richard avu um moment de stînjeneală, apoi o observă pe Pen care-i zîmbea şi, înainte de a se

întoarce la treabă, îi zîmbi şi el. Şi fiindcă fusese graţiat intenţiona să profite şi să scoată în evidenţă toate nuanţele sentimentelor de care Ezekiel era capabil. Aparatele porniră din nou şi el îşi aţinti privirea spre căpeteniile care semnau tratatul, în timp ce gîndul îl purta spre femeia, pe care nu putuse să o aibe niciodată, şi care avea să plece după un alt bărbat.

– Stop! Perfect!

Richard se relaxă şi o văzu pe Pen zîmbind.

– Iese grozav. Reluăm scena. Doar cîteva observaţii... Libby o luă în direcţia în care se aflau actorii.

Reluară scena şi Libby fu mulţumită. În timpul următoarei pauze Richard era hotărît să facă ceva şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre Pen.

– Domnişoară spuse el, silindu-se să zîmbească precum Ezekiel. Mai devreme m-ai întrebat în legătură cu personajul meu. Nu aş fi sincer dacă n-aş recunoaşte că are cîteva defecte, dar cuvîntul lui Ezekiel prezintă garanţii.

Camera video funcţiona cu becul roşu aprins.

Zîmbetul îi lumină toată figura.

– Pot să spun că pînă acum n-am mai văzut asemenea ochelari, deşi am auzit că cei ai domnului Franklin sînt o minunăţie, cum de fapt sînt aproape toate invenţiile sale.

Pen rîse.

– Am auzit şi eu asta. Cum reuşeşti să joci rolul cuiva care a trăit acum două sute de ani?

– Cu foarte mare grijă, zise el, sprijinindu-se în puşcă.

– Şi ce vînezi?

– De obicei, bandiţii şi bizoni, care sînt foarte blînzi. Nu ţi se pare incorect să fii nevoit să împuşti fiinţe atît de blînde doar ca să-ţi poţi asigura hrana? Ai zice că Autotputernicul nu s-a dovedit prea darnic în ce priveşte procesul evoluţionist.

– Bizoni? Ai fost în vest?

– Mai vest decît aici nici nu se poate! zîmbi el. În Tennessee, ca şi în ţinutul numit Transilvania, constituie o pradă bogată.

– Dar bizonii... vrei să spui, *în zilele noastre?*

– Sigur. Un singur exemplar poate hrăni o familie o iarnă întreagă.

Pen continua să-i pună întrebări iar el răspundea în spiritul personajului său. În cele din urmă ea puse aparatul deoparte şi zise:

– Richard ai fost nemaipomenit. Copiilor le va plăcea la nebunie. El zîmbi recunoscător, simţind că fusese iertat. Cu toate acestea mai trebuia să-i spună ceva.

– Scuză-mă pentru ce s-a întîmplat mai devreme. Am fost rău.

Ea negă.

– Nu, eu te-am sîcîit, mai ales că-ţi promisesem că... Te reţin cumva de la repetiţii? Vroiai să te odihneşti? Poţi să-mi spui ceva legat de timpul tău liber? Habar n-am cum îşi petrec actorii timpul liber.

– În general, mă plictisesc. Şi, nu mă reţii. De fapt, mi-ai susţinut „moralul". Ţi-am mai spus că în ce mă priveşte, găsesc că cel mai bine este să intru în rol. Cu săptămîni înainte de începerea repetiţiilor intru direct în pielea personajului şi trăiesc asemeni lui. Mulţi mă cred nebun. Ridică din umeri. Nu mă deranjează.

– Poţi repeta ce-ai spus? îl întrebă Pen punînd camera la ochi.

El rîse.

– Eşti la fel de rea ca Libby.

– Nu, nu, nu spune asta, dar camera era deja îndreptată spre el.

– E o trăsătură de familie, crede-mă. Rîse zgomotos şi apoi îi povesti despre metoda sa de a-şi pregăti rolul.

– Am observat că filmezi totul. Ţi-ai pregătit un scenariu?

Pen îşi ridică capul şi-l ţintui cu privirea.

– Un ce?

– Un scenariu. Asemănător unei strategii de

joc. Îţi faci un plan general, logic, apoi hotărăşti ce vrei să filmezi în cadrul fiecărei scene şi alegi persoanele care vrei să apară. De ce-ţi ţii părul legat în coadă de cal?

Ea deschise larg ochii şi-şi duse mîna la păr.

– Azi e foarte cald.

El nu spuse nimic dar îşi fixă din nou privirea pe rochia ei. Piciorul ei gol avea pielea la fel de fină de parcă ar fi fost încălţat în ciorapi de mătase. Foarte puţine americance purtau rochii, chiar în ocazii deosebite. Era bucuros că Pen făcea parte din această categorie. Foarte bucuros. Se exprimă exact cum ar fi făcut-o Ezekiel.

– Arăţi exact ca glazura pe o prăjitură. Eşti apetisantă.

Ea se înroşi pînă în vîrful urechilor, iar el rîse ştiind că îi va lua cuvintele drept picanterie, dar nu-i păsa deloc.

– N-aş vrea să vă întrerup tête-à-tête-ul, dar impresarul filmului nu e de acord să dai interviuri lui Pen, zise Libby, în timp ce Pen se înroşea şi mai tare.

– De ce? întrebă Richard privind spre bărbatul care se uita la ei.

– Consideră că nu e normal ca ei să-i acorzi interviuri în timpul filmărilor iar pe cei de la emisiunile de divertisment şi publicitate să-i eviţi. A

bombănit ceva în legătură cu contractul tău şi că are să-ţi spună vreo două vorbe despre cei care-ţi cer interviuri. Mi-a subliniat faptul că Pen le-ar putea chiar vinde caseta celor de la *Entertainment Tonight* sau...

– N-am să fac aşa ceva, strigă Pen.

– A insulta onoarea femeilor este un suport jalnic pentru un bărbat, comentă Richard. Îşi ridică puşca, desfăcu cornetul cu pulbere neagră şi turnă puţin pe ţeava de oţel. Scoase pe-ndelete un glonte de muschetă din săculeţul cu muniţii, rupse o bucată de cîrpă şi o înfăşură în jurul glontelui şi cu o vergea îl împinse pe ţeavă pînă la capăt.

Puse arma pe umeri, iscodind cu privirea în jur. Impresarul păli brusc şi înţepeni pe scaun.

– E o puşcă pe cinste, le spuse Richard celor două femei, potrivind-o la ochi. Poţi ucide o vulpe în vizuina ei de la două sute de metri. Sper că înregistrezi asta, Pen.

– Chiar din momentul în care ţi-ai scos beţişorul şi-ai început să împingi glonţul pe ţeavă.

Richard scăpă puşca din mîini şi izbucni în rîs auzind cuvintele cu dublu înţeles pe care Pen le rostise involuntar. Norocul impresarului fu că arma nu avea fitilul aprins. Rîse din nou, întrebîndu-se cum ar reacţiona Pen în asemenea situaţie.

– Dacă Richard şi-ar scoate vreodată „beţi-

şorul", ar da toţi năvală ca muştele la miere, spuse Libby rîzînd şi ea. Ca să nu mai vorbim de admiratoare.

– Aş roşi dar nu cred că mai e loc liber pe faţa mea zise Pen şi îşi ridică ochii spre cer invocînd ajutor. Am uitat pe moment cum se numeşte, okay?

– Aş vrea să pot urmări mutrele elevilor tăi cînd vor vedea partea asta a casetei, zise Richard. Dacă Ezekiel ar fi avut vreodată probleme cu încărcatul armei, eu, în mod sigur, pînă acum aş fi fost un om mort.

Libby se strîmbă.

– Doamne, scapă-mă de toate astea. Ce să-i spun impresarului?

Richard zîmbi cu ironie.

– N-are decît să se certe cu producătorul asupra clauzelor din contractul meu şi dacă mai fac mutre, atunci să mă înlocuiască.

– O, Doamne, zise Pen.

Libby zîmbi.

– Ai găsit soluţia.

– Cheamă ambulanţa şi strigă-mă cînd tragi următoarea scenă. Richard o apucă de braţ pe Pen şi se îndepărtară.

– Ah... Richard? începu ea.

– Da? Ce s-a întîmplat? Se îndepărtară de pla-

toul de filmare luînd-o spre pădure.

– N-ar trebui, poate, să te înfurii atît de mult pe impresar. Nu m-am purtat corect faţă de el.

– N-am venit aicí să-mi fac griji din cauza lui, se răsti Richard. Eu îmi fac meseria mea, aşa că să şi-o facă şi ei pe a lor. Ăştia, dacă ar putea, ar aduce o armată de oameni pe platoul de filmare. Iar tu, n-ai făcut nici o ilegalitate, okay?

– Okay, zîmbi ea. Din moment ce n-am făcut nimic rău, atunci de ce am plecat?

– N-am plecat. Vreau doar puţină linişte.

– Puterea îi e dată atît celui puternic, cît şi celui slab. Si dacă tot îţi doreşti puţină linişte ce-ai zice dacă ţi-aş lua un interviu pentru puştii mei? Şi poate o demonstraţie cu arma.

– *Eşti* la fel de rea ca Libby.

Pen zîmbea în timp ce Richard, în plină vervă, explica în faţa camerei de luat vederi cum poţi găsi urma şi cum poţi urmări căprioarele şi iepurii după semnele lăsate în pădure. Aproape terminase a doua demonstraţie arătîndu-le cum se încarcă o puşcă, fără a lua la ochi, ţinta umană şi descriind amănunţit cu ce este îmbrăcat, precum şi tatuajele de pe braţ, făcute cu o cerneală specială, care se

puteau scoate cu acetonă.

Era superb, iar ea aproape se îndrăgostise.

Acest gînd o făcu să se ridice brusc în picioare.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă, stînd turceşte şi privind în sus spre ea.

– Nimic. Cuvîntul îi ieşi din gură aproape ca un orăcăit.

Îşi drese vocea şi-şi potrivi aparatul la ochi. Richard îşi reluă explicaţiile, cum să treci prin tufişuri fără să atragi atenţia.

Proasto, se gîndea ea în timp ce-l filma. Era puţin bătută în cap, nicidecum pe jumătate îndrăgostită. Era o femeie în toată firea, nu una care să înnebunească cu una cu două după un bărbat. Acum, sigur, nu era. Era destul de deşteaptă ca să-şi închipuie că Richard poate alege din sute de femei frumoase. Dacă ea îl interesa, nu era decît din cauza singurătăţii. Atît şi nimic mai mult. Pînă la urmă tot şi-ar fi dorit una mult mai drăguţă, mai sofisticată şi mai potrivită la braţul lui la premierele de la Hollywood. O arăta el nemaipomenit cu fişia de pînză în jurul coapselor dar basmele nu au nici o legătură cu realitatea. Trebuia să fie cu capul pe umeri şi să se gîndească *doar* la latura reală a vieţii.

Şi dacă trucul nu va ţine, trebuia să se gîn-

dească la sărutul acela.

Se întîmplase atît de fulgerător şi... penibil, mai mult o mozoleală decît un sărut cu buzele încleştate. Chiar aşa, o luase prin surprindere, şi o sărutase ca un adolescent. Şi ea care-şi imaginase că-i va aprinde motoarele.

– Dacă-ţi închipui că tot ce zboară se mănîncă, ai încurcat-o.

Pen făcu ochii mari şi-şi îndreptă spatele, lăsînd aparatul în jos. Richard zîmbi vesel.

– Scuză-mă, zise ea, dregîndu-şi vocea.

– Nu te mai scuza atîta. Richard se apropie de ea.

– Scuză-mă. Cred că de cînd mă ştiu îmi tot cer scuze, zise ea rîzînd.

– Acum opreşte-te. Este cel mai bun sfat pe care l-am primit vreodată.

Se apropiase foarte mult de ea dar nu o atinse.

Terminaţiile ei nervoase fură imediat străbătute de fiori de plăcere şi simţi că se sufocă. De ce crezuse tot timpul că nu-i va păsa de el orice s-ar fi întîmplat? Acum, şocul era la fel de puternic ca un cutremur de gradul opt pe scara Richter. O sărută uşor şi gurile lor se potriviră de parcă erau făcute una pentru cealaltă. Pleoapele ei se zbătură şi apoi se închiseră. O săruta atît de uşor şi cu

mişcări atît de delicate încît ea se întreba dacă el simţea ceva. Se gîndea cu îngrijorare la camera video care căzuse pe jos, cu un zgomot înfundat, atunci cînd el se apropiase şi o luase în braţe. Chiar şi după ce consimţiră în tăcere să-şi despartă buzele încă îi mai stăruia în urechi respiraţia lui profundă şi sacadată. El îi pecetlui buzele cu un nou sărut şi limbile lor se atinseră mult mai tandru decît prima dată, dar reuşi să-şi înfrîneze pornirile. Era mai mult decît... îşi spuse ea fără entuziasm.

Brusc o trase spre el, arcuindu-i spatele à la Rudolph Valentino.

– Richard, zise ea, abia respirînd. Spatele meu.

El se îndreptă imediat şi-i dădu drumul.

– Scuză-mă, Pen...

Ea chicoti.

– Acum cine-şi cere scuze? Sesiză imediat cît era de stînjenit. Brusca lui reacţie nu se datora lipsei de consideraţie faţă de sentimentele ei, altminteri de ce s-ar simţi atît de jenat? Ştia că era timid. Dar era chiar mai timid şi mai lipsit de experienţă, în ce priveşte femeile, decît şi-ar fi imaginat ea? Ideea îi aţîţase curiozitatea şi oricum dorinţa o mistuia din ce în ce mai mult. Dacă nu-l atrăgea din nou, acum, iar ar fi părăsit-o.

– N-am spus să te opreşti, şopti ea, înăbuşit, cu o voce care se auzea ca venind de departe. Îşi

împreună palmele peste cămaşa lui de in şi sprijinindu-se de pieptul lui, îl sărută. Surpriza care i-o citi pe figură o făcu să zîmbească şi să simtă că îl îndrăgeşte şi mai mult. Părea neajutorat, aşa că îi spuse:

– O mai putem face o dată? Dar de data asta ceva mai lent. N-am mai fost pînă acum sărutată de o vedetă de cinema şi vreau să savurez momentul.

– Aa..., încercă el să spună ceva drept scuză. Dar ea nu avea nevoie de scuze. Îl trase spre ea dorind un sărut de care să-şi amintească toată viaţa.

Era tot ce-şi dorea, un sărut tandru şi plin de dorinţe, iar limbile începură să se răsucească, să se dueleze, să se năpustească cu o pasiune care creştea şi se transforma într-un sentiment reciproc. Sărutul devenea din ce în ce mai fierbinte ca lava topită ce curge pe versantul abrupt al unui vulcan. Înăuntrul fiinţei ei, scara Richter sărise din diagramă şi ceea ce înainte fusese pasiune doar pentru unul din ei, acum îi mistuia pe amîndoi. Mirosul lui îi pătrundea toate simţurile. Avea pielea fierbinte, iar cînd îl atingea parcă ardea. Pieptul lui puternic îi strivea sînii în timp ce coapsele li se încleştaseră. Îi simţea picioarele uşor depărtate pentru a o putea susţine şi coapsele tari între pi-

cioare. Spre satisfacţia ei pur feminină îi simţi dorinţa evidentă şi totală. Îşi înfipse degetele în părul lui lung, care îi cădea în şuviţe aspre şi totuşi surprinzător de mătăsoase. Niciodată nu privise cu asemenea ochi un bărbat cu părul lung.

Cînd el îşi dezlipi buzele de ale ei simţi că i se înmoaie picioarele şi trebui să o susţină.

Deschise cu greu ochii. Pometii i se coloraseră şi avea o respiraţie neregulată şi şuierătoare, dar pe chip i se citea satisfacţia.

– Aşa interviu mai zic şi eu, şopti ea.

El rîse.

– Ai înregistrat totul pe casetă?

– Care casetă?

– Eu aşa am crezut. Pot să te mai sărut o dată?

– Dumnezeule, murmură ea, şi el o mai sărută o dată.

Trebuia să recunoască faptul că fusese foarte plăcut să-l aibă pe Richard lîngă ea, dar cînd auzi semnalul de reluare a filmării, se gîndi cu regret că timpul fusese prea scurt. *Foarte plăcut.* Bărbatul acesta, dacă-şi punea mintea, putea să sărute chiar şi aripile unui înger.

Îşi aminti că nu totdeauna sărutările pasionate întăresc legăturile şi orice legătură cu Richard era, în cele din urmă sortită eşecului. Actorii n-au nimic în comun cu muritorii de rînd dar ea fusese să-

rutată ca la carte de una din celebrităţile Hollywood-ului. Era mai mult decît îşi putea cineva închipui.

În scena următoare Richard urma să fie prins şi torturat în timpul unei incursiuni de recunoaştere, scenă care se deosebea mult de cea dinainte, cea cu semnarea tratatului de pace. Se luau prim planuri la marginea unei liziere. Nimeni care ar fi văzut filmul în forma finală nu şi-ar fi dat seama că cele două scene au fost turnate în acelaşi loc. Îl văzu pe impresar fixînd-o cu priviri ucigătoare şi se ţinu cât mai departe de el.

După ce Richard ieşi de la machiaj, Libby le mai explică o dată actorilor ce aveau de făcut. Se lăsă linişte. Începu filmarea şi Richard se strecură cu grijă dincolo de şirul de copaci.

Spre groaza lui Pen, Richard fu ajuns din spate. O toporişcă îi crestă obrazul, dar imediat indianul fu prins şi azvîrlit peste umăr. Mai pară cîteva lovituri dar fu izbit cu brutalitate de trunchiul unui copac. Înjură, opuse rezistenţă şi se luptă în zadar; de durere, pe tîmple i se scurgeau picături de sudoare. Indienii chiuiau de bucuria victoriei. Unul dintre ei luă un cuţit ascuţit ca un brici şi zîmbindu-i lui Richard, care suporta totul cu stoicism, îi trecu lama peste braţ, făcînd să apară o dîră de sînge. Pen simţi că se sufocă şi-şi încleştă

mîinile.

Mai apăru o tăietură, şi încă una, şi încă una...

– Stop, strigă Libby. Băieţi, ştergeţi sîngele de acolo.

Pen clipi uluită. Richard era relaxat şi rîdea cu cei care îl luaseră prizonier, în timp ce-şi freca braţul. Machiajul făcut cu măiestrie îl arăta acum ca o masă de carne vie. Arăta ca băiatul din posterul pentru campania de luptă împotriva bandelor de huligani. Trecură cîteva minute bune pînă să se dumirească cum fusese realizat trucajul. Cei de la machiaj îi lipiseră pe braţe fîşii de leucoplast care tăiate, simulau sîngerarea.

– Okay. Gata! strigă Libby adunîndu-i pe toţi în centru.

Scena torturii se îndrepta cu repeziciune spre final, cînd Richard fu salvat, la timp, de cîţiva colonişti şi adus în faţa camerei de luat vederi. Libby strigă din nou.

– Stop!

Richard, care fusese trîntit la pămînt fără menajamente, era ajutat să se ridice de chiar cei care-l molestaseră şi acum rîdeau cu toţii. Chiar şi Richard, bărbatul atît de sobru, zîmbea relaxat de parcă le-ar fi încurajat buna dispoziţie. Ea observase că ştia cum să se poarte cu oamenii, fără a-i domina sau intimida, ci admiţînd, acceptînd şi în-

ţelegînd legile nescrise ale muncii în echipă. Semănau mai degrabă cu o clasă în care profesoara trebuia să le acorde elevilor un anumit grad de libertate pentru ca aceştia să nu devină nesociabili şi să-i scape din mînă.

Şi mai ştia că Richard era deja pierdut pentru ea. El aparţinea unei lumi total diferită de a ei şi niciodată ei doi nu ar putea avea nimic în comun. O fi el un bărbat timid dar aceasta era lumea în care îi plăcea să trăiască.

Pen respiră adînc, cu durere în suflet şi se îndepărtă.

Capitolul 4

Trecură cîteva zile pînă cînd Richard îşi dădu sema că Pen îl evită. Acum o urmărea cum îi filmează pe maistrul de lumini şi pe maşinist, care-i explica cum se mînuieşte aparatura electrică de pe platou. Înregistrase fiecare membru al echipei tehnice, chiar şi pe magazioner, dar pe el nu-l mai solicitase de atunci.

Se întreba în sinea lui dacă nu cumva era paranoic, sau chiar mai rău, dacă nu suferea de mania persecuţiei. Se simţea ofensat că atenţia ei era îndreptată asupra celorlalţi. De ce oare îl evita? În pauze se aşeza, de obicei, lîngă Libby sau se retrăgea în afara locului unde se filma. Dacă el se afla într-un loc, ea se găsea într-altul. Trăsese de cîteva ori cu urechea la discuţiile cu ceilalţi, lucru care nu-i plăcea deloc, pentru că niciodată nu era sigur dacă auzea bine. Cu prima ocazie ea va

trebui să-şi ceară scuze. Trebuia să prindă momentul care, iată, tocmai se ivise.

Se încruntă cînd o văzu că se îndepărtează şi încercă să se concentreze asupra următoarei scene. Ce oare-i făcuse de se simţea jignită? Era o întrebare care îl obseda. Credea că ştie cu exactitate cînd se întîmplase. Atunci cînd ea dispăruse brusc, după ce se sărutaseră, de parcă ar fi fost singuri pe lume. Imediat după scena torturii. De fapt, habar n-avea ce se întîmplase atunci. Poate se mulţumise cu un singur sărut sau poate descoperise prea mult din el, cel adevărat.

Se întoarse să o privească gîndindu-se că el, cel adevărat nu era un tip prea rău. Aceşti oameni, ca şi alţii cu care lucrase pe alte platouri, îl simpatizau. Chiar luase hotărîrea ca în timpul pauzelor să nu mai stea retras, ci în mijlocul lor, studiindu-i, situaţie care îi crea, totuşi, o altă problemă – Pen. În momenul de faţă ea îl preocupa. Cea mai simplă cale pe care o putea aborda era aceea de a o lăsa în pace. Dar ştia că e imposibil. Indiferent care ar fi motivul supărării ei, el îl va afla. Ridică puşca de care nu se despărţea niciodată şi se îndreptă spre ea.

– Richard, se auzi vocea lui Libby. Te aşteptăm.

Richard mormăi o înjurătură despre timpul care se scurge atît de repede şi se duse să-şi joace

scena. Nu i-ar fi plăcut deloc să întîrzie din cauza lui Pen.

În seara aceea se duse la ea acasă. În timpul filmării ea dispăruse din nou. Furios şi hotărît să aibă o confruntare sinceră, bătu puternic la uşă.

În momentul în care ea deschise şi o văzu atît de răvăşită, îşi dădu seama că încercînd să clarifice situaţia, ar pune şi mai mult paie pe foc.

– Bună, zise el vesel, încercînd să nu dea atenţie halatului vaporos cu care era îmbrăcată. Cu toate că materialul vaporos avea o croială simplă, reuşea să-i scoată în evidenţă formele, într-un mod ispititor. Intuiţia îi spunea, totuşi, că nu aştepta musafiri.

– Bună, zise ea, cu prudenţă. Cu ce ocazie pe aici?

Întrebarea îl dezamăgi, aşa cum niciodată nu i se mai întîmplase. Schiţă un zîmbet, apoi rîse crispat.

– Credeam că te pot invita să cinăm împreună, dacă nu ai un alt program în seara asta.

– Ăă... păi... eu.... ah. Tocmai îmi pregăteam ceva şi pusesem pe foc.

Nici chiar Bob Newhart nu s-ar fi bîlbîit în halul ăsta, îşi spuse Richard, foarte necăjit. În mod nor-

mal, în această situaţie, ar fi plecat, dar simţi că eschivîndu-se astfel, ea o făcea de fapt din prudenţă şi nu dintr-un sentiment de repulsie. Ideea îi dădu curaj şi o întrebă:

– Ai pregătit suficient pentru două persoane? Îmi plac la nebunie cîrnăciorii la grătar.

Ea nu se putu abţine să nu chicotească.

– Asta mănînci acolo, sus? Mi te închipuiam vînîndu-i şi punîndu-i la frigare pe Bugs Bunny sau pe Bambi.

– Eu mor de foame şi tu glumeşti? zîmbi el. N-ai atîta milă de un biet actor lihnit de foame încît să-l inviţi la masă?

Era evidentă infinitatea de expresii care i se oglindea pe faţă. Cel puţin, toate îi spuneau că o pusese în încurcătură. Ceva în sinea lui îl îndemna s-o lase baltă şi să dispară, dar era hotărît să nu se dea bătut, iar dacă reuşea să intre în casă, poate ar fi făcut-o să vorbească, iar dacă ea vorbea, ar fi aflat ce se-ntîmplă.

Ironia soartei făcea ca tocmai lui, lupului singuratic, care niciodată nu-şi exteriorizase sentimentele şi care acum dorea să găsească o cale prin care nici mai mult, nici mai puţin, să ajungă să afle gîndurile unei femei, să i se întîmple una ca asta. Zîmbind îşi spuse că poate mai era încă sub influenţa lui Ezekiel, tipul de la frontieră, care spunea lucrurilor pe nume.

– Nu sînt îmbrăcată pentru a primi musafiri, încercă ea să se scuze.

– În ce mă priveşte, arăţi grozav. Şi chiar aşa era. Dar pentru orice eventualitate adăugă. Şi tocmai potrivit, dacă de data asta ţi-e teamă.

Nu spuse însă şi pentru ce „potrivit" şi nici nu avea de gînd.

– Am pregătit o supă şi caşcaval la capac.

– Grozav! Îi zîmbi larg. Mor de foame.

– Atunci... zise ea, deschizînd uşa, fără chef.

– Mulţumesc. Intră în casă simţindu-se ca un cavaler medieval care tocmai găsise cheia centurii de castitate a domniţei inimii sale. Hotărît lucru, depăşise un obstacol de importanţă majoră.

Casa era mică şi cochetă, construită în stil rustic, din bîrne de lemn, specific zonei de munte în care locuia. Pereţii erau decoraţi cu broderii şi goblenuri, probabil lucrate de ea. Prezenţa ei palpabilă o demonstrau ziarul de pe canapea, o carte deschisă pe măsuţa pentru servit cafeaua şi, pe noptieră, un pahar pe jumătate plin cu ceva care semăna a ceai cu gheaţă. Se deosebea mult de locuinţele scumpe şi fără cusur din Beverly Hills în care intrase, pe una dintre ele, pe care pusese ochii, chiar cumpărînd-o, ba arăta chiar mai bine. Nu se mai miră de ce Redford şi Russell îşi construiseră case în Wyoming şi Montana. Aceasta îţi crea sentimentul de linişte şi intimitate. Apăru şi

o pisicuţă cu blana de culoarea carapacei de broască ţestoasă, care i se frecă de picioare şi începu să toarcă încet.

– Fă cunoştinţă cu Lolita, spuse Pen, surîzînd în timp ce închidea uşa în urma sa. Am botezat-o aşa din motive lesne de înţeles.

– Observ. Richard se aplecă şi mîngîie pisica pe cap, gest care o făcu să toarcă cu şi mai mult spor. O luă în braţe. Pisicuţa se cuibări frecîndu-şi faţa de pieptul lui, alintîndu-se.

Pen se întinse şi o mîngîie.

– Eşti o pisicuţă sexy, dacă se poate spune aşa ceva despre pisici.

Imediat făcu ochii mari şi îşi retrase mîna, evident enervată de faptul că menţionase cuvîntul *sexy,* chiar şi numai în sensul nevinovat al cuvîntului. Richard ignoră intenţionat remarca ei, cu toate că ardea de nerăbdare să dezvolte subiectul. Deci, o discuţie despre sex o putea deranja. Poate îl evită tocmai pentru că se simţea atrasă de el.

Numai la asta îmi stă mintea, se dojeni în sinea lui, dar continuă să se gîndească la acelaşi lucru.

– Îmi place locuinţa ta, spuse el în timp ce treceau prin salon spre bucătărie.

Ea îl privi peste umăr.

– Glumeşti?

– De ce aş glumi?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Ai intrat în casele din Hollywood, iar a mea este cea a unui om obişnuit.

– A unei femei obişnuite. Ai uitat că am crescut într-o casă ca asta. Acesta era cuvîntul-cheie, se gîndea el, amintindu-şi toate locurile prin care peregrinase cu familia, datorită profesiei de inginer constructor a tatălui său. Dacă n-ai casă, n-ai nimic. Poate trăise singur prea mult timp, vorba cîntecului, şi de aceea filosofa pe teme domestice. Soluţia se găsea chiar în faţa lui, îmbrăcată în acel halat care-i cădea în falduri voluptoase. Dacă relaţia cu Pen va fi de scurtă sau de lungă durată, asta numai timpul va hotărî. În timp ce se gîndea la toate astea admira aranjamentul locuinţei, descoperindu-i, cîteva momente mai tîrziu, un singur defect. Distanţa pînă la bucătărie era prea mică.

La meniul promis, Pen mai adăugase o salată şi fructe la desert. La început se simţi stînjenită şi Richard trebui să o facă să vorbească, contrar obiceiului. Aproape de sfîrşit, stînd la masă şi mîncîndu-şi desertul, ea se simţi din nou relaxată. Era acea Pen pe care deja începea să o cunoască.

– Am tras kilometri de bandă, îi spuse ea, cu un zîmbet crispat. Este uimitor cît poţi filma într-o săptămînă. Şi totul e un talmeş- balmeş.

El chicoti.

– Nu mă surprinde. Doar te-ai distrat.

Cum şedea pe scaun ea se aplecă în faţă şi

halatul i se deschise la piept, dezvelindu-i puţin despicătura sînilor, imagine care începu să-l obsedeze chinuitor.

Ea oftă şi pentru o clipă fu şi mai ispititoare.

– Trebuie să adun pe o casetă imaginile cu echipa tehnică, pe alta cele cu electricienii şi, separat, pe cîte o bandă scenografia, machiaj şi actori. Aş putea preda cursuri despre efecte speciale, actorie sau scenografie. Deocamdată am aranjat în aşa fel încît Libby şi maistrul de lumini, tu şi şeful cascadorilor să vorbiţi fiecare despre ceva ce nu are legătură cu celălalt. Mă întreb dacă tipul de la înregistrări nu m-ar împuşca dacă aş relua totul de la capăt.

– Probabil ar da foc platoului de filmare.

Lolita îşi puse lăbuţele din faţă pe coapsa lui, periculos de aproape de acea zonă sensibilă a corpului şi începu să şi le frămînte înainte şi înapoi. Din fericire avea ghearele tăiate. În privinţa asta copiii lui se puteau naşte liniştiţi. Trecîndu-şi uşor mîna peste spatele ei, continuă:

– În orice caz, tipul de la înregistrări ar trebui să fie fericit că am acceptat să-i acord un interviu.

– Ceea ce nu-ţi place deloc, zise ea.

– Se vede?

Ea încuviinţă din cap.

– Te dă de gol expresia dispreţuitoare. De ce nu-ţi place să acorzi interviuri?

– Îmi atacă intimitatea. Pun întotdeauna aceleaşi întrebări prosteşti sau mă întreabă despre lucruri care, în general, nu au nici o legătură cu filmul. De ce nu pot să-mi fac treaba şi apoi să plec acasă, pur şi simplu? Făcu un gest cu mîna, cu toate că ea nu obiectase. Ştiu, ştiu. Noi trebuie să le oferim senzaţionalul, să-i facem să-şi manifeste interesul pentru film, să-i informăm cît mai amănunţit, chiar să le dezvăluim unele scene picante pentru ai face să simtă că au participat efectiv la turnarea filmului.

– O doamne. *M-aş putea îmbogăţi.* Aş putea face avere cu casetele mele, nu?

El rîse.

– Probabil. Văzînd-o că se înviorase, Richard reveni la scopul iniţial. De ce mă eviţi atunci cînd te afli pe platoul de filmare?

– Nu mi-am dat seama.

El clătină din cap.

– Pen, ar trebui să exersezi mai mult scena inocenţei. Sînt actor, şi mi-am format talentul la şcoala lui Gielgud.

Plecase în Anglia cu gîndul să devină shakespearian. Numai că sub atenta supraveghere a lui Sir John devenise ceea ce era acum.

– Ţi-a mai spus cineva pînă acum că nu e politicos să pomeneşti nume? îl întrebă ea, strîmbîndu-se.

– Da, dar nu am dat atenţie. Te-am jignit cu ceva săptămîna trecută? Dacă da, atunci îmi cer scuze. N-am făcut-o intenţionat.

– Nu spuse ea, copleşită. Îmi pare rău că ţi-am dat această impresie.

– Atunci ce se-întîmplă?

Ea îi evită privirea.

– Pen.

– Okay. Frămîntă cîteva clipe şerveţelul de hîrtie, apoi trase adînc aer în piept. Am devenit una din admiratoarele tale, dar niciodată n-am să fac parte din categoria celor care-l inoportunează pe Richard Creighton. Peste cîteva săptămîni vei pleca, cel tîrziu peste două luni, iar eu voi rămîne aici. Richard ridică uşor din umeri. Aşa că cel mai bine ar fi să evit greşeala pe care sînt gata să o fac.

Sîngele începu să-i pulseze în urechi la gîndul că ea ar putea fi una din acele admiratoare isterizate care doreau să i se arunce în braţe. Nu era genul ei. Era prea inteligentă şi avea prea mult bun simţ. Ştia deja lucrul acesta. Ceea ce dorise să-i spună era faptul că nu se punea problema unei legături între ei, pentru că ar fi fost de scurtă durată – exact tipul de relaţie pe care nu şi-o dorea nici el. Atinsese ceva în interiorul lui, ceva ce el trebuia să verifice înainte de a se întîmpla ceva.

– Scuză-mă, dar nu pot accepta aşa ceva, spuse el.

Ea făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Se sculă de pe scaun.

– Cum adică nu poţi accepta aşa ceva?

El nu ştia ce să spună ca să nu explodeze. Îşi aminti cum se descurca Gary Grant într-o asemenea situaţie, aşa că rosti literă cu literă: N-u p-o-t a-c-c-e-p-t-a a-ş-a c-e-v-a.

– Ştiu şi eu să silabisesc.

– Atunci, n-ai înţeles? o întrebă el strîmbîndu-se.

– Dacă ai avea opt ani, pentru asta te-aş trimite în biroul directorului, spuse ea privindu-l.

– Noroc că am treizeci şi patru. Îi plăcea acest flirt verbal. Asta înseamnă că mă vei răsplăti cu o palmă la fund? Spune da, te rog.

– Nu sînt o perversă în sensul ăsta.

– Dar în ce sens?

– Eşti amuzant, dar am văzut *Maddie şi David.* Pen se ridicase şi strîngea farfuriile. Nu semeni deloc cu Bruce Willis, Richard. Mă duc să spăl vasele.

El `chicoti. Vedea deja în faţa ochilor fluturînd steagul capitulării.

Pen şi Richard stăteau în curtea mică din spatele casei, ascunsă de privirile indiscrete, de un

spalier încărcat de trandafiri. Imediat după masă ar fi trebuit să se descotorosească de el dar îi mai ceruse o ceaşcă cu ceai de la gheaţă şi se gîndise că de dragul lui Libby era mai bine să se poarte amabil, nu ca o necioplită.

Asta era. Sinceritatea ce o caracteriza o făcea să recunoască faptul că îi plăcea compania lui, şi îi dăduse destule dovezi ale sentimentelor sale, nelăsîndu-l totuşi să bănuiască prea mult din vulnerabilitatea sa emoţională. Era hotărîtă să evite încurcăturile dar nu-şi putea ascunde curiozitatea în ceea ce-l privea.

– Cu ce impresii ai venit din Anglia?

– A fost extraordinar, mă refer din punctul de vedere al actorului. Ai fost vreodată acolo?

– Da, într-o vacanţă de zece zile. Amintirile o făcură să zîmbească. Mi-a plăcut, deşi aveam impresia că mă aflu în secolul al şaisprezecelea. Nu ştiu ce-mi evoca acest lucru.

– Au un stil de viaţă mai lent şi mai pur. Continuă rîzînd. Ar trebui ca de acolo să zbori direct la Los Angeles. Simţi că păşeşti pe o altă planetă.

– Sînt convinsă.

Sîngele îi zvîcnea în tot corpul, dar tulburată se simţise încă din clipa în care îi deschisese uşa şi-l văzuse în prag. Şi de atunci sentimentul se amplificase. Nu putea să nu se simtă atrasă de trăsăturile lui, acum foarte atrăgătoare dar care în

douăzeci de ani ar fi devenit mai mult decît aspre. Nu putea să nu-i studieze partea superioară a corpului fără să nu-i remarce umerii laţi, şi să nu dorească să-i atingă muşchii bine conturaţi ai braţelor şi părul negru, cifulit. Nu se putea uita la palmele lui fără să nu se întrebe ce ar fi simţit dacă el ar fi mîngîiat-o.

El se aplecă şi o prinse de mînă. Pen îngheţă, deşi degetele care o strîngeau erau puternice şi fierbinţi. Arsura lor o simţi ca pe o lovitură neaşteptată. Respiră adînc ca să suporte senzaţia. Dacă el îi simţi ezitarea nu făcu nici un gest, continuînd să o ţină de mînă.

– Nu prea povestesc multe lucruri despre mine, spuse el ridicînd vag din umeri. Nu e uşor să te muţi dintr-un oraş în altul, aproape în fiecare an. Nici nu apuci să-ţi faci cîţiva prieteni că şi trebuie să te muţi. Întoarse capul. Ca şi acum. Toţi avem nevoie de prieteni.

Acum te pomeneşti că o să pretindă să se mute în vecini. Nu era domnul Roger genul care să atragă cuiva atenţia asupra slăbiciunilor ei şi apoi nici inima n-ar fi lăsat-o să-i refuze prietenia.

Nu putea. Chiar din momentul în care el rostise cuvîntul acela îşi dăduse seama că nu poate. Dar nici nu trebuia ca relaţia lor să degenereze.

– Desigur, toţi avem nevoie de prieteni, rosti ea, pe un ton calm, bătîndu-l uşor pe mînă. Asta vreau

şi eu, Richard, să-ţi fiu prietenă,... nu admiratoare.

Îşi întoarse privirea spre ea şi se încruntă, nemulţumit parcă de ce auzise. Pen îi zîmbi deschis şi-i strînse mîna asigurîndu-l de sentimentele sale.

Drept răspuns, Richard se aplecă peste braţele scaunului şi o sărută.

Gura lui o devora dar o şi mîngîia şi orice gînd de a se opune îi dispăru cu totul din minte. Dacă aceasta însemna prietenie, atunci mai vroia. Se agăţă cu mîinile de el, încercînd să-şi găsească un punct de sprijin, minunîndu-se de senzaţia pe care muşchii lui, ca nişte corzi întinse, o dădea degetelor ei. Era vînjos, aşa cum îi şedea bine unui bărbat.

Se simţise ameţită cu mult înainte ca sărutul lui Richard să-i pătrundă toate simţurile. Degetele lui i se înfipseră în păr, mîngîierile lui erau duioase dar şi imperative, ca atunci cînd o prinsese de bărbie. Atingerea devenise aproape insuportabilă şi sîngele începu să-i pulseze puternic şi fierbinte în vene, cuprinzîndu-i din ce în ce mai adînc toată fiinţa. Sărutările nu se opriră pînă cînd ea nu începu să geamă şi să se agaţe de el. El îi prinse sînul în scobitura palmei şi începu să-i frămînte sfîrcul.

Dorinţa o făcea să vibreze şi constată că nu mai poate rezista prea mult. Se lipi de el, de pieptul lui tare ca un zid care îi potolea dorinţa, dar

care, în acelaşi timp i-o lăsa nepotolită. El îi prinse sînii cu amîndouă palmele, mîngîindu-i fără încetare, pînă o aduse în pragul extazului. Atît de mult îşi dorise ea acest lucru şi, totuşi, acum, îşi gemea zădărnicia de a fi dorit cu mult mai mult. Degetele lui continuau să-i atingă uşor zonele întărite ale sfîrcurilor, iar ale ei îi strîngeau umerii spasmodic.

Brusc, el se retrase şi sări de pe scaun.

– Eu... acum trebuie să plec.

– Pof...? Pen făcu ochii mari nevenindu-i să creadă, apoi întoarse capul.

– Trebuie să plec. Îi evită privirea. Mulţumesc pentru masă.

De-abia acum observă că braţele-i îndoite îmbrăţişau în gol şi le lăsă să cadă în poală, umilită.

– Richard.

– Trebuie să plec înainte ca... trebuie să fim siguri de ceea ce facem. Dispăru în casă fără să aştepte să-l conducă. Înainte ca ea să-şi fi putut reveni, auzi uşa din faţă deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se la loc.

Pen rămase dezamăgită. Richard îi spusese că trebuie să fie siguri de ceea ce făceau. Ce ştia ea cu siguranţă, era că el se topise ca un bloc de gheaţă într-o saună, cînd abia dacă trecuseră cîteva clipe de cînd o sărutase.

Stînd pe scaun îşi dădu capul pe spate şi-şi

acoperi faţa cu mîinile.

Mîine va avea la ce să se gîndească.

Se purtase ca un gentleman perfect, îşi spunea Richard în timp ce intra în rulotă. Desăvîrşit. Dar fusese în pragul morţii.

O dorea pe Pen, o dorea atît de mult. Dar şi ea trebuia să simtă la fel. Nu vroia să forţeze lucrurile. Ar fi vrut să fie mult mai pregătit pentru a înfrunta situaţia, dar trecuse prea multă vreme de cînd era singur. Întotdeauna în relaţiile cu oamenii îi scăpau diferenţele subtile. În seara asta o nimerise. Aşa şi trebuia.

Atunci, de ce simţea nevoia unui duş rece? Şi de ce se gîndea că în viitor va avea parte de multe asemenea duşuri?

– Pen, s-a ivit o problemă, o luă în primire Libby a doua zi dimineaţa.

Incomparabilă cu cea pe care o am eu, se gîndea Pen, în timp ce-l privea pe Richard cum iese din rulota cu costume şi traversează platoul de filmare. Îi distrăsese atenţia de la monologul veri-

şoarei sale. Se găseau pe o stîncă, deasupra unui lac, cam la zece mile distanţă de Blairstown. În această dimineaţă, din cine ştie ce motive, filmările întîrziau şi Pen avusese timp, mai mult decît suficient să-i observe rigiditatea trăsăturilor, accentuată de pesimismul din priviri. Adevăratul Richard se încadra perfect în acest peisaj sălbatic.

O, Doamne, o treceau toate căldurile. N-ar fi trebuit să-l invite în casă şi nici să-l sărute. Şi asta nu fusese nimic. Parcă una din stîncile alea îi căzuse în cap. Dacă el nu s-ar fi oprit la timp... cam asta era concluzia la care ajunsese. Contrar gîndurilor care o frămîntau, mai ales acela că el îşi satisfăcuse un capriciu, îl dorea. Trăieşte-ţi clipa – restul nu contează, îi spunea o voce în subconştient.

– ...deci, asta ai de făcut. Mulţumesc din suflet. Eşti nemaipomenită. Le-am spus eu că-ţi va face plăcere să ne ajuţi. Machiajul! Costumele! strigă Libby.

– Ce machiaj? Ce costume? Ce fel de ajutor? se bîlbîi Pen.

Libby se întoarse exasperată spre ea. Cei pe care îi strigase se apropiau din toate direcţiile.

– Actriţa care trebuia să joace s-a îmbolnăvit şi tîmpita n-a spus nimănui nimic! Totul este pregătit pentru scena evadării, ştii doar despre care vor-

besc şi fata, ia-o de unde nu-i! Cum naiba să mă mai ţină pe schemă cînd aiurita asta, singura pregătită să joace scena, nu vine la lucru? Mare minune dacă pentru chestia asta sindicatul actorilor n-o s-o şi plătească.

– Dar, dar... bălmăji Pen, dîndu-şi seama abia atunci la ce se referea Libby cînd *îi* propusese să ia locul actriţei. Nu se poate să nu mai existe pe aici o altă actriţă. Nu sînt în stare să fac asta.

– Ba poţi. E simplu. Pentru a scăpa de indieni, tu şi cu Richard, treceţi de cealaltă parte a stîncii. Ce Dumnezeu, tot ce ai de făcut este să cazi. Şi altă actriţă cu care am putea colabora nu se află pe platou, pentru că cei care se află deja aici, trebuie plătiţi. Decizia sindicatului. Apropo, ar trebui să te înscrii în sindicat. La legătura cu Jerry, să-ţi aranjeze el. Nu e legal, dar s-a mai întîmplat.

– Dar, dar...

Cei de la machiaj şi de la costume se învîrteau în jurul ei, întrerupînd-o. Libby le spuse.

– Okay, vă dau o jumătate de oră să o pregătiţi. Pen, vei fi mare. Nemaipomenită. Sînt convinsă că o să apari pe generic. Vezi, puţin nepotism nu strică. Numai gîndeşte-te ce lecţie grozavă de fizică poţi preda cu această ocazie: Poate femeia să cadă cu o viteză mai mare decît bărbatul?

– Nu, nu poate, gemu Pen, în timp ce era trasă

de cei care discutau peste capul ei despre măsuri, forme şi culori.

Exact peste o jumătate de oră se văzu transformată în femeie-colonist, cu fustă în dungi, bluză albă cu decolteu adînc şi pantofi negri, butucănoşi, cu catarame, toate prăfuite cum se cuvine. Pe frunte i se trîntise o bonetă spălăcită care-i ascundea complet părul, iar faţa îi era acoperită pe jumătate de fîşia lată de dantelă prinsă în jurul bonetei.

În timp ce fusese la cabină ajunsese la concluzia că nu exista nici un risc serios în ce privea căderea. N-ar pune ei în pericol vieţile actorilor, mai ales ale vedetelor, dacă într-adevăr ar fi existat. Pentru scenele periculoase aveau angajaţi cascadori.

Trebuia să recunoască faptul că ideea de a apărea în film era excitantă, iar ea va fi obiectul invidiei celor din cancelarie.

– Arăţi grozav, zise Libby. Richard! Vino să vezi cum arată partenera ta de astăzi.

Richard se apropie. După noaptea trecută, era prima dată cînd stăteau faţă în faţă. Pen îşi strîngea înfrigurată braţele simţind cum zîmbetul i se crispează. Toată dimineaţa evitaseră să-şi vorbească. Surprinzîndu-i privirea sub bonetă Richard se opri.

– Doar nu vorbeşti serios, Libby, zise el, măsu-

rînd-o pe Pen din cap pînă în picioare. Pen nu este actriţă.

Pen se zbîrli.

– De fapt, nu trebuie să joc, trebuie doar să cad de pe stîncă.

– Ştiu ce trebuie să faci. Ai văzut măcar cum arată locul de unde trebuie să-ţi dai drumul. Nu e simplu. Asta e treabă de cascador.

– E absurd, îl întrerupse Libby.

– Nu ne-ar pune ei viaţa în pericol dacă ar ştii că e riscant, zise Pen, îndreptîndu-şi spatele.

Richard pufni cu dispreţ, lăsînd-o să-şi imagineze că ştie exact ce riscă Libby şi studioul.

– Ai impresia că o să dai marea lovitură? De asta o faci?

Pen îşi încleştă maxilarele ca să se calmeze apoi izbucni.

– Am sărit eu de pe locuri mai înalte. Nu mi-e frică.

– E o prostie.

– Okay, interveni Libby nerăbdătoare. Oricum nu putem opri filmările. Pen s-a oferit voluntar.

Pen îi aruncă o privire, gata să mai spună ceva, dar îşi încleştă din nou maxilarele. Asta era recunoştinţa bărbatului care noaptea trecută o sărutase atît de penibil.

Richard se întoarse cu spatele şi se îndreptă cu paşi grăbiţi, băţos şi furios.

– Vezi? zise Libby, pregătindu-se să-l urmeze. Totul va merge perfect.

Pen îşi înălţă capul bombănind. Dispoziţia lui Richard se schimbase enorm de mult. Niciodată nu o să-l înţeleagă. Şi ce glumă era aia cu marea lovitură. Păi dacă era vorba de vreo lovitură, o va simţi pe pielea ei.

Stînca avea înălţimea a două etaje. Pen înghiţi în sec. Avea, aproximativ, înălţimea unei trambuline olimpice, estimă ea. Întrebarea era, ce adîncime avea lacul?

– Cît de adînc e lacul? întrebă ea, hotărîtă să nu evite întrebarea de o sută de puncte.

– Nu atît de adînc încît să ţi se pară o joacă, bombăni Richard, trecînd spre cabina de machiaj.

– Nu-ţi fă probleme, zise Libby, făcînd semn cu mîna spre şeful cascadorilor.

– Bob îţi va spune ce să faci. Nu-i aşa. Bob?

Bob făcu un gest plictist.

– Dacă te ridici la suprafaţă repede şi nu te laşi dusă la fund, nu se poate să nu reuşeşti.

Pen se uită în jos şi mai înghiţi o dată în sec. *În sus, nu în jos. În sus, nu în jos. Cu gîtul rupt, dar nu moartă. Ia-ţi chiar acum tălpăşiţa.*

Trase adînc aer în piept şi spuse: O dată joci şi tu într-un film. Sînt gata!

Libby o trase după ea şi o duse repede să-şi

ocupe locul. Cîţiva indieni îşi ocupară şi ei locurile cam la 20 de metri depărtare, singurul accesoriu în afara fîşiilor de pînză din jurul coapselor, fiind zîmbetele largi de pe figurile lor. Ce naiba filma Libby aici, un film în costume de epocă sau un bal rococo?

Richard se aşeză lîngă ea. Ea simţi cum i se taie respiraţia şi cum i se pune o greutate în piept.

El îi şopti.

– Nu pot să cred că faci chestia asta.

– Şi ce-ar trebui să fac. Să las nepreţuita voastră filmare de azi să vă săcătuiască bugetul? Nu m-ar fi strîns Libby de gît dacă aş fi refuzat? Mîinile îi tremurau. Nu ştia dacă de furie, de exaltare, din dorinţă sau din cauza fricii.

El o prinse de braţ.

– Da, asta trebuia să faci. Fir-ar să fie, Pen, habar n-ai ce te-aşteaptă. O să te răneşti.

– Este o ocazie. Copiii, îl întrerupse ea, ameţită de atingerea lui.

– Doar nu eşti un nenorocit de experiment!

– Okay, strigă Libby întrerupînd discuţia. Richard, tu şi femeia aţi fost prinşi în afara fortului, de iscoadele *Chickasaw.* V-aţi întîlnit... tu o iubeşti pe Charlotte, soţia lui Robertson... fără speranţă, aşa că, pe moment, îţi îneci amarul cu această femeie.

Pen realiză că joacă rolul prostituatei de la fort. Grozav, se gîndi ea. Consiliul profesoral ar putea să o destituie atunci cînd va vedea filmul.

– dar nu ai fost precaut şi te faci vinovat de a-i fi pus viaţa în pericol. Libby le explică în continuare derularea scenei. *Trebuie* să o salvezi, astfel toată viaţa vei avea remuşcări. Ieşi în goană din pădure întrerupînd interludiul – care deja este în program pentru filmarea de mîine – şi, aproape, sînt *convinsă* că Julie va juca mai bine scena asta.

Libby cuprinse cu privirea toată echipa de filmare, anunţînd că cineva ar face foarte bine dacă i-ar transmite lui Julie, cea absentă, ce spusese ea.

– Pen, cînd spun „motor" o rupi la fugă şi te ţii după Richard. *Nu* anticipa săritura. Richard o conduce pe fată chiar pe marginea „falezei" de la *Cumberland River.* Acolo e lacul. Ah, nu uita să ţipi cînd te arunci.

Pen încuviinţă din cap, nefiind sigură de vocea sa. *O rupi la fugă, ţine-te după Richard. Ieşi la suprafaţă, nu te duce la fund. Arăţi de parcă n-ai şti figura asta. Nu uita să ţipi.* Avea impresia că de ultimele indicaţii scenice depindea soarta ei.

– Pen, te rog, zise Richard cu voce joasă. Spune-i lui Libby că nu poţi face asta.

Pen îl privi în ochi. Chiar îi păsa de ea. Îi păsa

cu adevărat.

– Motor, strigă Libby.

– *Aleargă, femeie. Aleargă, dacă ţii la viaţa ta!* îi zbieră Richard în faţă, transformîndu-se cu totul, într-o clipă, în Ezekiel Freemont.

O prinse de mînă şi o tîrî într-o goană nebună. Ea se împiedică în fustele lungi şi aproape ar fi căzut dacă nu şi le-ar fi ridicat cu mîna dreaptă. Richard o trăgea nedîndu-i nici o atenţie. Din spate auzea chiote puternice şi realiză că din neatenţie le dădea şansa de a o prinde. Zgomotele se auzeau din ce în ce mai aproape făcînd să i se ridice părul măciucă. O vor ajunge din urmă, se gîndea în sinea ei, iar Libby o va strînge de gît. Pen mări viteza dar şi pericolul de a aluneca cu pantofii aceia incomozi, pe noroi şi pietre, pînă cînd nu numai că ţinea pasul cu Richard dar îl şi depăşi.

Alergau umăr lîngă umăr cu o asemenea viteză încît pînă şi secretariatul s-ar fi mîndrit de ei. O secundă mai tîrziu, pămîntul le fugi de sub picioare şi Pen se trezi plutind prin aer.

– Iuuu-huuu, urlă Richard, vesel.

Fustele îi zburară peste cap, împiedicînd-o să vadă şi începu să ţipe de frică. Le trase înnebunită în jos cu mîna liberă şi plonjă în apa rece ca gheaţa, cu o pleoscăitură puternică ce îi tăie res-

piraţia. Fustele îi zburară din nou peste cap şi umeri, prinzînd-o, de această dată, în moliciunea materialului, în timp ce apa îi acoperea capul şi o trăgea la fund. Şi le trase din nou în jos dar le simţi cum i se încurcară printre picioare, împiedicînd-o să se ridice la suprafaţă. Richard încă o mai ţinea de braţ, ridicînd-o, în timp ce înota. Aproape îşi pierduse respiraţia, în ciuda eforturilor de a-şi încărca plămînii cu aer. Dădu din mîini şi din picioare şi se împinse în sus, într-o cursă pe care dacă ar fi pierdut-o şi-ar fi pus viaţa în pericol.

Atinse suprafaţa apei cu un strigăt de uşurare, dar apa o trase din nou la fund, acoperindu-i capul, forţînd-o să se ridice şi să şi-l ţină la suprafaţă. Cu Richard lîngă ea simţea cum apa forma vîrtejuri în jurul lor, ca o dulce încleştare care-i strîngea pe amîndoi. Lui i se lipise părul de cap şi apa i se scurgea pe faţă formîndu-i picături pe gene.

– Eşti O.K.? întrebă el.

Îi zîmbi, deşi simţea totul atîrnînd greu pe ea. Ridicîndu-şi boneta care-i alunecase pe ochi, zise:

– Mă simt minunat!

El îi întoarse surîsul trăgînd-o înot după el, spre mal. Cînd atinseră fundul cu picioarele se opriră şi începură să rîdă.

– Pentru asta ar trebui să te împuşc. M-ai scos

din minţi?

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– Aseară ai plecat atît de brusc.

Minunaţii lui ochi o priviră cu uimire.

– Am făcut-o pentru tine. N-am vrut să te grăbesc.

– Azi dimineaţă nici n-ai stat de vorbă cu mine.

– Mi-era teamă că am să fac ceea ce Ezekiel intenţiona cu femeia de la fort. Dacă aş fi ştiut că tu... Pen, îmi placi.

Stăpînindu-şi emoţia îl întrebă:

– Mă placi?

El o trase mai aproape şi o îmbrăţişă.

– Da, te plac.

O sărută. Gura lui era umedă, buzele reci... dar limba lui caldă o încălzea. Îşi trecu mîinile prin părul lui, desfătîndu-se cu atingerea şuviţelor ude şi a pielii fierbinţi.

Fustele li se înfăşurară în jurul picioarelor, dezechilibrîndu-i şi sărutul lor se frînse.

– Foarte nostim, Pen! le strigă Libby, de undeva de deasupra. În momentul ăsta trebuia să fii pe fundul lacului, nu să te săruţi cu angajatul nostru.

Se uitară în sus, dar nu o văzură doar pe Libby, ci şi pe toţi ceilalţi, adunaţi pe marginea stîncii. Pen roşi, îngrozită de faptul că toată echipa vă-

zuse cum se sărutaseră.

– O.K., strigă Libby, întrerupînd spectacolul. Ridicaţi-i, uscaţi-i, şi să treacă din nou la machiaj. Mai vreau o dublă.

– Nu mai pot, exclamă Pen, şocată. O dată mi-a fost de ajuns.

– Prea tîrziu, zise Richard zîmbind.

Privind în ochii aceia atît de verzi care oglindeau umor şi inteligenţă, ştiu că era prea tîrziu. Chiar dacă inima îi bătea cu putere, se lăsă în voia soartei.

Richard o prinse de mînă şi o trase pe mal.

Capitolul 5

– Eşti liberă să facem o plimbare după cină? o întrebă Richard chiar în momentul în care ea deschise uşa.

Nu se putu abţine să nu zîmbească, cînd o văzu privindu-l uimită. Purta acelaşi halat larg, care părea să fie toaleta ei obişnuită de seară. Nu ieşea? Pe el nu-l deranja deloc.

– O plimbare după cină? întrebă ea uimită.

– Da, acum e după cină, ţinu el să-i amintească. De fapt, soarele îşi arunca ultimele raze peste crestele munţilor, dînd cerului o nuanţă portocalie. Speram să mergem de-a lungul eleşteului, în spatele castelului de apă şi să trecem digul spre şcoală. Îşi coborî privirea spre sînii ei. Materialul subţire, mătăsos, le acoperea minunat greutatea, făcînd să-i pulseze sîngele în vene. Nu ştia cît va mai rezista să stea liniştit dacă va continua să se

uite... şi să-şi imagineze. Îi privi chipul şi rămase hipnotizat de părul ei uşor în dezordine, cu şuviţele parcă înfăşurate una în jurul alteia, ca şi cum şi-ar fi trecut degetele prin ele.

Se aplecă uşor înainte.

– O plimbare sub clar de lună poate fi foarte romantică, Pen.

– Nu ştiu ce să mai cred despre tine.

El rîse.

– Uneori nici eu nu mai ştiu. În seara asta îmi dai voie să fiu Richard?

Îi spuse oftînd.

– N-ar trebui. În ultimul timp am făcut lucruri pe care nu trebuia să le fac. Cum ar fi, de exemplu, săriturile de pe stîncă. Intră puţin, pînă mă schimb.

Deschise larg uşa şi-i făcu loc să intre. Lolita se grăbi să-l întîmpine miorlăind de plăcere şi frecîndu-i-se de picioare.

– Este o gazdă perfectă, spuse Richard, luînd pisica în braţe şi începînd să o mîngîie. Pisica începu să toarcă zgomotos.

– Norocul meu că nu e cîine de pază, zise Pen. Casa asta n-ar mai fi fost întreagă.

Se scuză şi Richard o urmări cu privirea cum urcă scările, abia acum dîndu-şi seama cît de glacial era fluidul care circula între două persoane care numai cu cîteva ore în urmă se sărutaseră în

văzul tuturor. Poate o obosise efortul celor două sărituri. La urma urmei, nu se putea compara cu o zi obişnuită de şcoală.

Din capul scărilor îi strigă.

– Te simţi bine după săriturile de azi?

– Da. Bine! auzi de dincolo de uşă, vocea ei înăbuşită, dar puternică şi nu foarte obosită. Richard ridică uşor din umeri.

O plimbare, îşi spuse în sinea lui hotărît. Ar fi putut să se simtă în culmea fericirii, dar trebuia să încerce să-şi ţină în frîu starea de euforie creată de acel sărut dat în public. Cu asta dovedise că nu are nimic de ascuns şi, din cine ştie ce motive, această declaraţie îl făcea să se simtă extaziat.

În cîteva minute, Pen coborî îmbrăcată într-un şort bej şi o bluză în dungi alb-albastru, cu mînecile suflecate pînă la cot. Părul şi-l strînsese la spate într-o coadă de cal legată cu fundă albastră. Richard se gîndi că arată trăznet.

– Bănuiesc că ţînţarii ne vor mînca de vii, comentă ea.

– N-or să ne mănînce, zise el dînd-o jos din braţe pe Lolita şi gonind-o în camera de zi cu o lovitură uşoară peste fund.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Pen izbucni în rîs.

– N-ai mai trecut de mult prin New Jersey.

– Am o tehnică specială de a supravieţui atacurilor ţînţarilor, se lăudă el oprindu-se în pragul uşii.

– Nu mai spune. Care-i aia?

El scoase din buzunarul de la spate un tub de spray. „Insecticidul"

Pen izbucni din nou în rîs.

– Gaze asfixiante!

– Aşa vom mirosi după ce ne vom da cu el. Haide, întinde braţul.

Ea îi întinse braţul spunîndu-i:

– Ştii, toţi cred că foloseşti grăsime de urs sau alte leacuri băbeşti, ca un adevărat Daniel Boone.

– Pentru un tub ca ăsta, Daniel Boone ar fi făcut moarte de om. Şi apoi, uneori simt nevoie să fiu eu însumi, iar una din ocazii este în seara asta. O prinse de încheietura mîinii şi o stropi puţin de-a lungul braţului cu substanţa aceea urît mirositoare. Avea pielea caldă şi catifelată. O prinse cu uşurinţă de încheietura cu oase delicate şi muşchi fragili dar, atît de elastică.

După ce se dădură amîndoi cu spray, o·porniră spre vechiul castel de apă, acum biblioteca municipală, lăsînd în urmă eleşteul şi digul.

– Îmi pare rău că n-ai înregistrat pe casetă demonstraţia ta de astăzi, ca să o arăţi elevilor, zise el şi o luă de mînă nesigur. Se simţea ca un ado-

lescent la prima întîlnire, foarte nervos şi calculîndu-şi fiecare mişcare. Niciodată nu pricepuse limbajul corpurilor în relaţia bărbat-femeie. Timiditatea de care suferea de atîţia ani îi stopase cunoştinţele la primele noţiuni căpătate în adolescenţă asupra acestui subiect. Dacă se punea problema unui personaj, nu ezita. Propria lui viaţă era cu totul altceva.

Spre mare lui uşurare, ea nu-şi retrase mîna.

– De fapt, Libby mi-a promis să facă pentru copii o înregistrare cu săritura ta.

Spunea că o va scoate din ceva care se numeşte transfer film-înregistrare. Am spus bine?

Richard încuviinţă.

– Isuse, sînt atît de emoţionată.

El rîse.

– Vei avea propria-ţi imagine video într-un moment memorabil.

Străzile din Blairstown, chiar într-o noapte minunată de vară, era aproape pustii; în timpul vacanţei de vară oraşul era întotdeauna mort. Richard auzise anumite proteste, venite din partea actorilor şi a echipei de filmare, în legătură cu lipsa distracţiilor, obişnuiţi fiind cu viaţa non-stop, trepidantă şi sofisticată din Los Angeles şi New York. Nu e de mirare că Libby grăbea filmările. N-avea chef să-i vadă explodînd de plictiseală.

Lui îi plăcea această salbă de orăşele, cu ferme mari şi munţi împăduriţi, cu pante abrupte. Ritmul vieţii era tihnit, nu unul frenetic. Simţea că aici şi-ar putea împlini propriul destin – fără ostentaţie – fără roluri, fără să se mai ascundă în spatele personajelor, nimic decît el însuşi, cel adevărat. Indiscutabil, Pen reuşise. Era mulţumită de ea şi de viaţa pe care o ducea şi de aceea o invidia.

La orizont se zărea vechiul castel de apă, cu arhitectura sa medievală. Se aplecară să treacă pe sub o arcadă, apoi o luară pe cărarea paralelă cu una din laturile clădirii.

Se înserase şi cerul căpătase culoarea bluzei lui Pen. Şuvoiul de apă care ţîşnea din cascada artificială avea un sunet muzical; digul din oţel şi lemn, construit exact la capătul eleşteului, arăta în lumina aceea ca un viaduct în miniatură. Bule albe se transformau în spumă în timp ce apa era dusă în galeria de drenaj de sub fundaţiile oraşului. Vuietul acoperea toate celelalte zgomote. Deasupra apăreau primele stele.

Richard o însoţi pe Pen pe drumul asfaltat spre treptele de piatră care duceau spre coasta dealului din stînga cursului de apă. Pe creasta dealului apărură primele clădiri de la *Blair Academy.* Apropiindu-se se treziră încojuraţi de zidurile înalte, construite cu şaizeci de ani în urmă, care se întindeau

de-a lungul treptelor.

– De fiecare dată cînd vin aici mă aştept ca de undeva, de sus, să apară, pe neaşteptate, Dracula, spuse Pen, zîmbind. Sau Barnabas Collins din *Umbre întunecate,* versiunea lui Ben Cross.

– Conţine toate elementele unei construcţii gotice, răspunse Richard făcînd o grimasă, aluzie la preferinţele ei pentru vampiri. Ea l-ar fi dat gata pe Ben. Cînd fusese în Anglia, dăduse o probă pentru *Carele de foc,* dar pierduse în favoarea tipului. Ziduri sinistre sus pe deal... poteci de-a lungul eleşteului... o noapte ca smoala, numai bună pentru a comite crime.

– Vorbeşti ca în *Vineri 13, partea a 47-a.*

– Cu asta se ocupă ele acum? Nu ştiam.

– Hm, s-ar putea. Păcat că fetele de la colegiu sînt toate plecate acasă, altfel nu te-ai fi plimbat pe poteca asta ci ai fi luat-o la sănătoasa ca să-ţi salvezi viaţa.

– N-am de gînd să ajung un sex-simbol, spuse el, amintindu-şi de băieţaşul de zece ani, sfrijit, stîngaci şi retras.

– Ai grijă cu dorinţele tale, îi aminti Pen. Doar aşa ţi le poţi împlini. Întreabă-l pe Fabio.

– Pe cine?

– Nu contează.

Se opriră pe prima platformă, cea pe care

ea şi-o imaginase ca fiind scena pe care apărea Barnabas.

– Pen.

– Ce? Îşi dădu seama că o să urmeze chiar momentul în care şoptise acel cuvînt.

Richard o trase spre el. O sărută, la început blînd, apoi cu mai multă pasiune. Buzele ei moi îl ameţeau. Limba ei se juca cu a lui, preludiul celui mai intim dans dintre un bărbat şi o femeie. Bluza ei nu era o barieră împotriva senzaţiilor care-i străbăteau corpul, sfîrcurile deja i se întăriseră, lipite de pieptul lui. În palmele lui pielea ei era fierbinte, făcîndu-l să-şi simtă propria piele şi mai fierbinte, degetele ei se încleştau spasmodic în umerii lui. Parfumul ei îi copleşise toate simţurile. Ştia, acum, că mirosul ei nu-l va uita niciodată.

În cele din urmă el îşi ridică capul, dar numai pentru ca să reia sărutul devastator. Îi cuprinse în palmă sînul şi-i simţi sfîrcul tare sub degetul mare. Atingerea lui o făcu să geamă.

– Ahhh... Nu trebuia, şopti ea, îmbrăţişîndu-i umerii.

– Cu tine nu pot să mă abţin.

El ridică capul.

– Nici nu-ţi dai seama ce simt.

Ea îşi lipi coapsele de ale lui.

– O, ba da, ştiu.

Reacţia faţă de ea ar fi putut fi doar una pur fizică, dar nu era decît o parte din ceea ce ea îl făcea să simtă. Invincibilă era cealaltă parte, cea afectivă.

Gura lui coborî din nou peste a ei într-un sărut sălbatic.

Voci slabe, venite de undeva de deasupra, din apropiere, îi atraseră atenţia. Îi dădu drumul lui Pen cu părere de rău. Părul aproape i se desfăcuse din coadă şi bluza i se şifonase. Ştia că nici el nu arăta mai bine.

– Mă scoţi din minţi, şoptiră amîndoi în acelaşi timp, apoi rîseră pe înfundate.

Richard se aranjă trecîndu-şi degetele prin păr, iar Pen îşi netezi cutele bluzei şi încă îşi mai făcea de lucru cu funda din cap, cînd începură să urce din nou treptele. Deasupra, Richard recunoscu cîţiva membri din echipă. Se salutară, cîţiva zîmbind cu subînţeles. Cînd lucrezi foarte bine în grup te simţi ca în familie, ca între fraţi şi surori; dar există întotdeauna momente de mare plictiseală sau de bună dispoziţie. Trebuie să se obişnuiască cu toate. La asta se gîndea în timp ce-i urmărea, din spate, urcînd în urma ei, mişcarea legănată a feselor. Categoric, nici nu se gîndise să renunţe la ea.

Sfîrşitul filmărilor şi plecarea îi repugnau din ce

în ce mai mult. Era, totuşi, prea devreme să se gîndească serios la alte lucruri... nu?

Cînd ajunseră la capătul treptelor tocmai medita asupra întrebării. Pen îi conduse spre mijlocul podului şi toţi se întoarseră să privească eleşteul, cu apa lui neobişnuit de liniştită, pe cînd şuvoiul care ţîşnea din cascada artificială din spatele lor contiuna să se reverse. Luminile caselor construite în stil vechi victorian, punctau malurile abrupte ale eleşteului. În stînga, sus se găsea şcoala medie.

– Ce frumos, şopti Richard, uitîndu-se la profilul lui Pen, care se aplecase spre balustrada din fier a podului.

Ea îşi întoarse încet capul şi-l privi.

Ce avea oare de gînd să facă?

Pen şi Richard mergeau ţinîndu-se de mînă. Ea simţea că cedează cu cît se apropia mai mult de casă. La naiba, nu fusese un joc cinstit. Îl dorise încă de la început, cu sau fără toane, iar în momente ca acestea, cînd masca îi cădea şi descoperea bărbatul calm şi timid, ea se simţea definitiv pierdută. Un escroc să fi fost, sau dimpotrivă, un tip cu pretenţii şi, tot nu s-ar fi răzgîndit, pentru că ar fi ştiut că ceea ce-l interesa pe el era

doar sexul. Dar mai ştia că exista posibilitatea unei legături mai profunde. Mai mult ca sigur, sortită eşecului. Veneau din două lumi complet diferite. Puteau oare, învinge acest obstacol? Nici nu voia să se mai gîndească la asta.

Hoinăreau pe străzile din Blairstown, bucurîndu-se de frumuseţea nopţii şi de faptul că erau împreună, nemaidorind parcă să se sfîrşească. Pen se tot gîndea că pînă la urmă va ajunge acasă şi că nu va fi în stare să nu-l invite înăuntru. Şi în pat. Cu cît amîna mai mult, cu atît dorinţa o cuprindea mai puternic.

Ajunşi acasă el o sărută în faţa uşii, sub becul din verandă. Senzaţiile o copleşiră, izolînd-o în căldura lor otrăvitoare.

Îi auzea respiraţia precipitată ca şi cum plămînii i se goliseră de aer. Ea îl adusese în halul ăsta, îşi spuse ea triumfînd de farmecul ei feminin.

– Richard, vino înăuntru, şopti ea, sărutîndu-l uşor.

O strînse în braţe şi-şi ascunse faţa în părul ei.

– Nu... Nu pot.

Ea îl privi uimită. El îi dădu drumul dar îi reţinu mîna. O strînse puternic de parcă ar fi fost un colac de salvare.

– Vreau să intru. Nici nu-ţi imaginezi cît de mult vreau, dar nu mai sîntem copii, Pen. Cu tine vreau

mai mult decît să fac dragoste. Vreau să o facem cum trebuie. Pot aştepta pînă vei fi sigură.

– Richard... eu. Dar nici ea nu ştia de ce era sigură, pentru că nu era sigură de nimic.

El îi zîmbi.

– Pot aştepta.

O părăsi cu un ultim sărut care o topi pînă în vîrful picioarelor. Îl urmări cu privirea pînă cînd sui creasta dealului şi dispăru de cealaltă parte a lui.

– Fir-ar să fie, bombăni ea, oftînd.

În sfîrşit, găsise şi ea un bărbat cinstit.

– Okay, dacă vreţi, astăzi filmăm scena cu kissus interruptus, îi anunţă Libby rîzînd de propria glumă.

Pe faţa lui Richard se citea îngrijorarea. Scena se turna în aer liber şi era cît se poate de nevinovată. În acel decor, de faţă cu ceilalţi şi de faţă cu Pen nu putea obţine uşor intimitatea care i se pretindea. Dorea ca ea şi nu Julie, să aştepte începerea scenei de dragoste. Dar era Julie, cu figura speriată. Libby o mustrase aspru mai devreme pentru că lipsise la scena cu săritura. Toată această combinaţie îl făcea pe Richard să anticipeze o zi lungă şi obositoare.

Se concentră asupra frustrării afective a lui Ezekiel, în timp ce Libby se îndepărtă de locul filmării. Aţintindu-şi privirea spre Pen nu mai reuşi să se concentreze. Îi studie pielea albă a gîtului, zîmbetul care-i apăruse pe buza cărnoasă inferioară, şi expresia inocentă a ochilor ei albaştri, vioi. Cum de o putuse părăsi seara trecută? se întrebă foarte supărat. Numai nenorocitul ăla de Ezekiel, cu cavalerismul lui de suprafaţă, i-o făcuse. Ea îl rugase să intre în casă şi în patul ei. Invitaţia fusese fără echivoc. Îl *rugase.*

Iar el o refuzase din nobleţe. Nu dorea o simplă aventură cu ea şi dacă nu era prudent se va termina înainte de a fi început. Data viitoare cînd îl va invita.

– Ai înţeles?

Richard o privi surprins pe Libby care îl studia sceptic. Julie era jumătate hotărîtă, jumătate timorată, conştientă că a juca o scenă cu Richard Creighton era marea ei şansă. Numai că el nu-l asculta pe regizor decît cu jumătate de ureche. Avea dreptate impresarul. *Nu lăsa să se vadă că transpiri,* se gîndi în sinea lui, apoi spuse:

– Da, am înţeles.

Libby îi surîse, privindu-l pieziş.

– Bine. Atunci, începem.

Îşi ocupară locurile. Richard se concentră nu-

mai asupra scenei şi personajului său. Libby strigă „Motor". O prinse pe Julie de mînă, se îndreptară alergînd spre pădure, lăsîndu-i în urmă pe ceilalţi „colonişti". Trebuiau să se furişeze sub umbra copacilor şi să „facă dragoste", rezemaţi de trunchiul unui stejar. Julie chicotea în spatele lui amuzată de graba cu care Ezekiel o tîra după el. Avu grijă să se opună exact atît cît trebuia pentru a părea că se lasă cucerită, întocmai ca femeia de moravuri uşoare pe care o interpreta.

Richard o trase sub primul copac şi se întoarse cu faţa. Ea îşi ridică capul invitîndu-l cu un gest provocator la desfrîu. Richard se aplecă în felul acela pe care îl ştia că ar fi oferit camerei de luat vederi un unghi bun de filmare al sărutului, dar care ascundea actul în sine, apoi îşi lipi buzele de ale ei, mişcîndu-şi capul încoace şi încolo, imitînd pasiunea. Sărutul acela simulat dură cam un minut, timp în care cînd unul cînd altul din parteneri, îmbrăţişa spatele şi umerii celuilalt. Richard observă că şi Julie era la fel de atentă ca şi el la poziţia camerei de luat vederi. Refuză chiar să se gîndească la Pen, fiind conştient că dacă ar fi făcut-o, simulatul acelui sărut s-ar fi putu transforma foarte bine, în cel privea, într-unul adevărat. Şi nu dorea decît sărutări adevărate, nu un substitut.

– Stop!

Richard îi dădu imediat drumul lui Julie, şi nici nu se uită la Pen, conştient de faptul că trebuia să se concentreze asupra rolului.

– Okay, a mers excelent, exclamă Libby, îndreptîndu-se spre ei. Acum, al doilea sărut. Richard, aş vrea să o mîngîi pe spate. Libby îl luă mîna şi-i arătă pe spatele lui Julie cum s-o facă. Julie, tu mîngîie-l pe păr, trece-ţi degetele prin el şi apoi du-ţi mîna la cămaşa lui şi joacă-te cu nasturii. Aici tu eşti cea care seduce. Richard, o sprijini cu spatele de trunchiul copacului şi îţi freci corpul de al ei. Fă-o mai mult cu disperare decît cu pasiune, pentru că prin această femeie încerci să o uiţi pe Charlotte.

Libby dădu semnalul de începere şi ei îi urmară indicaţiile. Richard punea multă disperare în mişcări. Ca întotdeauna în asemenea scene, lăsa ca o părticică din creierul său să se distreze, ştiind cît de reali par pe ecran şi cît de exact este realizată fiecare mişcare, prin opriri şi reluări.

Cînd totul ieşi aşa cum trebuie, Libby îi anunţă mulţumită că puteau să oprească filmarea.

– Okay, continuă ea, Richard, la sărutul ăsta încerci să-i desfaci corsetul exact în momentul în care auzi zgomotul, o pocnitură venind de departe, din pădure. Te opreşti, îţi ridici capul. Simţi prea tîrziu pericolul. O prinzi pe fată de mînă şi o

luaţi la fugă. Julie, tu încerci să te opui, întrebîndu-l ce s-a-ntîmplat. Tu, Richard, nu răspunzi, nu mai ai timp, o tîrăşti după tine. Aţi înţeles?

Richard confirmă.

Libby dădu semnalul de începere şi scena îşi desfăşură acţiunea pînă la momentul în care intervenea săritura lui Pen. Richard răsuflă uşurat cînd totul se termină.

– Mulţumesc, spuse Julie, zîmbind recunoscătoare.

– Ai făcut o treabă bună, o lăudă el.

Deoarece se luase o pauză, Richard îşi făcu loc să ajungă lîngă Pen.

– Mă bucur că s-a sfîrşit. Scenele de dragoste mi se par groaznice, îi spuse zîmbind.

Pen recunoscu în sinea ei că simţise acelaşi lucru. Se speriase cam degeaba. La început cînd realizase că avea loc o scenă de dragoste, ar fi vrut să facă scandal şi să fugă dar, pe parcurs, cu permanentele întreruperi făcute de Libby, văzuse că totul fusese regizat pînă în cele mai mici amănunte. Fără ajutorul camerelor de luat vederi sărutul n-ar fi ieşit aşa. Ceva în genul „hai să ne sărutăm cu pasiune cînd de fapt n-o facem." Joc de actori, se gîndi ea. Acum, cînd ştia cum se realizează o scenă de dragoste, va fi profund dezamăgită orice ar mai vedea de atunci încolo la

cinematograf.

– Mă aşteptam la cu totul altceva, spuse ea, după cîteva clipe.

El chicoti.

– Slavă Domnului. Scenele astea sînt cel mai greu de realizat, să pari intim cînd de fapt nu eşti.

– Atîta timp cît nu eşti, spuse ea, îmbujorîndu-se.

Zîmbetul lui larg îi dovedi faptul că se simţea sincer fericit de această declaraţie care suna a scenă de gelozie. Asta-i mai trebuia, se gîndea ea, deci era geloasă. Numai că astăzi avusese dovada a cît de puţin trebuie să-şi facă griji o femeie dintr-un lucru ca acesta. Pe de altă parte, oricît de fals putea să fie, nu era o plăcere să vezi aşa ceva.

– Ai sosit?

Se întoarseră amîndoi cînd auziră vocea. Femeia le făcea semn cu mîna îndreptîndu-se spre ei. Purta o bluză largă, albă, prinsă în talie, prin care se vedeau sfîrcurile întunecate. Blugii, exagerat de strîmţi îi scoteau în evidenţă scobitura dintre picioare. În ciuda ochelarilor de soare fusese imediat recunoscută. Era Mary Jane, partenera lui Richard.

Cu zîmbetul său larg arăta destul de prietenoasă, se gîndi Pen, amintindu-şi expresia sumbră

de pe faţa lui Libby, cînd i se rostise numele la acea cină frugală. O clipă mai trîziu Pen descoperi cît de prietenoasă putea fi Mary Jane.

– Pe bărbatul acesta numai eu îl sărut, spuse Mary Jane şi-şi lipi gura de cea a lui Richard.

Capitolul 6

Richard îşi dăduse seama imediat că Mary Jane încerca să-l enerveze, impunîndu-şi autoritatea pe platoul de filmare. Actorii încercau aceste lucruri în diverse feluri. Cu unii era foarte greu să lucrezi, unii săreau peste etichetă şi se duceau direct la producător cu reclamaţii sau îşi supuneau partenerii diferitelor stresuri psihice.

Într-adevăr, Mary Jane tocmai încerca să-şi încolăcească un picior în jurul coapsei lui. Sătul peste cap de această glumă, Richard o dădu uşor la o parte.

– Şi eu mă bucur să te întîlnesc, Mary Jane, spuse el sec. N-avea de gînd să-i cedeze, nici măcar un inch pe scala de control. De-abia aştept să lucrăm împreună. Ţi-o prezint pe Pen Marsh, verişoara lui Libby şi prietena mea, care vizitează platoul.

– Ciao, spuse rece Mary Jane, abia întorcîndu-şi capul în direcţia lui Pen.

– Mă bucur să te cunosc, răspunse Pen la fel de sec.

Libby o strigă şi Mary Jane se îndepărtă înainte de a întreprinde chiar ceva mai scandalos.

– A sosit beleaua, bombăni Richard, sprijinit în puşcă şi uitîndu-se după Mary Jane.

– Zău? Pen ridică o sprînceană în semn de îndoială. El zîmbi şi o luă de braţ. *Era* geloasă, se gîndea el fericit. Ultima ei remarcă părea să indice simţul de proprietate asupra lui, deşi se întrebase dacă nu cumva entuziasmul său nu era prea exagerat. Acum ştia. Conducînd-o dincolo de platoul de filmare, zise:

– Categoric, ştii cum să faci un bărbat să se simtă bine.

– Chiar aşa?

– Da. Hai să ne plimbăm.

– Păi, eu cred că deja ne plimbăm.

– Perfect, asta înseamnă că sînt pe drumul cel bun, oftă el. Cît mi-aş dori ca actorii să nu mai fie condamnaţi să treacă prin situaţii stresante.

– Se pare că asta ţine de modul în care-şi împart teritoriul.

– Figura pe care mi-a făcut-o Mary Jane a fost doar ca să mă enerveze şi să-mi arate de la în-

ceput că ea are autoritate pe platoul de filmare.

– Parcă hienele procedează în felul acesta, nu?

– Nostimă comparaţie. Şedeau la umbra copacilor de la marginea pajiştii, destul de departe pentru a nu fi auziţi dar şi destul de aproape pentru ca Richard să vadă cînd ar fi nevoie de el. Se sprijinise cu spatele de trunchiul unui copac şi se lăsase pe vine într-o poziţie comodă. Pen descoperise o piatră destul de mare şi se aşezase pe ea.

– Te-a indispus scena aceea de dragoste? o întrebă.

Ea îşi feri privirea apoi şi-o întoarse.

– N-am nici un drept să mă indispun.

– Şi dacă ţi-aş da acest drept? Inima i se strînse dureros în piept, mai dureros decît îşi putea ea închipui. Dacă înainte se simţea invincibill, acum era foarte vulnerabil.

– Dacă mi-ai da acest drept, ai mai juca în continuare în asemenea scene?

Răspunse promt, dintr-o suflare.

– Dacă ar fi necesare în desfăşurarea scenariului, da.

– Şi dacă nu ar fi necesare, ai obiecta pentru a-ţi păstra propria-ţi integritate şi nu te-ar interesa sentimentele celuilalt. Zîmbi forţat. Mi-ai pus o în-

trebare inutilă, Richard.

– Ba nu, o contrazise cu încăpăţînare. Mă interesează personal.

– Şi cum pot eu, chiar dacă mi se dă dreptul, să cer cuiva la care ţin să se compromită de dragul meu. Ori accepţi ceea ce trebuie să facă celălalt, ori renunţi.

Esenţa discuţiei lăsa să se înţeleagă că între ei tocmai avea loc mai mult decît o scenă de dragoste şi el bănuia că ea îşi dădea seama.

– Chiar ţii la mine?

Ea nu mai spuse nimic, timp suficient ca el să simtă cum inima începe să-i bată neliniştită. Într-un tîrziu ea spuse.

– Ţi-am mai spus că îmi placi mult. Mă captivezi. Mă fascinezi. Atenţiile tale mă flatează. Dar mai există ceva. Mă simt vulnerabilă şi asta nu-mi place.

– Şi eu mă simt la fel, Pen. Trase aer în piept ca să-şi revină.

Pen se ridică.

– Nu cred că am să mai vin pe platoul de filmare, Richard.

– Poftim? strigă Richard ridicîndu-se încordat.

Ea ridică uşor din umeri.

– Eu... În ce priveşte planul meu şcolar, nu mai pot face altceva decît să înregistrez materialul, aşa

că, voi redeveni aceeaşi persoană neinteresantă.

– Pen, nu te lăsa copleşită de Mary Jane, începu el.

– Nu e vorba de Mary Jane. Ba da, într-un fel despre ea e vorba. Mi-a amintit că, locul meu nu este aici şi că mă pot ataşa de cei din jur foarte uşor. Zîmbi. Dar, odată ce-ai sărit de pe stîncă, nu te mai sperie nimic.

– Şi cu mine cum rămîne? întrebă el disperat. Ea se îndepărtase şi nu ştia cum o să o oprească. Mă simt bine cînd sîntem împreună şi discutăm. Se simţea ca o intrusă, exact cum era mai rău. Acum faci parte din echipă şi toată lumea te simpatizează. În primul rînd pentru că ne-ai învăţat cum să o suportăm pe Libby şi în al doilea rînd, pentru că nu ai lăsat-o să se transforme într-un mic dictator.

– Mă bucur că am servit unui scop. Îşi scuturâ capul. Nu, Richard, cred că e mai bine să termin cu toate astea şi mai cred că şi tu gîndeşti acelaşi lucru.

Se îndepărtară, făcînd cale întoarsă spre locul de parcare.

Richard se simţea ca un om complet jefuit. Dintr-o singură lovitură îi pierduse atît prietenia dar şi ocazia de a ajunge în patul ei. Habar n-avea cum naiba se-ntîmplase.

Şi habar n-avea nici cum ar fi putut îndrepta lucrurile.

– Ştii, Lolita, uneori chiar că te invidiez, îi declara Pen pisicii care stătea tolănită şi torcea.

– Te-ai văzut cu vecinul Buster în seara asta?

Lolita îşi înteţi torsul cînd auzi pronunţat numele motanului, dar rămase în aceeaşi poziţie arogantă. Pen îi mîngîie blana mătăsoasă. Sincer îşi dorea să aibă inteligenţa Lolitei de a putea accepta ce i se oferea, fără regrete, indiferent cît ar fi durat. Dar nu putea.

– Okay, deci fugise de Mary Jane. Oricine ar fi făcut-o în locul ei, preferînd mai degrabă să renunţe la acel gen de înfruntare „care-pe-care."

Avea sentimentul că Mary Jane bănuia ceva în legătuă cu relaţia dintre ei şi acel ceva va fi o armă lansată împotriva lui. A lor. Pen refuzase cu uşurinţă să se joace de-a vedeta. Indiscutabil, oricine doreşte să manipuleze, nu se va opri doar din lipsă de jucători. Îi va atrage din nou în dispută. Nici nu era de mirare că la simpla pronunţare a numelui ei, la petrecerea dată de Libby, se lăsase o linişte mormîntală.

Mai grav era că dacă pe Richard nu-l interesa

Mary Jane, atunci cine va intra cu ea în competiţie? Cu trupul ei, cu senzualitatea pe care şi-o etala în public... Pen se înfioră. Oricum, ea n-avea de gînd să o concureze pe Mary Jane.

Şi va dispare şi din calea lui Richard. Pen îşi lăsă capul pe braţul fotoliului şi închise ochii. Greutatea din piept nu avea nici o legătură cu Lolita. În felul acesta îi era imposibil să mai continue cu Richard şi permanent să-şi pună pe tapet atracţia sa mereu crescîndă faţă de el. Nu-şi aducea aminte să mai fi fost vreodată atît de tulburată. Dar felul în care o părăsise în seara aceea, lăsînd-o cu onoarea nepătată, o umilise. Era o femeie în toată firea, care se presupune că-şi putea controla pornirile fizice. Pe care pînă atunci nici nu le avusese şi pe care, de fapt, nici nu le bănuise, pînă cînd nu apăruse Richard în viaţa ei.

Aşa că în ultimele zile rămase în casă. Richard nu apăruse ca să o roage să se întoarcă pe platoul de filmare şi, lucru ciudat, din acest motiv se supărase şi mai mult pe el. Înţelegătoare, Libby nu-i reproşa nimic cînd îi telefona seara. Îşi manifesta doar nemulţumirea faţă de Mary Jane.

Orice s-ar fi întîmplat acolo, sus pe munte, situaţia nu era deloc uşoară.

Deschise ochii, se întinse după telecomandă şi deschise televizorul. Rămase surprinsă cînd pe

ecran apăru figura lui Richard. Unul din rarele momente cînd acorda interviuri. Creierul ei transmitea mesaje degetelor să apese pe butoanele telecomenzii, dar mesajele nu ajungeau pînă la ele, astfel că Pen rămase cu ochii lipiţi de ecranul televizorului.

El stătea trîntit într-un fotoliu confortabil, avea părul strîns la spate în coadă, iar barba părea nerasă de o zi. Arăta neîngrijit, şi parcă mîhnit că se afla acolo unde se afla – şi nemaipomenit de sexy. Răspundea monosilabic la întrebări, fără să-şi privească direct interlocutoarea, făcînd gesturi aiurea cu mîinile, desfăcîndu-şi şi împreunîndu-şi genunchii ca un metronom. Prezenta semnele clasice ale timidităţii, în toată splendoarea lor, iar Pen simţea că se topeşte după el.

– Înţeleg că ai urmat un curs de supravieţuire pentru a-ţi pregăti acest rol, zise reportera.

Richard se ghemui în fotoliu, apoi se destinse din nou, ferindu-şi privirea.

– Da.

Urmă um moment de tăcere, reportera aşteptînd ca Richard să ofere detalii, ceea ce el nici n-avea de gînd.

– În film este vorba despre un bărbat alb, care fusese crescut de indieni. Aşa e?

Richard rămase tăcut cîteva clipe.

– Da, aşa e.

Urmă un alt moment de tăcere.

– O, Dumnezeule, şopti Pen, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Mult îi mai trebuise ca să descopere ce se întîmplase cu el...

– Am aflat că dincolo de platoul de filmare s-a înfiripat ceva în genul unei idile.

În acel moment Pen îşi desfăcu degetele. Richard reacţionă cu viteza fulgerului, ridicîndu-se crispat. Şi înjurînd. Nimic din comunicatul reporterei nu ar fi relevat adevărul mai bine decît reacţia lui.

– Spune nu, şopti Pen, privind ecranul. Nu, nu, nu.

Ceva în interiorul ei, o voce slabă, perseveră, dorea ca el să spună da, să facă o declaraţie publică.

Richard nu scoase nici un cuvînt.

Reportera zîmbi.

– O păsărică mi-a ciripit că între tine şi o învăţătoare norocoasă de prin partea locului există o legătură, foarte foarte intimă. Aşa că, spune-ne cum se numeşte noua ta iubită?

– Am avut impresia că este vorba despre un interviu în legătură cu filmul, spuse Richard printre dinţi. Cel puţin, aşa îl vedea ea, cu maxilarele încleştate.

– Bineînţeles, îl asigură femeia care semăna cu un sfredel ce-şi sfîrteca victima. Eu îl iau drept un

zvon adevărat.

– N-am spus că este adevărat, se răsti Richard.

– Aha, dar nici nu ai negat.

Urmă un alt moment de tăcere. Pen oftă şi-şi acoperi din nou ochii. Lolita se trezi şi se dădu jos de pe pieptul ei, evident supărată de permanentele întreruperi ale efuziunii drăgăstoase om-felină.

– Viaţa mea personală nu este interesantă.

– O, ba da, îl corectă reportera şi continuă: Admiratorii tăi vor să afle totul despre tine. Eşti un bărbat enigmatic. Dacă eşti îndrăgostit, doar nu o să-ţi pui lacăt la gură, nu? Doar nu intenţionezi să-i dezamăgeşti ţinînd secretă această poveste de dragoste.

Pen îşi ţinu respiraţia, dîndu-şi seama că în funcţie de ce va declara admiratorilor săi, el ar putea deveni o adevărată primadonă.

El se schimbă la faţă.

– Şi dacă am să declar, indiferent ce, n-am să mai fiu un bărbat enigmatic.

– I-ai zis-o, deşteptu-le exclamă Pen, ridicîndu-se.

Reportera rîse.

– Bănuiesc că da. Şi chiar nu vrei să declari nimic despre noua ta idilă?

Interviul mai continuă aşa cîteva minute, cu Richard care evita răspunsurile directe şi reportera care încerca să-l tragă de limbă.

Nici nu se încheie bine interviul că sună telefonul. Ridică imediat receptorul. Era Libby care se scuza în legătură cu scurgerea de informaţii de pe platou. Închise, dar telefonul sună din nou. De data aceasta era vecinul ei care o întrebă dacă nu cumva ea era persoana de prin partea locului la care se făcuse referire, întrucît Richard fusese văzut la ea acasă. Nici nu termină bine că sună din nou.

Pen îşi desprinse degetele de pe receptor şi privi fix telefonul. Se înfurie. Cum de se putuse întîmpla aşa ceva? Ce-o să se întîmple cu slujba ei? Viaţa particulară a unei învăţătoare nu priveşte pe nimeni, dar nu se ştie niciodată ce decizii putea lua consiliul profesoral în cadrul colectivului de conducere.

Despre viaţa ei particulară tocmai se vorbise pe postul naţional de televiziune! Richard Creighton, bărbatul enigmatic, avea de gînd să-i distrugă reputaţia. Trebuia să oprească chiar în această clipă orice bîrfă posibilă.

Se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

Izbitura neaşteptată în uşa rulotei fu atît de puternică încît Richard se întrebă, puţin amuzat, dacă nu cumva lovitura o răsturnase pe o parte.

– Richard! Deschide imediat! ţipă Pen.

– A urmărit interviul, îşi şopti el, văzîndu-şi spulberate toate speranţele.

Loviturile încetară şi el deschise uşa. Pen se strecură în rulotă interpelîndu-l.

– Cum ai putut?

– La ce te referi? întrebă el, trăgînd de timp şi ieşi afară să vadă urmele loviturilor de pe uşa rulotei. Era prea întuneric ca să-şi dea seama, aşa că amînă pînă dimineaţa.

– Richard!

El se întoarse şi intră după ea, închizînd uşa şi o dată cu ea toate bunele speranţe, pecetluindu-şi astfel soarta. Ea purta o bluză largă şi un şort de campanie, iar părul îi cădea în dezordine pe umeri de parcă nu avusese răbdare să şi-l aranjeze. Ceea ce pe el nu-l împiedică să reacţioneze automat. Să o dorească cu toată fiinţa lui. Tuşi.

– Îmi pare rău, Pen, dar afurisita aia s-a năpustit.

– De ce nu i-ai spus adevărul? întrebă Pen, încrucişîndu-şi mîinile peste piept, într-o atitudine sfidătoare. Gestul îi împreună sînii şi-l lăsă fără respiraţie. De ce nu ai negat toată chestia aia?

Richard rămase cu gura căscată.

– Ar fi fost o minciună.

– Richard! Pen se răsuci căutînd un loc liber ca

să se poată mişca cîţiva paşi. Dar nu găsi nici unul.

– Pen, linişteşte-te, începu el, observînd cît de furioasă era. De ce se enervase din cauza lui? Doar nu făcuse nimic.

– Interviul a fost luat azi-dimineaţă. Am încercat toată ziua să-i convingem să scoată fragmentul acela, dar nu au vrut. Îţi dau dreptate.

– Ştii ce mi-ai făcut cu asta? îl întrebă ea. Precis mă ştie deja tot oraşul şi, în curînd, toată ţara. Consiliul profesoral ar putea încerca să mă destituie.

– Nu poate face aşa ceva. E ridicol. Eşti nemăritată şi ai dreptul să ai o viaţă particulară. Îmi închipui cît eşti de supărată.

– Mai mult decît ai crede. Îşi trecu exasperată degetele prin părul defăcut făcînd să i se ridice într-o parte. Richard, consiliile profesorale ştiu să ia măsuri drastice. Ah, poate nu vor ajunge să mă concedieze plecînd urechea la bîrfele oamenilor dar, în şedinţe îmi vor critica *influenţa nefastă* asupra copiilor. Părinţii se vor alerta şi ori vor găsi motive să scape de mine şi atunci nici măcar sindicatul nu-i va putea opri, ori vor stoarce lacrimile opiniei publice, fără a mai ţine cont că le-aş putea intenta proces. Habar n-ai tu de ce sînt în stare.

– Dar tu nu ai nici un iubit, Pen, admise Ri-

chard.

– *De ce nu i-ai declarat asta femeii aceleia?* i-o trînti Pen în faţă.

Richard se scuză.

– Îmi pare rău, Pen. Ce crezi că am simţit cînd îmi spunea toate alea pe postul naţional de televiziune? Ca toată lumea am şi eu dreptul la o viaţă particulară. Ţi-am mai spus că nu-mi place deloc să dau interviuri.

– Ştii care-i părerea mea? îl întrebă Pen. Privirea ei sfidătoare nu-l îndemna să afle mai mult. Din păcate, ea continuă dîndu-şi sigură răspunsul. Cred că interviul a fost o modalitate prin care actorul Richard Creighton şi-a făcut reclamă.

– Pe naiba! se răsti Richard. N-aş face niciodată aşa ceva, Pen.

– Şi bîrfa este un mijloc foarte bun de a te face cunoscut publicului, îi aminti ea.

– Ce dracu vrei să spui? se răsti el, sătul de atîtea inepţii. Mă acuzi că m-am făcut de rîs?

– Da. Dacă ai fi fost mai subtil, nu i-ai fi declarat *nimic* femeii aceleia.

– Scuză-mă. Sînt prea „Cretin", şi nu m-a dus mintea, zise el, pe un ton tăios.

Ea făcu ochii mari şi-l ţintui cu privirea secunde în şir.

– O, Richard, nu am vrut să te jignesc.

– Dar ce să cred? M-am purtat ca un cretin – natural şi fără subtilităţi.

– Eşti destul de naiv ca să nu te prefaci. Dădu din cap. Tot mai sînt supărată pe tine, dar bănuiesc că nu mai poţi îndrepta lucrurile.

– Slavă Domnului, şopti el, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele şortului. Crezi că te pot ajuta cu ceva?

– Nu mai acorda interviuri, replică ea, onorîndu-l cu un surîs.

– Promit. Îi privi chipul ceva mai relaxat, sorbind-o din priviri. Mi-a fost dor de tine.

O clipă ea îşi întoarse faţa.

– Ce se mai întîmplă pe platoul de filmare?

El se stîmbă.

– Nu mă întreba.

– Treburile merg chiar atît de prost?

– Lui Mary Jane îi place să agite lucrurile, spuse el dînd din cap, dar apoi trase concluzia că probabil n-o interesau amănuntele. Să spunem doar că e o atmosferă încordată. Revenind la problema noastră, vreau să-ţi spun că pe platou există un turnător. Probabil impresarul acela nenorocit. El a aranjat şi a insistat să acorde interviul. Dacă te consolează pot să-ţi spun că în viitor reportera va avea probleme cu celebrităţile cărora le va lua interviuri, pentru că violează legea nescrisă

care se referă la intimitatea actorului în public.

– Mi-ar face plăcere s-o pocnesc, şopti Pen furioasă. Şi pe tine la fel.

El rîse.

– Şi acum ce să fac? Să mă călugăresc?

– Pedeapsa ar fi prea uşoară.

Fusese iertat sau cel puţin, pentru moment, îi amînase sentinţa. Profitînd de situaţie se apropie şi-i atinse braţul. Avea pielea caldă şi catifelată. Privirea i se înceţoşă şi simţi că începe să se înfierbînte. Nu trebuia. Promisese să se poarte ca un gentleman pînă în momentul cînd ea va fi pregătită să continue legătura. Dar nu se putea abţine.

– Pen, şopti el, trăgînd-o aproape.

– Eu... nu pot. Nu trebuie.

– Te rog. Trebuie să te ating măcar o dată.

Ea închise ochii, de parcă vorbele lui ar fi rănit-o.

– O singură dată.

Chiar dacă ea s-ar fi împotrivit, în acest moment nici nu şi-ar fi dat seama. Se cuibări în braţele lui pregătite să o primească. Corpul ei era palpabil şi real, nu ca fantasmele ce-i bîntuiau visele. Sînii ei îi apăsau pieptul şi înainte să-şi coboare gura peste ai ei, îi ridică bărbia şi o mîngîie pe obraz.

O sărută cuprins de dor. O dorea atît de mult; îi

lipsise atît de mult. Fără ea zilele erau plictisitoare iar nopţile un adevărat chin. Nu ştia cum să treacă de bariera pe care ea o aşezase între ei.

Venise la el, supărată poate, şi nu o va mai lăsa să plece. O strînse mai tare în braţe şi sărutul lui aproape o răni. Aproape. Gura ei cedă şi-i stîrni şi mai mult dorinţele. Îşi trecu palmele prin părul ei, încolăcindu-şi şuviţele în jurul degetelor. Îi simţea linia delicată a bărbiei şi căldura plăcută a pielii. O sărută fără întrerupere pînă simţi că ameţeşte.

Cînd îşi ridică capul, amîndoi gîfîiau. Ar fi vrut să spună ceva, să o asigure şi să-i promită că se va purta ca un gentleman... dar uită de toate îndată ce-i văzu faţa îmbujorată şi privirea pierdută. Se sărutară din nou, agăţîndu-se cu disperare unul de celălalt şi încercînd să se lipească pînă la contopire. O împinse spre frigider, presîndu-şi coapsele de ale ei. Îi ridică marginile bluzei şi-i trase în jos sutienul, dezvelindu-i sînii. Cu gura şi palmele o gustă şi o mîngîie, minunîndu-se de incredibila textură a sfîrcurilor pe care le atingea cu limba. Ea gemea lipindu-se de el, agăţîndu-se de spatele lui şi trăgăndul-l de păr, făcîndu-l să se simtă bine, puternic şi tare.

O dorea din ce în ce mai mult. Simţea nevoia să declare tuturor că ea îi aparţine şi că nu-i pasă de nimeni şi de nimic.

Au făcut dragoste în micuţul dormitor, pe patul îngust. Hainele i se lipiseră de corp şi abia reuşi să o dezbrace. Sau poate că degetele lui deveniseră dintr-o dată neîndemînatice. În sfîrşit, nasturii fură desfăcuţi, fermoarele trase şi îmbrăcămintea dată jos.

– Eşti frumoasă, şopti el cu veneraţie în timp ce ea stătea întinsă. Sînii ei se întăriseră şi deveniseră grei sub atingerea lui, sfîrcurile roz îl îmbiau. Sub talia îngustă, abdomenul plat se continua cu formele rotunjite şi feminine ale şoldurilor şi coapselor care-i ascundeau, misterios, miezul feminităţii.

Ea îşi ridică mîinile şi-i mîngîie braţele, strîngîndu-l, chemîndu-l şi dorindu-l. Toate la un loc îi înfierbîntară sîngele în vene. Niciodată nu dorise o femeie aşa cum o dorea acum pe Pen.

Îşi plimbă mîinile de-alungul coapselor ei şi mai sus urmărind cu privirea mişcarea acestora. Aplecîndu-se îi dezmierdă sînii pînă ce ea simţi că începe să freamăte sub el. El îi atinse înăuntru partea cea mai intimă, deja umedă, dorinţa ei excitîndu-l pînă aproape de orgasm.

– Richard, ai... îi şopti ea la ureche.

El îşi ridică capul ameţit.

– Ce să am? Ah.

Se întinse după pacheţelul din folie de aluminiu pe care îl purta în portofelul aflat pe birou. Îi fu

recunoscător că îşi amintise să se protejeze. Se pregătise în eventualitatea că legătura lor va deveni mai strînsă, aşa cum de fapt şi sperase. Nu regretă nimic, îşi spuse el, în timp ce mîinile ei care se ocupau cu micul obiect, îl înnebuneau. O trase în jos aşezînd-o din nou pe spate şi o mîngîie cu limba în jurul sfîrcului, apoi o sărută pe gît şi se aşeză între coapsele ei.

– Richard...

Numele lui rostit de buzele ei era invitaţia pe care o aşteptase cu disperare. Alunecă în moliciunea ei rămînînd acolo devastat de cele mai incredibile senzaţii; dorinţă, nevoie şi plenitudine, toate în acelaşi timp. Cînd acestea atinseră apogeul, uită de el, cuprins în vîltoarea bucuriei împlinite...

Nu se mai putea stăpîni. Încercă să se controleze dar nu reuşi, nu putea să-şi înfrîneze sentimentele. Niciodată nu mai dorise pe cineva aşa cum o dorea pe Pen – acum avea dovada.

– Iartă-mă, şopti el, abia respirînd. Se simţea ca un adolescent la primul contact sexual. Te-am dorit atît de mult, Pen...

– Nu-i mimic, şopti ea, însoţindu-şi cuvintele cu mîngîieri tandre pe umerii lui. De fapt, sînt aşa de măgulită de faptul că m-ai dorit atît de mult. Rîndul viitor, aşteaptă-mă.

Respiră uşurat, chicoti şi-i sărută locul acela atît de catifelat de lîngă ureche. Parfumul ei îi pătrunse chiar şi în cele mai îndepărtate colţuri ale minţii, invadîndu-i toate simţurile.

Mîna îi găsi sînii şi sfîrcurile care îi înfloriră sub palmă.

– Cred că acum e data viitoare, spuse el ridicînd capul şi împingîndu-se mai adînc în ea.

– Mie-mi spui, zise ea prinzîndu-i capul în mîini şi începînd să-l sărute.

De data aceasta el o aşteptă. Şi nu numai atît, dar se cufundă din nou în moliciunea catifelată, pînă cînd parfumul, gustul şi carnea ei, toate i se întipăriră în minte şi în trup, de parcă dintotdeauna locul ei acolo ar fi fost. Şi apoi, acolo, în patul îngust care-i adăpostea, pentru prima dată, trecură împreună dincolo de culme.

Capitolul 7

Lipită cu spatele de perete, Pen simţi o greutate care o apăsa pe abdomen. Încercă să se aşeze într-o poziţie mai comodă dar ceva o împiedica.

Apoi o învălui întunericul.

Deschise ochii sperînd să nu vadă ceea ce se temea că va vedea. Dar văzu. Se înfioră şi îşi strînse pleoapele. Tavanul micuţei rulote abia se zărea în aburul cenuşiu al dimineţii. Era în rulota lui Richard, în braţele lui Richard, iar trupurile lor goale, lipite îşi luau căldură unul de la celălalt.

– O, Doamne, oftă ea încet. Cum putuse să facă aşa ceva? Unde-i stătuse capul? Era clar că de acum legătura lor era compromisă, ca să nu mai vorbească de toţi oamenii aceia care tocmai atunci îşi îndreptaseră toată atenţia asupra lor. Trebuia să se fi împotrivit rugăminţilor lui... dar nu rezistase tentaţiei, pentru că la fel de mult îşi do-

rise şi ea. O singură dată. Totul trecuse şi acum trebuia să suporte urmările. Poate ar putea coborî din pat şi să se strecoare afară fără să-l trezească.

Auzi ceasul deşteptător.

Scoase un ţipăt uşor, zgomotul brusc făcînd-o să tresară. O mînă mare de bărbat se întinse şi lovi butonul aparatului de radio cu ceas. Restul corpului rămase nemişcat.

– Richard, zise ea scuturîndu-l. Poate e mai bine aşa, se gîndi ea. Cu cît se va scula mai repede cu atît mai repede va pleca.

– Sînt treaz, mămico, mormăi el.

– Richard! exclamă ea, indignată.

El deschise ochii mari, surprins parcă de vocea de lîngă el. Apoi se relaxă şi zîmbi somnoros.

– Nu eşti mămica mea.

– Slavă Domnului. Îl împinse uşor încercînd să-şi tragă cearşaful sub bărbie, dar nu reuşi decît să-şi acopere sînii, restul rămînînd prins sub braţul lui. Bine măcar că putuse să-şi acopere, decent, sfîrcurile. A sunat ceasul.

– Pen, regreţi ceva? o întrebă, observîndu-i îngrijorarea.

Ea îl privi conştientă de apropierea trupului lui. El se ridică într-un cot, urmărind-o neliniştit. Părul lung îi cădea ciufulit pe umeri şi cît se poate de masculin. Perişorii bruni de pe piept şi braţe nu

îi ascundeau muşchii supli şi încordaţi. Aerul lui exotic şi trupul superb o făcură să-l dorească din nou.

Oftă şi se simţi mai uşurată. Îi spuse adevărul.

– Nu regret că sînt cu tine, dar asta complică, evident, situaţia, ca să nu mai vorbim de faptul că nu m-ai aşteptat.

El se relaxă.

– Atîta timp cît nu regreţi, nu te mai gîndi la asta. Ştiu că lucrurile se complică.

– Mai mult decît îţi închipui. Reuşi să rîdă. Haide, mai bine te-ai mişca, altfel Libby ne omoară pe amîndoi. Cît naiba e ceasul?

– Cinci şi jumătate.

Ea suspină.

– Vară-mea e un demon cu chip de înger.

– Noi, actorii, sîntem obişnuiţi cu orele astea, Pen. Un moment nu mai spuse nimic, dar nici nu părea că are intenţia să se ridice. Pen?!

– Richard. Se întinse şi-i atinse obrazul cu degetele, simţind firişoarele de păr crescute în barbă. E bine. Pe cuvînt.

O privi şi dădu din cap, apoi se aplecă şi o sărută tandru pînă cînd simţi că ea se topeşte complet sub el. Şi o mai sărută o dată înainte de a spune:

– Eşti sigură?

– Sînt sigură?

El se dădu jos din pat cu cearşaful înfăşurat în jurul mijlocului, fermecător de pudic cu trupul său gol.

Pen ridică ochii spre cer. De ce nu putea fi şi el un neispărvit, pentru a întări părerea generală despre actori? Dar nu, Richard se purta copilăreşte, pentru ca toate să-i meargă ei direct la inimă. Dumnezeu s-o ierte, dar chiar aşa era.

Se întreba cîţi dintre vecinii ei ştiau că nu şi-a petrecut noaptea acasă şi cum se va întoarce fără să fie văzută. Şi de ce dracu' trebuia să-şi facă probleme. Pentru că, din păcate, dacă părinţilor le-ar fi intrat în cap că este imorală, acest lucru i-ar fi afectat slujba.

Din punct de vedere sentimental, nici Richard nu era mai puţin vulnerabil.

N-ar putea face faţă tuturor acestor probleme, se gîndi tulburată, iar acum era mai bine să nu se mai gîndească la ele. Mai tîrziu, cînd va putea judeca la rece îşi va revizui sentimentele.

Cînd el ieşi de sub duşul scurt cu un prosop în jurul coapselor, ea era deja îmbrăcată.

– Nu-ţi faci un duş? o întrebă. Întrebarea inofensivă contrasta cu panica din privirea ei.

Se ridică şi-l îmbrăţişă, cu obrazul lipit de pieptul lui. Îi simţi pielea umedă şi răcoroasă şi muşchii

încordaţi care aproape îi anulară bunele intenţii. Trase adînc aer în peipt încercînd să nu se piardă cu firea.

– Nu-ţi face probleme, Richard. Grăbeşte-te. Eu o să-mi fac duşul acasă. Promit. Rîse. Îţi poţi imagina că toţi sînt convinşi că faci baie în rîul din apropiere?

– Nu e suficient de adînc. Dădu distrat din umeri, fără chef de glume. Diseară te pot vedea, Pen?

Pentru liniştea ei şi pentru siguranţa slujbei ei trebuia să-i fi răspuns că nu putea să-l vadă, dar singurul ei gînd era să nu-l jignească din nou. Ce ironie. De obicei, femeile sînt cele care se simt ofensate, dar ele uită repede. Nu şi bărbaţii.

Un atu în plus pentru Richard ca să o determine să cedeze.

– Da, şopti ea. După filmări trec pe aici.

– Bine.

Bucuria pe care o simţi în glasul lui o măguli. Îmbrăţişările şi sărutul de la revedere aproape le spulberă bunele intenţii, dar ea reuşi să părăsească rulota şi să coboare, fără incidente, panta muntelui.

Soarele de-abia se ridicase deasupra orizontului cînd ajunse aproape de casă. Pe trotuarul din faţă erau parcate cîteva maşini pe care nu le mai

văzuse niciodată şi cîteva persoane pălăvrăgeau sprijinite de capote. Unele purtau atîrnate de gît aparate de fotografiat.

Reporterii.

Simţii cum i se face negru în faţa ochilor.

După ce-şi parcă furgoneta la locul filmării, Richard se văzu înconjurat de un grup compact de ziarişti ai presei de scandal.

Trecu printre ei fără să le dea atenţie, bucuros că Pen nu era acolo, cu el, în dimineaţa aceea.

– Ce dracu' mai e şi asta? o întrebă pe Libby îndată ce dădu ochii cu ea.

– Te asaltează admiratorii îi răspunse ea pe un ton sarcastic.

– Unde e paza ? zise furios. De ce nu i-ai oprit la poalele muntelui?

– Sînt pe drum. Nici ei nici noi nu ne aşteptam la una ca asta.

– Trebuie să o sun pe Pen. Diseară stabilisem să ne întîlnim dar ăştia se vor ţine după mine pînă la rulotă.

Libby clătină din cap.

– Aici n-avem decît două telefoane celulare. Bănuiesc că deja interceptează toate convorbirile,

aşa că te sfătuiesc să o laşi baltă dacă nu cumva vrei să se afle că îţi propui să dai gata toate femeile de prin partea locului.

Richard trase o înjurătură.

– Calmează-te, pentru că mai am şi alte veşti proaste. În legătură cu rulota ta.

– Cu rulota mea? se răsti Richard, primul lui gînd fiind acela că cineva descoperise deja că Pen petrecuse noaptea acolo. Ce s-a-ntîmplat cu rulota mea?

– Nu te poţi întoarce acolo, spuse Libby. Ziariştii te vor urmări şi dacă cumva vor face şi fotografii... ar putea crea necazuri studioului, bunului mers al filmării şi chiar ţie, susţinînd ori că nu eşti tratat cum trebuie, ori că-ţi lipseşte o doagă. Studioul a obţinut o casă pentru tine, foarte elegantă şi toată în lemn de cedru şi sticlă, care se întinde pe 35 de acri. Vor să te muţi acolo.

– Dar eu nu vreau.

Libby ridică sugestiv dintr-o sprînceană.

– Nu cred că e vorba de o rugăminte. Din ordinul studioului în dimineaţa asta am pus echipa să-ţi mute calabalîcul.

Nu-i venea să creadă; nu putea să creadă nimic din ceea ce auzea.

– Cum dracu' s-a-ntîmplat că dintr-odată viaţa mea personală a devenit atît de importantă pentru

toată lumea?

– Pentru că eşti vedeta despre care pînă acum nu s-a vorbit nimic. Este mult mai interesant să facă speculaţii cu privire la aventurile *domnului virtutea întruchipată* decît să se mai publice ceva despre Liz-cea-care-ţine-cură-de-slăbire. Eşti prospătură. Apropo, spune-mi şi mie ce treabă ai cu vară-mea?

Se priviră fix în ochi.

– Eu atît îţi spun, ai grijă cum te porţi cu ea. Nu este ce-ţi închipui tu şi nu te-am adus să joci în filmul ăsta ca să-ţi testezi cu ea o nouă postură de mascul feroce.

– Nu testez *nimic* cu Pen, se răsti el furios.

– Bine. O să-i transmit că te muţi.

– Bună dimineaţa, la toată lumea.

Vocea vioaie a lui Mary Jane le întrerupse discuţia. El se întoarse să o înfrunte şi o găsi dezgustător de veselă.

– Richard, Richard. Îl ciupi de obraz în batjocură.

– Nici n-am început bine că deja ai o mutră de parcă ţi s-au înecat corăbiile. Nu te lăsa descurajat de toată publicitatea asta. Mă gîndeam că interviul ăla a ieşit bine sau, mă rog, că ţi-ai dat toată silinţa să iasă cît mai bine. Despre ce vorbeam? Amănunte despre scena următoare? Libby, îţi spun

drept, scena asta nu-mi place. Am scos-o la capăt doar pentru că sînt eu foarte calculată.

– Calculată! oftă Libby. Nu ai altceva de făcut decît să-l întrebi pe Richard dacă mai vrea tocană atunci cînd el se sfătuieşte cu soţul tău dacă este înţelept să trimită oamenii în afara fortului.

– Nu-mi convine, insistă Mary Jane. În locul lui Richard, poate ar fi mai bine ca eu să-l sfătuiesc pe soţul meu în legătură cu...

Richard scrîşni din dinţi. Totu-i mergea pe dos încă de cînd se trezise de dimineaţă.

La capătul unei zile istovitoare, de discuţii în contradictoriu cu Mary Jane şi evitînd reporterii, Richard ajunse la noua sa locuinţă. Străbătu camerele construite în lemn de cedru şi sticlă şi-şi dori cu disperare să se întoarcă în rulota sa. Casa asta era neospitalieră şi prea pretenţioasă pentru gustul său. Singurul lucru de acolo care-i convenea era telefonul dotat cu linie directă. Luă receptorul în mînă dar îşi aminti imediat de înregistrări. Chiar atît de departe să fi mers presa de scandal?

Celui mai posibil răspuns îi replică cu o înjurătură. Lua-i-ar dracu'! Cum să ia legătura cu

Pen? Cum putea afla dacă e bine? Nu putea, şi era atît de îngrijorat. Ce vor mîzgăli pe prima pagină despre el, nu conta, dar dacă vor scrie un singur cuvînt despre Pen... Cu atît mai rău pentru el dacă va contribui cu ceva la toată această situaţie neplăcută. De dimineaţă îl jignise, dar acum îi înţelegea motivele. Vroia să fie cu ea, să-i vorbească despre lucruri importante, despre lucruri intime.

Dar acum nu putea fi cu ea. Nu încă.

– Naiba să te ia, Richard Creighton.

Pen se ghemuise în spatele unor lăzi de gunoi urmărindu-i pe reporterii adunaţi pe trotuarul din faţa casei. Toată ziua căutase momentul să poată intra dar aceştia mişunaseră de colo-colo, cînd în faţă, cînd în spatele casei. Se dusese pe platoul de filmare să o vadă pe Libby dar şi acolo situaţia era aceeaşi. Întorcîndu-se la rulota lui Richard descoperise că aceasta dispăruse! Petrecuse ziua în maşină, făcînd curse între pizzerie şi casă.

Se lăsase seara şi numărul lor se rărise. Îşi făcuse planul să pătrundă în casă sărind gardurile din spate dar acum stătea ascunsă în spatele lăzilor de gunoi ale familiei Stoneman, care încă

nu-şi aruncaseră ochii pe fereastră ca să o surprindă. Pînă acum.

Cum aflaseră reporterii despre ea? L-ar fi strîns de gît pe informatorul care trăncănise! Se întrebă dacă cineva îşi putea imagina cum e să petreci o zi în Zona Crepusculară. Fără voia ei, contribuise la toată această nebunie, curioasă, ca fiecare, de bîrfele care se vehiculau pe seama celebrităţii. Şi nu pentru că ar fi cumpărat vreodată presa de scandal. Nici în ruptul capului n-ar fi recunoscut că ar interesa-o cineva, dar citea cu aviditate fiecare titlu la ghişeul de control al magazinului universal. Cele mai deocheate o lăsau cu gura căscată. *Categoric, asta nu se va mai repeta.* Nici dacă Charles şi Di s-ar fi păruit în *Paddington Station* şi tot nu şi-ar mai arunca ochii pe fotografia de pe prima pagină. Niciodată, după tot ce s-a întîmplat!

Măcar dacă ar putea face efortul să-i înfrunte cu impertinenţă...

Aparatele de fotografiat ar imortaliza-o, distrugîndu-i şi bruma de reputaţie pe care încă o mai avea, la fel şi titlurile de pe prima pagină, care pînă ieri ar fi fost nejustificate. Nu putea risca. Biata Lolita, ronţăise, probabil tot ce găsise prin casă, moartă de foame. *Trebuia* neapărat să intre!

Ceea ce se şi întîmplă, mai repede decît îşi închipuise, atunci cînd auzi, răzbătînd prin perete,

vocea lui Joe Stoneman care-şi giugiulea nevasta pe un ton suficient de puternic ca să poată fi auzit pînă la New York. O a treia persoană era de prisos. Pen o rupse la fugă, ieşind din spatele cutiilor de gunoi, de-a lungul pajiştii. Se simţea ca un crab suferind de hernie. Reporterii nu o observaseră, fiind mai absorbiţi de pacheţelele de mîncare decît de vînatul pe care îl pîndeau. Brutus, cîinele de pază al obştei lătră de cîteva ori, dar asta făcea mai tot timpul. Reporterii, probabil, se obişnuiseră deja cu el.

– Asta să-mi fie învăţătură de minte ca să nu mai fac pasiuni pentru vedetele de cinema, bombăni ea oprindu-se în faţa uşii din spate.

Lolita o întîmpină cu un miorlăit jalnic. Pen rezistă impulsului de a aprinde lumina şi bîjbîi în întuneric după conservele de mîncare pentru pisici şi deschizătorul electric. În cele din urmă Lolita se potoli şi Pen acţionă robotul telefonului pentru a asculta mesajele. Primul era de la Libby care-i comunica să nu se ducă la rulota lui Richard.

– Nici n-aveam de gînd, bombăni ea, apoi îşi încleştă maxilarele cînd o mai auzi pe Libby spunîndu-i că nu trebuia să dea telefoane mai ales anumitor persoane.

E ridicol, se gîndi dezgustată. Nu avu însă curajul să aprindă lumina şi nici să facă zgomot cu

vesela din bucătărie.

Următoarele mesaje erau de la reporteri care lăsaseră numere de telefon pentru a fi sunaţi şi de la localnici care păreau să fi ghicit cine era misterioasa femeie din viaţa lui Richard. Ce naiba ajunsese oraşul ăsta? Psychictown, SUA?

– Un singur mesaj lipsea. Cel din partea lui Richard. Îşi aduse aminte ce-i spusese de dimineaţă, dar crezuse că cel puţin îi telefonase. Era dezamăgită şi acest lucru ar fi trebuit să o surprindă. Dar nimic nu o mai surprindea...

Auzi uşoare lovituri în fereastra de la bucătărie. Stomacul i se crispă imaginîndu-şi un reporter turbat, ceva à la Hitchcock.

Se înfioră. Stăpîneşte-te!

Se apropie, totuşi, cu prudenţă de uşa din spate.

– Pen, auzi o voce bărbătească. Pen, eşti acasă? Dă-mi drumul înăuntru.

– Richard, suspină ea uşurată şi deschise larg uşa.

El intră.

– Ai înnebunit? îl întrebă ea cu faţa ascunsă de întuneric. Îl trase în jos, obligîndu-l să se ghemuiască lîngă uşă, pentru ca nimeni să nu observe umbre dincolo de fereastră. Fir-ar să fie, nu-i momentul să te dai drept James Bood. Ce zi no-

rocoasă ar fi pentru ei dacă ar afla că eşti aici!

– Ştiu, dar vroiam să mă conving că eşti bine. O privi fix în ochi. *Te simţi* bine?

– Toată ziua mi-am petrecut-o încercînd să intru în propria-mi casă. Sînt obosită, mi-e foame, mi-e greaţă de atîta pizza şi sînt atît de furioasă încît îmi vine să vomit. Îi zîmbi misterios. Cu toate astea, a fost o zi nemaipomenită, dar acum pleacă naibii de aici înainte să te vadă cineva. Dacă nu cumva te-a şi văzut.

– Nu-ţi face griji. Am fost precaut.

Ştia ea că el se putea strecura fără să fie văzut, dar spaima tot nu-i cedă. Dacă nu fusese văzut cînd intrase ar fi putut fi văzut cînd ar pleca.

– Îmi pare rău pentru tot, spuse Richard. Nu m-am gîndit la consecinţe.

– Nu e vina ta, zise ea. Nu era vina lui. Vina era doar a ei, pentru că se încurcase cu el. Apropo, ai dispărut cu totul, cel puţin rulota nu mai e la locul ei.

– Te-ai întors acolo? N-ai primit mesajul lui Libby?

– De-abia acum l-am auzit. Prin robot. Nu m-am putut apropia toată ziua de casă, aşa că m-am gîndit la rulota ta. Unde naiba este?

– Nicăieri. Vocea îi deveni sarcastică. Studioul *mi-a cerut* să mă mut într-o casă. Mai degrabă,

mi-a ordonat. E construită din lemn de cedru şi sticlă şi se află pe drumul naţional 602, în Franklin Grove.

– În lemn de cedru şi sticlă? Pe drumul naţional şi întinsă pe cîţiva zeci de acri?

El confirmă.

– E proprietatea directorului de la *Dow Corning.* Locuinţa de vară. De fapt, fosta casă a lui Joe Papp.

– *Dow Corning* deţine o parte din studiou, spuse Richard.

– Atunci, probabil, despre asta e vorba. Pen se sprijinii de uşă şi închise ochii, epuizată. Nu-şi mai dorea decît un duş şi un somn bun. Îşi înghiţi lacrimile care i se înnodaseră în gît, gîndindu-se că dacă cumva, din obişnuinţă, ar aprinde lumina, ar stîrni copoii de afară. Nu pot da telefoane, aşa mi-a comunicat Libby. Nu-mi pot face duş, nu pot dormi, nu pot ieşi din casă. Nu mai pot suporta! Cît o să mai dureze?

– Îmi pare rău Pen, spuse Richard, aşezîndu-se lîngă ea. O îmbrăţişă şi, spre surprinderea ei, nu-l respinse.

Se simţea murdară şi ar fi dorit să arate cît mai bine, dar se părea că lui nici nu-i păsa, că nici măcar nu observase. Se sprijini de pieptul lui tînjind după liniştea şi căldura pe care o altă fiinţă

umană i le putea oferi.

– Nu există nici o cale prin care să scăpăm de ei? întrebă ea.

– Nu ştiu. Cîteva momente nu mai spuse nimic. Ai dreptate. E de nesuportat.

Ea rîse forţat.

– Ăştia ar da orice ca să afle că eşti aici, cu mine.

Rîse şi el.

– Să deschid uşa din faţă şi să-i salut?

– Ah, neapărat. După asta n-ar mai conta dacă am alerga pe străzi în pielea goală.

– N-aş spune nu.

Lolita miorlăi jalnic şi li se strecură printre picioare. Acum era sătulă şi, evident, simţea nevoie de afecţiune.

– Poate ar trebui s-o trimitem afară, spuse Richard. Ca să-i dea puţin de furcă lui Socks.

Pen se învioră. Ideea îi sugeră o posibilă soluţie.

– Brutus! De ce nu m-am gîndit la el pînă acum?

– Cine e Brutus?

– Cîinele vecinilor. Un monstru drăgălaş şi inofensiv, dar care nu suferă străinii. Cred că reporterilor le-ar plăcea să dea ochii cu Brutus. Ce zici?

Richard rîse.

– Sînt convins că va da un interviu de toată frumuseţea. Ţi-a mai spus cineva că eşti răutăcioasă, Pen?

– Elevii mei, cînd le dau teme pentru weekend. Zîmbi. Rămîi aici mă întorc imediat.

– Dar...

– Dar ce? îl întrerupse ea. Tu nu poţi ieşi. Brutus ţi-ar ridica cinci state în cap.

– Deci el mă lătra cînd am venit prin spate zise Richard. Deşi n-a făcut-o decît o singură dată.

Pen zîmbi. Se strecură afară pe uşa din dos şi un moment inima i se opri în loc auzindu-i rîzînd pe cei din faţa casei. Brutus lătră de cîteva ori cînd se apropie de coteţ, dar recunoscînd vocea care-l chema încet pe nume, tăcu.

Brutus nu era un cîine vicios, în ciuda numelui pe care îl purta, dar era un animal uriaş, fericit în prostia lui, o corcitură între lup irlandez şi Saint Bernard. Îi plăcea să fugărească şi să atace tot ce mişca în jur. Uneori scăpa din lanţ şi atunci cu greu mai putea fi prins. Avea o slăbiciune pentru pisicile vecinilor şi poştaş şi nici măcar cîinele acestuia nu şi-ar mai fi putut salva stăpînul dacă ar fi fost încolţit. Brutus avea perseverenţa şi dîrzenia Jeannei d'Arc. Pen era sigură că putea conta pe el. De îndată ce fu destul de aproape o trînti

pe spate, ţinînd-o la pămînt cu trupul său uriaş, aproape sufocînd-o. De bucurie tremura puternic din coadă şi din fund, de parcă cineva l-ar fi aşezat sub periile instalaţiei de spălat maşini. Reuşind, în cele din urmă să se elibereze, Pen îl apucă de zgarda de piele trăgîndu-l după ea spre casă, mai bine zis, ea fiind tîrîtă de Brutus. Noroc că ştia drumul. Exact în momentul în care traversa curtea vecinilor, cap pătrat ciuli urechile la sunetul vocilor necunoscute şi simţi mirosuri cu care nu era obişnuit. Pen dădu imediat drumul zgardei lăsîndu-l să miroasă iarba şi să ia urma.

Alura uriaşă a Saint Bernardului în combinaţie cu blana cenuşie şi aspră a cîinelui lup, îl făceau să semene cu Cerberul din mitologie. Intraţi în panică reporterii o luară la fugă, care încotro, punîndu-se la adăpostul maşinilor. Toţi în afară de unul care, bietul de el, deşi bătuse în geam, colegul său nu-i descuiase portiera, fiind nevoit să se arunce pe capota maşinii. Brutus care nu făcea parte din categoria celor mai inteligente creaturi, încercă să sară după el dintr-o parte a maşinii, în loc să-l atace direct dinspre capotă spre portbagaj, ratînd astfel şi rostogolindu-se la pămînt. Nimeni nu se mai îndoia de faptul că, dacă balamucul acela nu înceta imediat, animalul se va transforma în curînd în cîine-catapultă. Motoarele se încălziseră şi maşinile, una cîte una, ca măr-

gelele pe aţă, coborîră de pe trotuar şi porniră făcînd mare zgomot, cu excepţia uneia care se deplasa mai încet, cea pe capota căreia încă mai spînzura bietul reporter.

– Ahhh, oftă Pen. Viaţa e totuşi frumoasă.

Se grăbi să intre în casă, timp în care se aprinseseră luminile şi curioşii deschiseseră uşile deranjaţi de gălăgie. Pen se prăbuşi rîzînd în prag. Richard o strînse vesel în braţe.

– Ai văzut? întrebă ea, ştergîndu-şi lacrimile. Nici măcar nu s-au putut urca în maşini suficient de repede.

– Am văzut, spuse el amuzat. La Hollywood ar fi dat oricît să asiste la o asemenea scenă. Mi-ar fi plăcut s-o înregistrez pe casetă.

– Păcat că n-a fost şi Libby aici. Precis i-ar fi întors din drum pentru a doua dublă.

– Ar fi avut ce să vadă. Adulmecă aerul. Miroşi ciudat.

– A colonie „Brutus". Adulmecă şi ea. Şi a nevoie urgentă de un duş.

– Ţi-am spus că trebuia să fi făcut unul de dimineaţă.

Se desprinse din braţele lui, amintindu-şi foarte bine de ce nu făcuse duş.

– Ai avut dreptate.

În fine. Nu părea să-şi fi dat seama că fusese

respins, ceea ce o bucură, pentru că, de fapt, nici nu-l respinsese.

Richard spuse pe un ton serios.

– Pen, nu poţi rămîne aici. Cîinele n-o să-i ţină la distanţă o veşnicie. Se vor întoarce şi-ţi vor dărîma uşile. Trebuie să pleci cît mai e posibil.

– Nu pot! exclamă ea. Aici e casa mea. Cine o va hrăni pe Lolita?

– O luăm cu noi.

– Care noi?

– Noi, accentuă Richard. În seara asta, acum, pleci cu mine. După asta ne mai gîndim ce-o să faci mîine.

– Nu pot pleca cu tine! De-abia aşteaptă să ne vadă împreună.

– Nu uita că ei nu ştiu unde locuiesc. O luă în braţe pe Lolita şi apoi spuse. Du-te şi împachetează-ţi cîteva lucruri. Acum.

– Richard, încercă ea să mai spună ceva, deşi ghicea tonul aspru din vocea lui. Era prima dată cînd îi vorbea aşa.

– Fir-ar să fie, Pen! O lăsase fără replică. Nu stau cu tine la discuţii. Îţi iei lucrurile sau plecăm fără ele. Gîndeşte-te. Aici nu poţi rămîne. E singura ta şansă şi o să pleci.

Ştia că are dreptate. Dacă plecau împreună riscul era enorm, dacă rămînea, în mod sigur, în cel

mult două zile, fotografia ei ar fi apărut în ziar.

Plecă să-şi facă bagajul.

Întins pe pat, cu ochii în tavan, şi complet îmbrăcat, Richard încerca să ignore prezenţa femeii care intrase sub duşul lui, suficient de încăpător pentru două persoane.

Ajunseseră fără incidente în noua lui ascunzătoare. Nu-i urmărise nici o maşină şi nu văzuseră pe nimeni în preajma proprietăţii sau pe şosea. Bine că nu o descoperiseră pînă acum, se gîndi el. Pînă acum. Spera totuşi că se vor convinge de netemeinicia zvonurilor şi că vor renunţa, sau, cine ştie, poate altele mult mai palpitante le vor înteţi urmărirea.

Dacă existase vreodată un bărbat care să nu ştie cum să se descurce într-o asemenea situaţie, el era acela. De data asta o făcuse lată. Cum, oare, îl mai accepta Pen după tot ce se întîmplase? Nu se puteau acuza reciproc, dar noaptea care tocmai trecuse ar fi trebuit să-i apropie mai mult, nicidecum să aducă relaţia lor în pragul dezastrului.

Lolita se cuibărise lîngă el torcînd zgomotos, evident fericită în noua ei locuinţă. Oftă şi o luă în

braţe.

– Eşti o mîţă afurisită, dar nu pot să nu te iubesc şi pe tine îi spuse el în şoaptă.

După acel „şi pe tine" se opri. Îşi dădea seama că Pen îi intrase sub piele chiar de la început. Dar dragostea...

Auzi clicul ferestrei în formă de evantai şi uşa băii deschizîndu-se. Sări din pat. Lolita mieună şi dispăru speriată. Mai devreme evitase gesturile erotice nefiind deloc sigur pe reacţiile sale, iar acum nici atît nu dorea să o ia de la capăt.

Pen apăru, cu părul umed, în cămaşă de noapte şi un halat din bumbac subţire deasupra.

– Ah! spuse tresărind.

– Poţi rămîne în camera asta, zise Richard, neputîndu-şi lua ochii pe de formele ei mlădioase. Asta... asta voiam să-ţi spun.

– Dar este dormitorul directorului. Destul că i-am folosit camera de baie.

– Ferestrele dormitorului dau în spatele proprietăţii, celelalte spre şosea. E doar o măsură de precauţie. Se gîndea cum să înlăture tensiunea pe care o simţea instalîndu-se între ei. Şi asta nu era nimic. Întîmplările prin care trecuseră în timpul zilei ar fi afectat legături mult mai durabile, aşa că în cazul lor şansele de reabilitare erau minime.

– Cred că ai dreptate, admise ea.

– Atunci... noapte bună. Doar pentru o clipă ar fi vrut să-şi pună masca unuia din personajele sale dar nu avea un strop de inspiraţie. Era nevoit să fie el însuşi.

Se îndepărtă.

– Richard?

Se întoarse.

– Da?

– Rămîi cu mine.

Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că ea încă îl mai doreşte. Realiză că a fi el însuşi era suficient. Mai mult decît suficient.

Închise gura şi se apropie.

Capitolul 8

Soluţia era simplă, dar nu cea mai fericită.

– Acolo, exclamă Libby mulţumită. Te instalezi în camera de oaspeţi. Crezi că poate fi ceva mai normal decît două verişoare care locuiesc împreună?

– Ce zici de porcii zburători? o întrebă Pen care-şi îndesa hainele pe un raft. Lolita şedea întinsă pe pat ca o regină a rasei feline.

– Lasă că e bine, zise Richard. Pe cine să intereseze ce face Libby?

– Doar pe funcţionarul de la fisc, mormăi Libby. Dar să nu confundăm lucrurile.

Pen zîmbi trist. El şi Libby puseseră asta la cale, acolo pe platoul de filmare, singurii care ştiau unde se ascundea. După ce toată ziua se fîţîise de colo-colo în casa directorului consiliului de administraţie el o adusese acolo cînd se lăsase întu-

nericul. Locuinţa acestuia semăna cu un muzeu, dar fără exponate valoroase, de colecţie. Nimic nu o atrăgea. Despărţirea de Richard însemna o tortură. Numai pentru el ar fi rămas acolo. Un motiv foarte serios, recunoscu ea.

Era prinsă pînă peste cap. Seara trecută, cînd el tocmai se pregătea să iasă din dormitorul acela atît de îmbietor, i se făcuse milă imaginîndu-şi-l petrecînd toată noaptea în hol. Îl dorise pe el, dar dorise şi liniştea şi pasiunea pe care i le mai oferise. Ştia că dimineaţă ocazia nu s-ar mai fi ivit.

Dimineaţa venise, complet diferită de cea a zilei precedente. În locul atmosferei încordate, de comun acord, stabiliseră planul prin care puteau ieşi din încurcătură. Nu era sigură că Libby ar fi ultima şansă de a-i face pe reporteri să le piardă urma, dar altceva mai bun nu găsiseră. Ea nu ştia altceva decît că vroia să fie alături de Richard.

– Cel puţin, aici te poate vizita, zise Libby, parcă citindu-i gîndurile.

– Pe tine nu te interesează altceva decît să-ţi protejezi vedeta, replică Pen strîmbînd din nas.

– Recunosc că nu sînt vreo sfîntă. Libby se întoarse spre Richard. Te las cîteva minute singur cu prizoniera, după care e mai bine să dispari. La naiba. Ce n-ar da bufonii ăia să ştie unde

sînteţi.

Părăsi camera chicotind. Richard o luă în braţe. Ea îi înconjură mijlocul cu braţele şi-şi sprijini capul de pieptul lui.

– Chiar că mă simt ca o prizonieră recunoscu ea, oftînd. Doamne fereşte să-mi fie Libby temnicer.

– E firesc.

– Mai firesc ar fi ca Libby să locuiască la mine, nu eu să locuiesc în cealaltă parte a oraşului.

– Cînd zici Libby, zici Hollywood. Libby este o excentrică, ripostă Richard. Libby participă la întruniri şi munceşte foarte mult. Nu te poate obliga în nici un fel, aşa că te-a găzduit în propria-i casă. Voi două formaţi o familie şi mutîndu-te aici poţi rămîne pînă la sfîrşitul filmăriolor. Nimănui nu i se va părea ciudat, pentru că Libby însăşi *este* ciudată. Nimeni de pe platoul de filmare nu ştie că te afli aici, aşa că turnătorului i-am închis gura. Şi dacă ar mai vorbi, ce-ar putea dovedi? Nimic.

– Să sperăm.

O strînse în braţe. Asta e. Altfel, se va scrie despre noi în toate ziarele sau vom fi nevoiţi să părăsim oraşul.

– Nici nu mă gîndesc. Îşi ridică faţa să fie sărutată.

După plecarea lui, Pen se aşează pe pat răvăşită

de gînduri. Doar cu două zile în urmă ducea o viaţă normală. Acum...

Libby intră în dormitor.

– A plecat, spuse zîmbind. Situaţia nu e foarte tragică.

Pen o privi cu o mutră acră.

– Poate vrei să spui că nu e prea grozavă.

– Mă faci să vorbesc precum *Jabba the Hutt?*

Pen ar fi jignit-o dacă i-ar fi spus că seamănă exact cu *Jabba the Hutt,* la fel de voluminoasă şi rea de gură, aşa că se abţinu.

– L-ai făcut să se simtă prost, nu? o întrebă Libby aşezîndu-se lîngă ea.

Pen oftă.

– Ţi-am dezvăluit marele secret. Ghinionul este că nu însemn pentru el mai mult decît un flirt, dar nu-mi pasă. Este... un bărbat deosebit.

– Pentru Richard, mieluşelul, Hollywood-ul înseamnă cuşca cu lei. Naivitatea lui enervează. Există actori care-şi datorează celebritatea tocmai necunoaşterii caracterului uman şi pe care-l descoperă în faţa camerei de luat vederi. Richard e unul din aceştia şi are nevoie de tine, de cineva care să-l protejeze.

– Nu cred că aş putea. Nu sînt făcută să-mi duc existenţa ca într-un acvariu.

– Nici eu nu ştiu ce să zic, zise Libby. Tot ce

ştiu e că i-ai dus de nas pe reporteri dînd drumul cîinelui. Mi-ar fi plăcut să-i văd.

Pen zîmbi. Merita să fi fost acolo.

– Te pricepi la chestii de-astea. Pentru tine e o nimica toată. Libby o îmbrăţişă înghiontind-o în joacă. Mai aşteaptă o săptămînă şi vor pleca. Îţi promit eu.

– Voi ţine minte ce mi-ai promis.

Cînd ea spunea o vorbă, era vorbă.

Urcînd treptele verandei din spate, Richard încă se mai întreba cu uimire de ce după o săptămînă încă mai era urmărit. E drept că nu rămăseseră decît cei mai încăpăţînaţi. Pe aceştia nici măcar vestea revenirii pe platourile de filmare a lui Julia Roberts nu i-ar fi urnit de acolo. Oricum, cinci-şase dintre ei îl urmăreau permanent, pe platou şi apoi în drumul spre casă. Pentru a ajunge acasă apela la diferite subterfugii sau Libby îl ascundea în portbagajul maşinii sale. Aceste manevre deveneau din ce în ce mai complicate. Pen locuia în continuare în casa lui Libby.

De ce erau în continuare urmăriţi? Richard avea sentimentul că cineva îl incita. Dacă ar fi ştiut cine, problema ar fi fost ca şi rezolvată.

Libby deschise larg uşa din spate.

– Ce cauţi aici? Te-a văzut cineva? Ai înnebunit? Mi-am dat întîlnire aici cu jumătate din actori şi echipa de filmare. Peste cincisprezece minute.

– Mie de ce nu mi-ai spus? întrebă el, trecînd pragul şi trîntind uşa în urma lui. Tu ai înnebunit? Pen e aici.

– Ştiu că e aici, se răsti Libby. Stă în camera ei ca un şoricel, iar faptul că nu ştii nimic despre întîlnire este fiindcă se va discuta despre costumele lui Mary Jane. Ei nu-i plac deloc, motiv de ceartă cu Claudia, costumiera, care e cu totul de altă părere.

Richard îşi ridică ochii spre cer, recunoscător că Libby nu-l convocase, pentru că, de fapt, nici nu dorea să participe.

– Producătorii l-au adus pe Jerry Osmond să deseneze costumele. S-a chinuit să găsească materiale şi să creeze modele după moda epocii. Ce naiba o mai vrea cînd este îmbrăcată de cel mai renumit creator de modă american în domeniu?

– *Legături periculoase la frontieră.* Libby îi făcu un semn cu mîinile. Acum te rog să pleci!

Brusc îşi dădu seama că totul este o porcărie. Venise să o vadă pe Pen şi să fie el al naibii dacă nu o va vedea, cu sau fără întîlnirea lor.

– Okay. Se îndreptă direct spre scara interi-

oară.

– Ce faci? ţipă Libby după el.

El zîmbi.

– Mă ascund în camera lui Pen pînă pleacă.

– Ai înnebunit de tot!

– Nu vom scoate o vorbă. Promit.

Discuţia fu întreruptă de soneria de la uşa din faţă. Richard o luă la fugă pe scări şi de-a lungul coridorului, spre camera lui Pen. Deschise uşa larg.

– Ce...? Pen se ridică din pat pe jumătate, cu gura căscată. Era îmbrăcată în şort şi tricou. De spaimă scăpă cartea din mînă. Pînă atunci citise absorbită.

El îşi duse degetul la buze arătînd spre podea. Cei care deja veniseră se salutau şi vocile răzbăteau pînă la ei. Pen făcu ochii mari. Richard zîmbi şi încuie uşa. Se apropie de ea şi se aplecă să o sărute pe gura rămasă deschisă.

Rămase ca electrizată, dar îi şopti tăios.

– Ce cauţi aici?

– Am venit în vizită, şopti el.

– Dar Libby are o întîlnire! Nu poţi rămîne aici!

– Ba pot. Am venit într-un suflet. O împinse pe pat, apoi se întinse şi el alături. Nu-i rău. Cred că vom supravieţui.

– De data asta ce rol mai jucăm? întrebă Pen.

– Cred că unul dintr-o piesă de succes de pe Broadway. Eu îmi joc propriul rol. Acela de permanentă neîncredere în mine însumi şi sătul de a te mai ştii departe de mine. Ăsta era adevărul, se săturase de totul şi refuza ideea că toate aceste întîmplări i-ar distruge viaţa.

– Mi-a fost dor de tine.

Ea oftă.

– Şi mie mi-a fost dor. Am sentimentul că Ezekiel a trecut din nou creasta muntelui.

– N-ai ghicit. Stă într-o barcă cu alţi zece oameni făcînd planuri de salvare a fortului.

– Mirosul corpurilor ţi-a înceţoşat mintea.

– Ce glumă bună.

– Vorbeşte încet.

– Okay. Se întoarse cu totul spre ea şi-şi aşează mîna pe abdomenul ei. Muşchii se crispară sub atingerea lui. Apoi îi sărută braţul.

– Cunosc un singur mod de a păstra tăcerea. Îi sărută umărul, clavicula, gîtul, gustînd pielea ca mătasea care se zărea din croiala decolteului. Mirosul ei, curat şi dulce, îl invadă, scoţîndu-l din minţi.

– Richard. Vocea ei de-abia se auzea. Nu se poate.

– Ar fi interesant să vedem dacă doi oameni

pot face dragoste fără să scoată nici un sunet. Gîndul că poate face dragoste cu ea într-o casă plină de oameni, la parter, era foarte excitant.

– Fără să scoatem un singur sunet? întrebă ea, întinzîndu-se să se joace cu părul lui. Îşi trecu degetele prin şuviţe, trăgîndu-l uşor, făcîndu-l aproape să-şi piardă controlul.

– Mmm... mă gîndesc la asta ca la un experiment ştiinţific. O sărută în colţul gurii. Trebuie să aplicăm o mulţime de teste.

– O mulţime.

Începu să o sărute.

Richard şedea pe jumătate deasupra lui Pen, delectîndu-se cu atingerea pielii ei catifelate. Ea încă mai tremura lipită de el. Un picior şi-l ţinea între ale ei.

Ea se trezise şi se juca cu părul lui, împletindu-i şuviţele apoi trecîndu-şi degetele printre ele ca să i le desfacă.

– Îmi place să mă joc cu părul tău. Păcat că a revenit moda părului scurt.

– Mie-mi place să mă joc cu tine, spuse el lipindu-şi şoldurile de interiorul coapselor ei.

– Ah, urmează experimentul numărul doi? şopti

ea amuzată.

– Dacă nu te deranjează.

Îi plăcea să stea aşa cu ea, ca în gogoaşa viermelui de mătase, clădită chiar de ei însuşi.

De jos se auzeau voci slabe, abia perceptibile. El zîmbi gîndindu-se ce-ar spune oamenii aceia dacă ar ştii ce se petrece deasupra capului lor. Gîndul nu-l înfioră, dimpotrivă.

– Ce e? Ce e atît de amuzant? întrebă Pen.

El îşi ridică capul.

– De unde ştii că mă amuz?

– Ţi-am simţit zîmbetul pe umăr.

– Ah. Mă gîndeam ce-ar spune cei de jos dacă ar şti ce se întîmplă aici.

– Nu cine ştie ce, răspunse ea, trecîndu-şi degetele peste umărul lui. Atingerea îl înfioră. Le-am spus că tocmai ne-a reuşit experimentul.

– A fost doar primul test. El chicoti şi se aşează cu totul peste ea. Îl vom completa cu exerciţii practice.

– Promiţi.

– Fără discuţie.

Mult mai tîrziu, după ce nu se mai auziră vocile, Libby bătu uşor la uşă.

– Au plecat.

– Bine. Du-te, îi strigă Richard, gemînd, în timp ce Pen îl încolăcea cu picioarele, trăgîndu-l în ea

atît de adînc încît scrîşni din dinţi ca să nu ţipe de plăcere.

Pen ţipă şi împreună trecură dincolo de porţile abisului, acolo unde existau doar ei doi.

Cînd Richard se trezi a doua zi dimineaţă soarele deja răsărise. Ştia că întîrziase.

– Fir-ar să fie! înjură el, dînd cearşaful la o parte ca să-şi caute chiloţii pe jos.

– Ce? murmură Pen somnoroasă. Era ciufulită şi Richard nu rezistă să nu o sărute pe obraz. Pielea ei mirosea a parfum şi mosc.

– E trecut de şapte şi la opt trebuie să fiu pe platou, zise el încercînd să se ridice.

Ea deja se ridicase.

– Trecut de şapte! Richard, trebuia să fi plecat de mult.

El zîmbi făcînd o grimasă.

– Am dormit. Ce pot să-ţi spun? E vina ta.

– De ce nu ne-o fi trezit Libby? Ea întotdeauna se scoală devreme, de obicei înainte de şase.

– Nu ştiu, dar aflăm imediat.

Se îmbrăcă repede, iar ea îşi puse un halat şi îl urmă la parter. Libby plecase dar pe masa din bucătărie găsiră un bilet.

Mai devreme, pe la cinci, am încercat să te trezesc, la fel şi azi-noapte, dar la voi nu se auzea nici un zgomot. L-ai luat pe Mikey Finns sau alt-

ceva? Sper că vizita ţi-a făcut plăcere şi că te-ai simţit bine. Richard, nu întîrzia. Şi nu mă scoate din sărite!

– Nemaîpomenit! spuse Pen. Verişoara mea care ar fi în stare să dărîme uşa Preşedintelui dacă ar şti că acesta va întîrzia la Biroul Oval, azi renunţă şi pleacă.

– Trebuie să ies de aici, zise Richard. O sărută cu zgomot apoi se îndreptă spre uşa din spate. Cu mîna pe clanţă, îl văzu pe vecinul de alături care stropea grădina. Trase o înjurătură. Pe aici nu pot să ies.

– Şi nici prin faţă, spuse Pen.

– Ştiu! Habar n-avea cum ar putea ieşi fără să fie văzut. Îi veni o idee nebunească.

– Am nevoie de o rochie.

Pen rămase cu gura căscată.

– Am nevoie de o rochie, repetă el hotărît şi o trase pe scări în sus. Dacă aici locuiesc numai femei, numai o femeie poate ieşi de aici fără să atragă atenţia. Am nevoie de o rochie. Sper că mi se potriveşte vreuna.

– Richard! Începu să rîdă. Era cea mai ciudată dimineaţă din cîte petrecuseră împreună.

– Încearcă să te obişnuieşti.

– Mă gîndeam ce s-ar întîmpla dacă-ţi va observa cineva virilitatea.

– Nu văd ce-ai găsit de rîs. Trebuie să-mi ascund virilitatea. Ai o rochie lungă pînă la gleznă? În mini nu cred că pot ieşi pe stradă. Cu părul ăsta pe picioare aş arăta ca dracu'.

Pen izbucni în rîs.

Cincisprezece minute mai tîrziu, cu lacrimi de rîs pe obraji, ea îi potrivea pe cap o pălărie cu boruri mari.

– Arăţi nemaipomenit, Richard.

– Ha, ha, ce glumă bună. Se examină în oglindă strîmbîndu-se. Rochia pe care o găsiseră semăna cu un plămîn artificial, iar partea de jos i se înfăşura în jurul gleznelor, fiind suficient de largă ca să-i ascundă blugii suflecaţi pe dedesubt. Nu crezi că este prea strîmtă peste piept? Pen pufni în rîs. Parcă ai avea de ales.

– Asta cam aşa e. Cel puţin, bine c-am găsit pălăria asta a lui Libby. Şi-o trase mai mult peste ochi, dar părul şi-l lăsase pe umeri, la sugestia lui Pen, care-i spusese că aşa arată mai „feminin" Avantajul era că îi ascundea aproape toată faţa. Ego-ul său masculin primise lovitura de graţie. Mai bine ar fi intrat în pămînt. Semăn exact cu ceea ce sînt. Un tip în rochie.

– Să mergi cu umerii aduşi în faţă şi cu capul în jos, îl sfătui Pen. N-ai de mers decît pînă la colţ, două case mai încolo, unde ţi-ai lăsat maşina. Eşti

actor, aşa că joacă-ţi rolul. Ţi-a plăcut Jack Lemmon în *Unora le place jazz-ul?*

– Mai mult mi-a plăcut Marilyn. Chicoti. Îmi voi juca rolul, nu-ţi fie teamă. Nu pari prea îngrijorată pentru cineva care nu are încredere că voi reuşi.

– Sînt sigură că o să meargă.

El se mai privi o dată în oglindă oftînd.

– Arăt mai rău decît Cretinul.

Pen îl îmbrăţişă.

– Niciodată n-ai fost Cretinul, Richard. Ei erau, nu tu. Arăţi atît de... sexy.

– Eşti tu prea drăguţă. Îi era recunoscător. Trebuie să-mi reuşească, altfel nu o să mi-o iert niciodată.

– Dacă nu eşti convins, nu vei reuşi, zise Pen, desprinzîndu-se încruntată din îmbrăţişarea lui. Te vei strecura pe sub nasul lor şi cu asta basta.

– Merit *Premiul Academiei,* zise Richard luînd-o din nou în braţe şi sărutînd-o tandru.

– Niciodată n-am mai fost sărutată de un bărbat deghizat în femeie, şopti Pen cînd el îşi ridică capul.

– E prima şi ultima oară. Se mai examină o dată în oglindă înfiorîndu-se, apoi trase adînc aer în piept. Începe bîlciul.

De îndată ce deschise uşa încercă să se pună în locul lui Pen, să se transpună fizic şi emoţional

în rolul unei femei. Îşi imagină cum ar coborî o femeie treptele verandei, cum ar merge pe stradă, ce expresie ar avea şi ce-ar simţi în sinea ei. Dînd naturaleţe mişcărilor sale reuşi să meargă fără să se grăbească sau să se împiedice, ba chiar adăugă gesturilor sale graţia pe care o admirase la Pen. Peste rochie îşi mai pusese o jachetă pentru a-şi ascunde braţele, iar pe umăr îşi atîrnase geanta în care îşi băgase cămaşa. Cu pantofii fusese mai greu, picioarele lui Pen şi cele ale lui Libby fiind prea mici, dar mergeau şi adidaşii lui marca *Docksider.* Semăna leit cu Annie Hall, nebuna, dar într-un oraş în care exista colegiu superior nu prea atrăgea atenţia. Chiar făcu semn cu mîna unei femei de pe celălalt trotuar care se grăbea să-şi cumpere ziarul de dimineaţă şi care-i întoarse salutul.

Dădu colţul şi-şi zări maşina. În timp ce se aşeza la volan auzi şi simţi un pîrîit sub braţ. Rochia îşi făcuse pe deplin datoria. Scoase un oftat de uşurare.

Strada era aproape pustie, o singură persoană se vedea în vîrful dealului. Nu se obosi să-i facă semn, ci porni imediat maşina. Intenţionat, luă o curbă şi întoarse pe strada pustie unde locuia Libby, trecînd chiar prin faţa casei, sperînd că Pen va vedea că totul mersese cum trebuie.

Dacă cineva s-ar gîndi să facă vreodată o ecranizare după *Mătuşa lui Charrley,* el era pregătit să interpreteze rolul.

Dar toată porcăria asta trebuia să se termine odată, se gîndi el. Categoric, trebuia să înceteze.

– Chiar a plecat deghizat în femeie? întrebă Libby, rîzînd cu lacrimi.

Pen o privea aşezată de cealaltă parte a mesei.

– Ce-ai fi vrut să facă dacă tu *nu* l-ai trezit?

– Am încercat! Am bătut la uşă de cîteva ori. Voi parcă eraţi duşi pe lumea ailaltă. În primul rînd, nu ar fi trebuit să se afle acolo şi să faceţi ce-aţi făcut. Dacă auzea cineva şi se gîndea să-şi bage nasul? Habar n-ai cît de greu mi-a fost să-i ţin jos. Am fost nevoită să le spun că toaleta de sus este înfundată şi că nu poate fi folosită. Mary Jane s-a oferit să trimită după instalator ca să o repare. Să nu-mi spui că am fost singura care m-am jucat cu focul. Şi voi aţi riscat. Doamne, Dumnezeule, prin ce infern am trecut!

Pen îşi simţi obrajii luîndu-i foc. Nu se gîndea decît la ce văzuse Libby cînd deschisese uşa dormitorului.

– Okay. Nu e nevoie să faci haz de chestia asta. Care... care e atmosfera pe platou?

– Încordată. Libby clătină din cap. Mary Jane pierde din ce în ce mai mult teren în scandalul costumelor şi e în culmea furiei. Umblă cu intrigi şi-şi plasează loviturile aşa cum dentistul foloseşte bormaşina – şi cu acelaşi efect asupra victimelor. Deşi nu pot să nu recunosc că între ea şi Richard, în timpul filmărilor are loc o adevărată reacţie chimică.

– Între ei? repetă Pen. În interiorul ei auzi pulsând în mişcare clopoţei de alarmă. Aveam impresia că nu o place.

– Păi, nici n-o place, după toate aparenţele se poate spune că o tolerează. Ba cred că ar fi în stare să o omoare. Tensiunea asta emoţională se transformă în tensiunea sexuală de care au nevoie personajele pe care le interpretează.

Tensiune sexuală. Figura lui Pen exprima mai mult decît panică, aşa că Libby adăugă repede.

– În viaţa reală nu simte nimic pentru ea, Pen. Poate doar dezgust. Talentul actorilor constă în a-şi ascunde adevăratele sentimente sau în a şi le dirija în aşa fel încît să-i ajute la realizarea rolului. Deseori se întîmplă ca actorii care pe ecran formează cupluri celebre, în viaţa de toate zilele să nu se poată suferi.

– Dar se mai întîmplă şi ca actorii să-şi joace rolul mai departe. Liz şi Dick, Tom Cruise şi Nicole Kidman. Pen zîmbi trist. Nu cred că aş putea suporta.

– Ai dreptate. Uneori se mai întîmplă, dar nu şi acum. Libby se aplecă spre ea. Sfatul meu este să vii din nou pe platoul de filmare.

– Ai înnebunit? Pen se ridică brusc şi începu să se plimbe prin bucătărie. Nu pot ieşi din casă! Mă simt ca un leu închis într-o cuşcă minusculă cu uşa larg deschisă. O văd, vreau să ies dar ştiu că nu pot! Cum îţi închipui că m-aş duce pe platoul de filmare, cu toţi reporterii ăia care încă mai mişună pe acolo.

– Nu mai e nici unul şi cred că ţi-ar prinde bine dacă ai veni, se încăpăţînă Libby. O vei scoate din sărite pe Mary Jane.

– Nu vreau s-o scot din sărite pe Mary Jane. Tu eşti regizorul. Eşti singura care o poţi pune la punct. Dacă e rea, pedepseşte-o.

Libby clătină din cap.

– Obligaţia mea este să le ofer actorilor toate condiţiile. Dacă nu reuşesc pleacă şi dacă pleacă studioul pierde milioane. Actorii ştiu şi ei asta. Nu-i pot controla decît pînă la un punct. Aş da oricît să pot anula vechile contracte care le limitează drepturile.

– Te pricepi în probleme de conducere. Pen nu putea să nu simtă simpatie pentru verişoara sa, în ciuda atitudinii acesteia. Libby era obligată să se încadreze în timp şi în buget. Era o muncă istovitoare, aşa că grija ei era justificată.

– În ce o priveşte pe Mary Jane, n-am de gînd să mă amestec. Mi-a fost de ajuns s-o cunosc.

– Laşo.

– Libby, tu eşti o femeie inteligentă. Pen îi făcu cu ochiul. Recunosc că mă tentează, dar tu eşti singura care, prin metode subtile, o poţi discreta într-atît încît să o aduci în pragul ridicolului şi să-ţi poţi relua controlul pe platou. Tu, nu ea, supervizezi filmul.

Libby răsuflă uşurată.

– Asta-mi spuneam şi eu. Nu te pot acuza că nu vrei să-ţi iei partea.

– Slavă Domnului.

– N-ai pentru ce. Ai însă grijă de Richard. Aţi trecut prin multe ca să mai aveţi de-a face cu un nou scandal. O mişcare greşită v-ar compromite pe amîndoi.

Neavînd altceva de făcut, Pen se apucase să spele vasele. Poate ar fi trebuit să pună pînă acum lucrurile la punct. Alungă ispita de a urma sfatul lui Libby, acela de a fi mai curajoasă, mai categorică. Prea stătuse deoparte pînă atunci. Chiar dacă n-ar

fi interesat-o viitorul slujbei sale tot n-ar fi vrut ca numele şi fotografia să-i apară în ziare. Vroia neapărat să vorbească cu Richard, să-l vadă, să stea cu el cît mai mult posibil.

Măcar dacă erau despărţiţi, cel puţin să se convingă dacă ceea ce simţea pentru el era un sentiment de durată. Testul ăsta ar distruge pînă şi cele mai trainice legături, inclusiv a lor care era de-abia la început.

– Dacă sentimentele noastre sînt sincere, să fiu a naibii dacă nu ies din bîrlogul ăsta, bombăni Pen, stivuind ultimul castron în maşina de spălat vase. Trînti capacul cu o lovitură dată mecanismului de închidere, apoi se spălă pe mîini, operaţiune care-i luă mai mult timp decît dacă ar fi făcut-o după ce ar fi spălat singură vasele.

Libby plecase la una din întrunirile ei, organizată de această dată în casa închiriată de regizorul de imagine. Avînd-o în gazdă pe Pen, Libby refuzase să mai organizeze întîlniri în casa ei, cu excepţia celor care o obligau să le ţină acolo, cum a fost cea la care discutaseră despre garderoba lui Mary Jane. Pen se întreba dacă, de cînd luase naştere proiectul filmului, verişoara sa mai dormise liniştită o noapte întreagă. Din zori, cînd începeau pregătirile pentru filmările zilei respective, pînă noaptea tîrziu, cît durau întrunirile, totul se des-

făşura într-un ritm infernal... dar, de cele mai multe ori, rezultatele erau spectaculoase. Ultimul film regizat de Libby fusese emoţionant, avînd ca subiect soarta potrivnică a unui cuplu de îndrăgostiţi. Critica îl cotase drept simplist, dar spectatorii făcuseră cozi interminabile la bilete. Libby găsise numitorul comun al sentimentelor umane. Totuşi, acesta era cel mai grandios proiect al verişoarei sale, care merita să fie pe deplin răsplătită.

Sătulă de citit, de urmărit programele la televizor, sătulă de tot, Pen trecu în salon, mîngîind în treacăt lucruri, o vază, o măsuţă, un abajur. Dorea cu disperare să iasă din casă, să se plimbe pe străzi, să urle de fericire, să încerce oricare alt sentiment în afara celui de claustrare. Ştia că nu era pregătită să iasă şi că va rămîne în casă precum un fluture în crisalida sa.

Îi atrase atenţia vraful de casete aşezate pe aparatul video. Le răscoli şi una o atrase în mod deosebit. Era primul film a lui Richard, cel în care fusese remarcat de public. Nu-l văzuse, dar acum o interesa, chiar foarte mult. Introduse caseta şi se aşeză pe canapea.

Era un film bun. Richard juca *foarte* bine. Mai mult decît bine, era de-a dreptul fascinant. Ar fi trebuit să primească *Premiul Academiei,* îşi spuse Pen. Era nemaipomenit.

Tocmai se derula o scenă de dragoste între Richard şi eroina principală, o femeie inocentă şi totuşi ispititoare, o alegorie a Evei ademenindu-l pe Adam să păcătuiască.

Pen urmărea jocul, dar fiecare sărut făcea să i se crispeze stomacul. Ştia de acum cum se realizau asemenea scene, dar aceasta părea atît de reală. Simţi cum începe să se înfurie. O furie oarbă care îi dădea stări de greaţă. În acest timp, Richard şi partenera sa se dezbrăcaseră, rămînînd goi de la mijloc în sus. Apoi începură să...

Cînd, în sfîrşit, scena se termină, Pen închise aparatul şi rămase în întuneric, avînd în minte doar imaginile pe care tocmai le văzuse. Fusese un simplu joc actoricesc, o parte a lui, despre care mulţi cred că dau filmului un plus de atractivitate. Nu fusese vorba de sex vulgar, în sine, ci de scene frumoase de dragoste care făceau parte integrantă din scenariul filmului. Ea şi Richard mai abordaseră subiectul, dar acum chiar nu fusese pregătită pentru... Cum or fi făcînd faţă situaţiei soţii şi soţiile actorilor? Oare simţeau şi ei nevoia să ţipe şi să distrugă copiile filmului? Exact asta dorea ea acum, dar nu avea nici un drept să aibă asemenea reacţii.

Se mai gîndise şi altă dată la asta şi întorsese pe toate părţile subiectul dar pe vremea aceea nu

făcea parte din viaţa ei şi nici măcar nu-şi făcuse probleme. Acum, însă, se confrunta direct cu această situaţie. Va putea oare suporta?

Răspunsul îl ştia deja.

Nu, nu va putea...

Capitolul 9

În timp ce reporterii se îmbulzeau în faţa casei lui Penelope Marsh, profesoară la Waren Regional Elementary School, vecinii au sesizat apariţia unui suspect care se furişa prin curţile din spate. David şi Michelle Fiarello au observat că, legat în lanţ, cîinelui lor i s-a dat drumul, fiind găsit mai tîrziu hoinărind în partea de sud a oraşului Blairstown, în preajma clubului de vînătoare. Nu ne-au parvenit în timp util, spre a fi publicate, răspunsurile domnişoarei Marsh la apelurile telefonice şi întrebările adresate personal.

Richard puse alături săptămînalul local care, ca de obicei, fusese distribuit abonaţilor din localitate, inclusiv lui. Se întreba dacă ce avea să urmeze va înrăutăţi situaţia şi aşa dezastruoasă. Extrase din marea presă de scandal, ştirile fuseseră preluate

de neînsemnatul ziar local drept bomba anului.

Deşi articolul amintea în treacăt despre reporterii aflaţi în faţa casei lui Pen, dacă subiectul va interesa şi consiliul profesoral, aceştia vor forma principalul cap de acuzare.

Fără îndoială, Pen era furioasă la culme, ceea ce însemna că va avea de gînd să-l părăsească. Trebuia neapărat să o vadă, să o convingă, să-i argumenteze.

Poate îl va înţelege. Cel puţin, trebuia să încerce.

Cîteva ore mai tîrziu, ferit de întuneric, se duse acasă la Libby. Pen, pur şi simplu, îl alungă, lăsîndu-l în primire chiar din pragul uşii de la bucătărie.

– Ce cauţi aici?

– Nu mă laşi să dau ochii cu tovarăşa mea de suferinţă?

Lolita se frecă de pulpa lui, mieunînd fericită. Măcar mai era cineva care se bucura să-l vadă. Îi întinse lui Pen pachetul pe care îl aduse cu el.

– Am adus rochia. E crăpată la subsuori. Bănuiesc că e o măsură mai mică.

Pen abia se abţinea să nu izbucnească în plîns şi el îşi dădu seama că gluma picase ca nuca în perete. Îl ura, probabil, pentru tot ce i se întîmplase. Un moment rămase nemişcat, neştiind ce

să facă, simţindu-se depăşit de situaţie. Ea părea atît de neajutorată încît îşi dori din tot sufletul să o ia în braţe. Aşa că profită de ocazie, se apropie şi o îmbrăţişă.

– Îmi pare rău, şopti el, recunoscător că nu-l respinge. Ea se prinsese cu mîinile de pieptul cămăşii lui. O mîngîie pe spate, protector deşi în vene sîngele începuse deja să-i clocotească.

Ea îşi înghiţi lacrimile înnodate în gît. Nu plîngea. Nu era genul.

– O, fir-ar să fie, Richard, nu e vina ta. Şi nici a mea.

– Nu se poate atinge de tine, Pen. Te-ai ocupat de copii mai mult decît ar fi făcut-o, probabil, jumătate din nenorocitul ăla de cosiliu profesoral. Îşi încleştă maxilarele. Dacă vei avea neplăceri, voi veni să depun mărturie.

– Doamne fereşte, cred că ar ieşi un spectacol de circ ieftin. Remarca sarcastică a lui Libby îşi avu efectul obişnuit. Richard se întoarse să o înfrunte, fără însă să se desprindă din îmbrăţişarea lui Pen. Nu i-ar fi iertat-o niciodată.

– Iar ai venit să mă scoţi din sărite şi doar ţi-am mai atras atenţia o dată, continuă Libby.

– Trebuia să o văd pe Pen.

– Şi eu pe el, zise Pen cu fermitate, desprinzîndu-se din îmbrăţişare. E O.K., Libby.

Libby îi măsură cu privirea cîteva secunde.

– Ieşi imediat afară, domnule. Fără discuţii. Nu mai am rochii de împrumutat. Luă pachetul de la Pen şi scoase rochia.

– Isuse, arăt probabil ca un judecător de baseball, dacă Richard a reuşit să se îmbrace cu asta.

– I s-au desfăcut mînecile, zise Richard jenat.

– M-am mai liniştit. Libby făcu un gest cu mîna. Căraţi-vă sus, pînă nu mă răzgîndesc. Şi nu uita, pleacă devreme.

– Da, doamnă. Richard o luă de mînă pe Pen şi urcară în fugă scările.

– Ar trebui nici să nu mă uit la tine, spuse Pen în timp ce închidea uşa în urma lor. Se întoarse să o privească. Inima îi bătea cu putere.

– Chiar aşa?

– Nu, şopti ea, dar lui îi fu de ajuns. Ce porcărie, zise ea zîmbind.

O luă din nou în braţe. Mai binevoitoare de această dată îi cuprinse şi ea mijlocul. Dorinţa lui era mult mai puternică decît îşi imaginase, ceea ce îi confirma că nu tînjise numai după liniştea şi iertarea pe care ea i le dăduse, dar că fusese şi mai îngrijorat decît şi-ar fi putu închipui.

– Nu-ţi cer scuze, spuse ea.

Nici nu intenţionam. Zîmbea, gîndindu-se, probabil, că începînd să-l cunoască atît de bine, îşi va

fi dat seama din tonul vocii că tocmai asta făcea.

Ea începu să rîdă.

– N-ar fi trebuit să stau cu mîinile în sîn şi să nu mă ocup de ziarele de scandal şi de bomba din grădina mea.

– Te referi la Brutus.

– Da. Oftă. Aş vrea să nu-mi placă atît de mult meseria pe care o am. Îmi va fi greu să găsesc alta la fel de bună.

– Pe naiba. Surprinzîndu-i privirea uimită îi zîmbi. În Los Angeles, cu referinţele tale, te-ar angaja imediat. Şi n-ar interesa pe nimeni dacă ai apare pe prima pagină în ziarele de scandal.

– De fapt tu eşti cel vizat. Eu sînt un surogat.

Oftă adînc. Sînii ei lipiţi de pieptul lui îi stîrniră senzaţii tulburătoare care-l făcură să se înfioare. Şi-ar fi susţinut în continuare iniţiativa, pe care, de fapt, nici el nu o luase în serios, dar făcuse propunerea doar din simplul motiv că vroia să ştie în ce ape se scaldă. Dar acum nu mai dorea să audă răspunsul ei.

În loc să-l îndepărteze ea îi cuprinse mijlocul cu braţele şi-i spuse:

– Eu... nu ştiu cît de serioasă este invitaţia ta, dar nu cred că pot veni la Los Angeles, Richard. Casa mea este aici.

– Înţeleg. Înţelegea şi... o invidia. Ce fericit s-ar

fi simţit el în vîrful muntelui, în rulota sa. Aici se simţea mult mai bine decît pe coasta de est. De fapt, timpul petrecut aici îi confirmase faptul că se săturase să mai hoinărească. Avea nevoie de o familie, de un suflet... de Pen. Era doar o sugestie, dar şi aici te putem ajuta. Cunosc pe cineva cu care pot vorbi. Promit să nu înrăutăţesc situaţia.

– Nu ştiu... Se desprinse din îmbrăţişare şi oftă. Fir-ar să fie. Unde mi-a dispărut mîndria? M-am săturat să mai stau închisă aici de parcă aş fi Hester Prynne cu scrisoarea de adio pusă pe piept. Să fiu a naibii dacă mai stau vreo clipă cu mîinile în sîn.

Văzînd-o cum se înfierbîntă din nou, îi aminti:

– Şi presa de scandal te va asalta.

– Să-i ia dracu' se răsti Pen, încrucişîndu-şi braţele peste piept. Îl împrumut pe Brutus pentru cîteva săptămîni şi-mi reiau viaţa normală, Richard. Oricum, sînt stigmatizată şi, în afară de asta, m-am săturat pînă peste cap de toate prostiile astea.

– Există aici vreo cameră în plus şi pentru mine? întrebă el, simţind cum i se crispează stomacul de teamă că ea l-ar putea refuza.

Momentul de ezitare îl convinse imediat că răspunsul va fi negativ.

Ea închise ochii, oftă, îi deschise din nou.

– Da. Atîta timp cît vei dori să rămîi. Ştiu că nu

trebuie... dar... te doresc şi ţin la tine, Richard.

El o luă în braţe.

– Promit că n-am să te supăr, Pen.

Se întoarse să-l privească şi să-i spună ceva dar nu apucă, pentru că el începu să o sărute nemaidorind să audă nimic.

Se sărutară cu pasiune, cu disperare, încercînd ca prin limbajul trupurilor înlănţuite şă-şi exprime sentimentele. Cuvintele nu însemnau nimic în comparaţie cu dorul şi dorinţa pe care nu o puteau împlini decît împreună.

Richard putea afirma acum, fără urmă de îndoială, că sosise momentul în care răţuşca cea urîtă s-a transformat în graţioasa lebădă.

În ciuda tuturor obstacolelor el se va strădui ca totul să meargă bine.

Se trezi în zori, respectîndu-şi promisiunea, dar şi la insistentele bătăi în uşă ale lui Libby. Trase cu ochiul în jur, apoi coborî treptele. Prinse curaj văzînd strada pustie şi se urcă fluierînd în maşina sa marca *Bronco* parcată după colţ. A doua zi va trebui să discute cu Libby şi producătorii, în legătură cu o donaţie pentru şcoală, constînd în echipament video care ar putea uşura, în viitor,

situaţia lui Pen, mai ales dacă aceasta va include anumite condiţii.

De pe acum întrezărea toate greutăţile pe care le avea de întîmpinat, dar cel mai important lucru era acela că, pentru moment şi în viitorul apropiat, ea îl dorea, iar dacă ea era pregătită să ia taurul de coarne atunci, să fie al naibii dacă nu va pune şi el mîna să o ajute.

Acceleră şi porni în viteză.

Posesorul aparatului de fotografiat avusese un noroc orb.

Aşteptîndu-şi rîndul la verificarea mărfurilor din magazinul universal, Pen privea încremenită titlurile ziarului de scandal afişat la ghişeu. Fotografia lui Richard, neclară dar uşor de recunoscut umplea trei coloane pe prima pagină, însoţită de următorul titlu: *A FOST DEZVĂLUITĂ IDENTITATEA IUBITEI NOULUI STAR SEXY: ESTE CHIAR REGIZOAREA SA!*

Pen luă ziarul şi răsfoi articolele pînă găsi articolul.

În ciuda ultimelor declaraţii, pe platoul de filmare, acolo unde Richard Creighton toarnă ultimul său film, se întîmplă lucruri mai mult decît

incredibile. Şi cum să nu fie cînd noua sa iubită este chiar regizoarea filmului, Libby Marsh? Surprins cînd ieşea din locuinţa acesteia, după o noapte petrecută tête-à-tête, Creighton a refuzat orice declaraţie. Studioul îşi punea mari speranţe în această producţie dar acum e sigur de reuşită. Vor face, oare, cei doi cuplu şi în faţa altarului? Urmăriţi continuarea.

Textul era însoţit de alte cîteva fotografii ale lui Richard luate în momentul în care părăsea casa lui Libby şi textul continua cu amănunte despre legăturile amoroase pe care le avuseseră pînă atunci Richard şi Libby. În ce-l privea pe Richard, nu existaseră prea multe, constată Pen cu un sentiment de bucurie pe care niciodată nu-l mai încercase. Habar n-avea cum reuşiseră să-l fotografieze pe Richard ieşind din locuinţa lui Libby şi cum puseseră mîna atît de repede pe acele informaţii, încît avuseseră timp să le şi publice. Nu trecuseră mai mult de trei zile de atunci şi probabil că cei de la redacţie făcuseră pe dracu' în patru ca să le obţină.

– Alo, doamnă, îl citiţi sau îl cumpăraţi?

Pen închise execrabila publicaţie şi-i dădu drumul peste celelalte cumpărături.

– Îl cumpăr.

Controlorul verifica mărfurile la monitorul pentru

coduri.

– M-da, se cumpără, mai ales că filmul se face pe aici, pe-aproape.

Pen nu reuşi să iasă afară pe cît de repede ar fi vrut. Richard şi Libby!

Numele lor apăruse deja pe tarabele de ziare din întreaga ţară. Nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă, aşa că alese pentru ambele variante.

Ajunse acasă într-un timp record. Nici măcar un singur reporter nu se obosi să o urmărească. Strada era complet pustie, ca şi atunci cînd se întorsese de la Libby. De-abia acum înţelegea de ce. Zvonul se răspîndise imediat şi se descotorosiseră de ea ca de un cartof fierbinte.

Pe jumătate dezamăgită se certă în sinea ei spunîndu-şi că e o proastă.

Lolita o întîmpină cu entuziasm. Puse jos cumpărăturile şi o mîngîie cu un aer absent, interesată mai mult de apelurile telefonice înregistrate de robot. Numără semnalele luminoase care indicau de cîte ori fusese căutată.

De treisprezece ori. Îşi înghiţi nodul din gît. Nu mai vroia să ştie nimic şi se urî în sinea ei atunci cînd se întinse şi apăsă nervoasă butonul „Mesaje".

Primul apel venise de la un vecin, care se amuza, convins fiind că despre ea este vorba şi că

Libby nu avea nici un amestec. Al doilea şi al treilea, la fel. Urmară şi celelalte, prieteni, vecini şi colegi care distrîndu-se pe socoteala ei sau, dimpotrivă, scuzîndu-se, o informau că se făcuse de rîs. Nici măcar mesajul lăsat de unul din membrii consiliului profesoral, care-şi cerea mii de scuze pe un ton vesel, nu o binedispuse.

– Ha, ha, izbucni ea după ce ascultă toate apelurile. Simple presupuneri.

Şterse banda întrebîndu-se de ce, totuşi, era atît de nervoasă. Nu dorise chiar ea ca lucrurile să ia asemenea turnură? Nu ea dorise să se întoarcă la vechiul stil de viaţă? Ar trebui să fie recunoscătoare acelei erori. Acum putea pune lucrurile la punct. Biata Libby! Doar nu era nebună să-şi închipuie că Richard se îndrăgostise de Libby?

Iar lui, atît i-ar trebui.

– E ridicol, bombăni azvîrlind cît colo cumpărăturile.

După ce văzuse scena de dragoste din vechiul film al lui Richard luase hotărîrea să o rupă cu el, dar cînd apăruse bomba în săptămînalul local şi venise la ea îngrijorat şi supărat, îi zărise în priviri teama de a nu fi respins. Nu putea să-l rănească. Răul s-ar fi răsfrînt şi asupra ei şi nu era pregătită încă să se sacrifice. Niciodată n-ar mai fi putut.

Dar nici nu putea suporta să-l vadă în scene de

drăgoste alături de alte femei. Cu timpul se mai maturizase. La început crezuse că vor fi împreună doar pe perioada filmărilor în Blairstown. Acum, însă, situaţia era foarte clară.

Îşi şterse lacrimile. Telefonul sună din nou. Probabil, alt vecin care se distra pe socoteala ei. Ridică receptorul.

– Da, a fost curată nebunie să se creadă că este vorba despre mine, spuse ea fără a mai aştepta să audă vocea de la celălalt capăt al firului. Da, verişoara mea este îndrăgostită de Richard Creighton, nu eu. Nu nu cunosc istorioare deochiate despre ei.

– Înţeleg că ai citit ultima ediţie, spuse Richard.

– Nu, locuiesc în Tibet, în creierul munţilor, replică ea, neputîndu-se să nu fie sarcastică. Hotărîtă să-şi controleze reacţiile continuă pe un ton ceva mai calm.

– Da, am citit-o.

– Totul e o absurditate. Trebuie să discutăm.

– Richard.

– Te rog, Pen, eu nu pot veni la tine.

Nu-l mai văzuse din momentul în care se întorsese acasă, ca măsură de precauţie ce şi-o impuseseră pentru binele amîndorura. Închise ochii şi se simţii ca şi cum ar fi fost trasă pe marginea unei prăpăstii.

– Pen.

– Bine, vin.

Puse jos receptorul, dar un moment mai tîrziu telefonul sună din nou. Oftă şi răspunse.

Era Libby care rîdea în hohote.

– Ce părere ai? Sînt noua iubită a lui Richard. Ce naiba-i scandalul ăsta? Toţi măscăricii ăia şi-au instalat tabăra în faţa casei mele şi nu mai pot ieşi fără să nu mi se bage sub nas nu ştiu cîte microfoane! Normal că am să dezmint toate minciunile alea gogonate. Trebuie să-i mulţumesc vecinului de vizavi pentru că l-a fotografiat pe Richard în seara aceea. Deşi, la început, producătorilor le-a fost teamă că n-am să mai pot face faţă pe platou, acum sînt fericiţi de publicitate. Mary Jane e o căţea, deşi...

– Libby, o preveni Pen alarmată.

Pe fir nu se mai auzi nimic. Într-un tîrziu, verişoara zise:

– Bănuiesc că nici pe tine nu te deranjează.

– Nici vorbă, numai că tot vorbind la telefon a început să mi se topească îngheţata, zise Pen, aruncînd o privire cumpărăturilor nedespachetate încă.

– Aruncă naibii îngheţata aia. Şi aşa îngraşă.

– Bine că mi-ai spus. Se îndreptă totuşi spre congelator, trăgînd din mers firul telefonului de perete.

– Pen, îmi pare rău pentru ce s-a-ntîmplat. Vo-

cea îi tremura şi de-abia i se mai auzea, ceva cu totul neobişnuit pentru Libby.

Pen oftă.

– Ştiu. Mă simt de parcă aş juca într-unul din filmele alea aiurite ale fraţilor Max. Abia atunci sesiză că era încă devreme. De unde suni? De pe platoul de filmare? De la telefonul portabil? Stomacul i se crispă. Nu spuneai tu să nu-l folosesc pentru că pot fi interceptate convorbirile?

– Sînt acasă, rîse Libby. Abia am răzbit prin mulţimea de afară. Au blocat strada, aşa că vecinul se va învăţa minte. Mary Jane a făcut o criză de isterie şi a părăsit platoul de filmare, aşa că am sistat totul.

– O, Doamne, exclamă Pen. Nu se mai mira că Richard dorea să o vadă.

– O să mă duc s-o împac dar mai întîi o las să se enerveze bine.

Pen rîse.

– Richard este necăjit. Are nevoie de tine, Pen, continuă Libby.

– M-a sunat, Pen închise ochii. Mă duc să vorbesc cu el.

– Aşa e bine, Pen. De cînd te-a cunoscut şi-a schimbat cu totul comportamentul. S-a întîmplat o minune. Se poartă frumos cu echipa de filmare şi nu se mai enervează atunci cînd pe platou se mai întîrzie sau cînd se ivesc probleme. Şi joacă

nemaipomenit. Acum, e din nou abătut. Sînt îngrijorată. Trebuie să te întorci.

– Eşti îngrijorată pentru că nu-ţi mai place cum joacă, o contrazise Pen.

– Aşa e, jocul lui lasă de dorit, dar înainte de toate mă gîndesc la el ca prietenă. Pe vremuri îmi băteam joc de el. Ştiu prin ce-a trecut cînd era copil. Sînt sincer îngrijorată, în ceea ce-l priveşte. Ştii doar că nu sînt un monstru.

Încercă o nouă scuză.

– Dar tu spuneai că actorilor nu le strică uneori puţină atmosferă tensionată.

– Da, dar în ultimul timp e de nesuportat. I-ar face bine dacă ai fi acolo. Vocea i se învioră. Te angajez consilier.

– Nepotismul să trăiască.

– Pe naiba, doar sîntem la Hollywood şi nimănui nu-i pasă de asta. Contez pe tine.

– Ţi-am mai spus. Nu intenţionez să aprind scîntei în preajma lui Mary Jane.

– Dar ai putea fi ghiuleaua care să-i explodeze în faţă. Mai gîndeşte-te ce ţi-am spus.

Ceva mai tîrziu, în timp ce conducea spre locuinţa lui Richard începu să-şi facă probleme la gîndul reîntoarcerii pe platoul de filmare. În ce priveşte viaţa ei sentimentală, subiectul era epuizat. Nu mai avea de ce se teme. Adevăratul pericol era femeia aceea. O mirosise din primul moment. Nici

prin cap nu-i trecea ca ea şi Richard să suporte toanele lui Mary Jane. De femeia aceea trebuia să te fereşti ca de ciumă. Richard avea nevoie de un om de încredere, nu de complicaţii. Habar n-avea ce trebuia să facă.

Pînă acum nimeni nu descoperise locul unde se ascundea Richard, aşa că o luă pe drumul plin de noroi. Chiar dacă reporterii ar fi stat ciorchine în preajmă, şi-ar fi închipuit că este omul de legătură între el şi Libby.

Ironia soartei.

Richard ieşi din casă înainte ca ea să fi oprit. Nici nu apucă bine să iasă din maşină că se şi trezi în braţele lui, sărutată cu pasiune disperată de buzele lui fierbinţi.

– Richard, şopti ea cu respiraţia întretăiată, atunci cînd el îşi ridică capul.

– Să fiu al naibii dacă mai suport situaţia asta, mormăi el cu faţa ascunsă în scobitura gîtului ei. Mi-a fost dor de tine. Vreau să fim din nou împreună.

Să fie, oare, posibil, ca aura lui să fie eclipsată uneori, de imaginea băieţelului trist şi singuratic? Ştia că inima lui încă mai păstra o parte din rănile de odinioară.

Rîse emoţionată.

– Mă întreb ce-ar face ziarele de scandal cu fotografia asta?

Richard chicoti.

– Probabil ar rupe-o. Povestea cu Libby e mai plauzibilă. O îndepărtă puţin şi o privi. Te deranjează chestia cu Libby?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ce idee! Dimpotrivă, îi sînt recunoscătoare că m-a scăpat de tot tămbălăul ăsta. Tu ce faci? Te asaltează? Observ că nu ţi-au descoperit încă ascunzătoarea.

Richard rîse cu poftă.

– Nici sfîntul Petru n-ar descoperi locul ăsta, aşa că n-au reuşit încă să mă enerveze aşa cum o fac permanent pe platoul de filmare. M-am obişnuit. Singurul lucru care mă interesează eşti tu, Pen.

Ea zîmbi.

– Ştiu.

O sărută din nou.

– Haide să intrăm.

Locuinţa era la fel de neospitalieră aşa cum şi-o amintea. Nu era de mirare că Richard devenise din nou ursuz.

– Am auzit că Mary Jane a părăsit azi platoul de filmare.

Rămase surprinsă auzindu-l cum înjură.

– Te-ai molipsit de la Libby.

– Am un întreg arsenal. Făcu o grimasă. Nu pot suferi actorii. Sînt atît de neciopliţi, iar ea s-a ener-

vat pentru că, pentru prima dată, mi-am uitat replica.

– Glumeşti.

El clătină din cap.

– Nu. Şi, de fapt, n-am uitat-o, dar nu mai înceta cu ironiile.

– Mă mir că nu ai strîns-o de gît.

– Şi eu mă mir, dar plecarea ei n-are nimic de-a face cu faptul că am uitat replica. Mary Jane a plecat pentru că reclama pe care şi-a făcut-o nu i-a ajutat la nimic. Producătorii vor face apoplexie şi vor arunca toată vina asupra mea. Făcu din nou o grimasă. Parcă m-aş jelui.

– Nu. Eşti doar furios.

– Fir-ar să fie. Aşa nu se poate face film, Pen. Nu mai suport să mă duc pe platou. Nu mai am ce căuta acolo. O privi şi continuă. E cel mai bun rol al meu. Interpretez un personaj extraordinar şi atît de expresiv încît parcă-l şi vezi răsfoind paginile scenariului. Nici nu mai pot citi ziarele. Multor actori li se întîmplă. Îl simt, sau, cel puţin, îl simţeam înainte de venirea lui Mary Jane pe platoul de filmare. Libby a făcut o treabă nemaipomenită. Va primi nominalizare pentru *Premiul Academiei* – dacă nu cumva primadona va da totul peste cap.

– Situaţia e chiar atît de dezastruoasă?

– Mai mult decît îţi închipui.

Cuvintele nerostite pluteau în aer. Palpabile. În

aşteptare.

Pen oftă, conştientă că trebuia să înfrunte realitatea şi să-şi asume responsabilitatea pentru cele două fiinţe pe care le iubea.

– Bănuiesc că atîta timp cît Libby apare în faţa publicului drept noua ta iubită, aş putea veni pe platoul de filmare. Sau poate nu vrei.

El o trase mai aproape şi-i spuse printre dinţi.

– Pe naiba, ştii că vreau. Am nevoie de un prieten, Penelope Marsh.

Cu un zîmbet senzual şi plin de promisiuni se legănă provocator lipită de el.

– Cam aşa ceva?

– Ai ghicit. O cuprinse în braţe. Dar şi unul în care să pot avea încredere.

Începu să o sărute.

Pen se îndrepta spre platoul de filmare simţind noduri în stomac chiar înainte de a repera mulţimea de reporteri ţinuţi dincolo de barieră de cîţiva paznici care-şi luaseră treaba în serios. Îşi parcă maşina în spaţiul în care se găseau rulotele şi coborî să-şi înfrunte adversarii.

Terminaţiile nervoase o furnicau în timp ce cîţiva o priveau curioşi. Dacă ar fi ştiut cine este, interesul lor ar fi scăzut brusc. Numele ei nu stîrni interes nici atunci cînd îl şopti paznicului care o verifică pe listă şi o lăsă să treacă. Auzi în spate un

val de proteste, datorate doar faptului că ei i se permisese să intre şi lor nu.

O cuprinse un sentiment ciudat de nemulţumire care o făcu să zîmbească. Se gîndi că probabil era tîmpită dacă o întrista faptul că acum reintrase în anonimat. Chiar dacă ar fi prins curaj şi ar fi declarat că ea şi nu Libby era „bucăţica" lui Richard, era convinsă că n-ar fi crezut-o nimeni şi ar fi fost luată peste picior că vrea să-şi protejeze verişoara.

În timp ce pătrundea în perimetrul de filmare o cuprinse un alt gen de nelinişte.

Se întorsese definitiv în cuşca leului.

Capitolul 10

Richard o zări pe Pen cum se apropia încet de zona împrejmuită. Parcă merge pe o trambulină cu ochii închişi, se gîndi el, fericit să o vadă. Mai mult decît fericit. Ar fi ieşit să o întîmpine, ar fi luat-o în braţe şi ar fi sărutat-o ca un nebun. Ştia că nu se poate, dar ar fi suportat orice, inclusiv o altă criză de nervi a lui Mary Jane.

Echipa de filmare şi actorii care o cunoşteau o întîmpinară cu bucurie şi cu zîmbete sincere. Asemenea atmosferă nu mai văzuseră de mult, se gîndi Richard, croindu-şi drum spre ea.

– Nici măcar bătrînul George al III-lea, în mijlocul armatei generalului Washington, n-ar avea o figură mai sumbră, domnişoară, zise el oprindu-se brusc, fără să o atingă. O sorbea din priviri iar fusta subţire, înflorată şi vesta lungă, fără mîneci, nu ascundeau nimic din liniile acelui corp pe care-l

ştia atît de bine. Purta sandale în barete şi deşi pînă atunci nu-l interesaseră degetele nimănui, nu putea să nu recunoască efectul senzual al sandalelor asupra lor.

– Atmosfera e calmă aici la frontieră, domnule Freemont, replică ea, cu zîmbetul pe buze privind platoul de filmare cu mîna ridicată pentru a-şi feri ochii de soarele orbitor de august.

– E linişte de cînd au sosit întăriri, iar tu eşti o apariţie mult mai plăcută decît toată adunătura asta de oameni. Prezenţa ei reuşea să-l menţină în pielea personajului, lucru de care avea atîta nevoie, mai ales că de la plecarea lui Mary Jane parcă pierduse legătura cu Ezekiel.

Ea zîmbi.

– Ce porţi sub fîşia de pînză?

– Atunci cînd e posibil, pe tine.

Ea se înroşi şi chicoti. Ezechiel dispăruse. Vorbeau încet aşa că nimeni nu-i putea auzi, dar oricine i-ar fi văzut şi-ar fi închipuit că schimbă amabilităţi cu verişoara ultimei sale „cuceriri". Abia se puteau abţine să nu izbucnească în rîs. Mai greu de controlat era dorinţa de a o săruta.

– Mary Jane nu ne-a onorat cu prezenţa ei pînă acum, continuă el, convins că dacă discuţia s-ar menţine pe aceeaşi notă, nu ar mai rezista. A întîrziat deja trei ore şi ţinînd cont de faptul că toate emisiunile de diverstisment, începînd cu *Entertain-*

ment Tonight pînă la cronica mondenă realizată de Joan Rivers au luat-o deja înaintea ziarelor de scandal, chiar stau şi mă întreb dacă va mai apărea. Ce mult aş vrea să te ating.

– Mai bine nu. Ochii ei spuneau cu totul altceva. Oglindeau amintirea plină de dorinţe a nopţilor petrecute împreună. Libby pare destul de calmă, avînd în vedere că i-a întîrziat vedeta.

Richard îşi mută privirea spre verişoara lui Pen, care urmărea o înregistrare, făcută cu cîteva zile în urmă, la un aparat video care funcţiona permanent.

– Aşa se pare, nu? Mai devreme spunea că Mary Jane s-a calmat şi va veni.

– Şi tu te-ai calmat.

– Fiindcă eşti tu aici.

– Eşti obraznic.

– Fiindcă eşti tu aici. Încălzit de caniculara zi de august şi de aîta aşteptare îşi ridică părul de la ceafă şi şi-l strînse în coadă de cal cu un şiret pe care-l scoase din săculeţul de piele pentru muniţie. Cămaşa din bumbac era destul de subţire, dar jambierele şi mocasinii nu-i lăsau pielea să respire. Toţi se pleoştiseră în aşteptarea „vedetei".

În sfîrşit, la unul din capetele platoului de filmare se auzi un murmur de uşurare care se amplifica. Richard şi Pen se întoarseră şi o văzură pe Mary Jane care-şi făcea loc prin mulţime, îm-

brăcată în haine de stradă, deci nepregătită să înceapă imediat filmarea. Lîngă el, Pen încremenise şi o privi nedumerit. Tocmai se pregătea să o întrebe ce se întîmplă, cînd Mary Jane se postă în faţa lui.

– Arăţi îngrozitor, Richard, spuse ea măsurîndu-l din cap pînă în picioare. Parc-ai sta gata să leşini.

– Nici tu nu arăţi prea calmă, răspunse el înfruntînd-o în acel război pe care ea însăşi îl declanşase. Era clar că toate eforturile lui Libby de a-i schimba comportamentul fuseseră zadarnice. Continuă:

– Mai bine ne-am duce la cabina de machiaj.

În liniştea care se lăsase cineva avu îndrăzneala să fluiere. Mary Jane îi aruncă priviri ucigătoare. Richard îi zîmbi cu inocenţă.

– Tu eşti micuţa verişoară, nu? zise Mary Jane luîndu-şi în primire victima.

– Exact, răspunse Pen veselă, ceea ce-l făcu pe Richard să se întrebe dacă nu cumva mai devreme se înşelase închipuindu-şi că era încordată. Şi *micuţă*... şi verişoara lui Libby.

Mary Jane zîmbi maliţios.

– N-ai mai trecut de mult pe aici. Unde ai fost?

– În vacanţă.

– Ai pierdut ceva palpitant. Mă mir că pînă acum n-ai auzit despre *afacerea* asta dintre Libby

şi Richard. Richard se repezi să o contrazică, dar chiar atunci Pen izbucni în rîs.

– Dacă tu consideri că sînt imorali, ar trebui să-i trimiţi acasă.

Pentru binele lui Ezekiel, Richard conchise că era mai bine să zîmbească şi să-şi păzească pielea de ghiarele tigroaicei, aşa că nici nu se obosi să facă altceva.

– Mary Jane, îngeraşule, o strigă Libby, apropiindu-se de ei. Ai sosit. Dute şi îmbracă-ţi costumul în rulota ta, atît de plăcută şi răcoroasă. Urmează o scenă scurtă, încîntătoare, genul de flirt în care tu eşti sclipitoare. Pen, iubito, cît noi aşteptăm ai tu grijă de scumpul de Richard. Eu mai am ceva de pus la punct cu electricienii şi tu eşti singura pe mîna căreia am încredere să-l las pe armăsarul ăsta. N-aş vrea să-l las să se topească la soare. Îţi dau voie să te foloseşti de rulota lui.

Libby îl lovi uşor cu palma peste fund, gest care-l lăsă aproape perplex.

Mary Jane se schimbă la faţă, urîţindu-se. Richard avea impresia că din clipă în clipă va părăsi din nou platoul de filmare, dar ea se răsuci brusc şi se îndreptă spre rulota sa urmată de costumieră. Toţi respirară uşuraţi.

– Mă mir că nu te-a plesnit, îi şopti Pen verişoarei sale.

– Are nervii tari. Izbucniră în rîs.

În drum spre rulotă Richard o întrebă:

– Ce-a vrut să spună Libby ce acel „nervii tari"?

– O glumă de-a noastră. Îl măsură cu privirea. Dar voi doi ce-aţi făcut cît timp eu am stat închisă în casă?

– Nebunii, zise el serios. N-aţi citit ziarele? Îmi dai voie s-o omor pe Mary Jane ca să se sfîrşească toată povestea asta?

– Aşteaptă-ţi rîndul... după mine.

Ajunşi în rulotă o sprijini cu spatele de uşă, se lipi de ea şi o sărută temeinic. Aerul răcoros care-i mîngîia pielea nu reuşea să-i domolească deloc febra care tot creştea în interiorul său.

– Nu cred că la asta se gîndea Libby cînd m-a rugat să am grijă de tine, spuse ea abia respirînd, în timp ce el îi săruta umerii.

Îi sărută buzele.

– Ba chiar la asta se gîndea. Crede-mă.

– E periculos zise ea, dar palmele i se plimbau pe spatele lui şi degetele îi frămîntau carnea prin cămaşa subţire.

– În nici un caz, şopti el în timp ce pulsul i se accelera. Să fac dragoste cu tine îmi este la fel de necesar ca aerul şi hrana. Vino diseară la mine. Te doresc.

– Şi eu te doresc.

Lucrurile nu apucară să evolueze pînă la capăt

pentru că se auziră strigaţi. Richard îşi ocupă locul lîngă zidul fortului, pregătit psihic pentru scena flirtului. Calm şi relaxat...

– Şi... motor, strigă Libby.

– Machiajul, ceru brusc Mary Jane, destrămînd întreaga atmosferă.

Richard aşteptă răbdător pînă cînd Mary Jane îşi refăcu machiajul. Îi aruncă lui Pen o privire, rezistînd tentaţiei de a schimba cu ea zîmbete intime. Oricum, prezenţa ei îi dădea puterea să suporte absurditateaa situaţiei. Cînd Mary Jane fu gata, Libby dădu semnalul de începere.

Abia schimbară trei replici cînd Mary Jane anunţă.

– Richard nu participă emoţional. Nu mă pot concentra.

– Scuză-mă, spuse scurt Richard, hotărît să nu comenteze. N-ar fi avut nici un rost, ba chiar ar fi întîrziat filmarea.

Reluară scena.

– Îmi bate soarele în ochi, se văicări din nou Mary Jane. Mă face să privesc şaşiu.

– Acoperă-l cu ceva! îi strigă Libby în timp ce oamenii vociferau nemulţumiţi repezindu-se să schimbe poziţia aparatelor.

Mary Jane îi zîmbi lui Richard plină de sete.

– Apropo, cei de la *Entertainment Tonight* mi-au luat un interviu. A ieşit trăsnet. Nu-i nemai-

pomenit? Era momentul ca *cineva* să vorbească despre film.

– Eşti grozavă, zise Richard sesizîndu-i perfidia. Deci, ăsta era motivul care-o îmboldise să revină şi vorbele i le aruncase doar pentru a-l dezechilibra emoţional. Nu mai avea de gînd să-i permită. Sînt convins că a mers bine. Eu i-am refuzat de trei ori luna trecută, aşa că redactorul s-o fi bucurat că a găsit pe altcineva.

Mary Jane încremenise. Richard îşi dădea seama că se poartă meschin dar era plin de nervi. Dacă va ieşi întreg din această dispută promitea că nu vor mai avea ce să-i reproşeze.

Reluară scena. De data asta Libby fu cea care ceru o pauză. Richard o privi surprins. Acum ce naiba se mai întîmplase? Mary Jane colabora, în sfîrşit, fără nazuri.

– Mary Jane şade cam în umbră şi nu-i putem vedea figura. Trageţi puţin mai în spate reflectoarele şi haideţi să mai încercăm o dată.

Mai încercară o dată dar pe la jumătatea scenei, Libby stigă „Stop" şi apoi încă o dată, fără măcar să-şi ridice nasul din hîrtiile pe care le ţinea în poală, şi fără vreo explicaţie.

– Poftim? Acum ce s-a mai întîmplat? strigă Mary Jane frustrată.

– Nu-mi dau prea bine seama. Libby o privi dusă pe gînduri, apoi se întoarse la hîrtiile ei. Mai

încearcă o dată.

Richard îşi încleştă maxilarele, toate aceste reluări peste reluări începuseră să-l scoată din sărite. Sesiză un schimb scurt de priviri între Libby şi Pen. Abia acum îşi dădu seama la ce se referiseră mai devreme cînd glumiseră pe seama „nervilor tari." Acum era sigur că Libby îşi testa actorii. Toate la un loc, începînd cu festa jucată ziarelor de scandal, pînă la a-i cere la nesfîrşit să reia scena, fără explicaţii, erau ticluite pentru a o pune pe Mary Jane cu botul pe labe. Treabă subtilă, dar cît se poate de eficace.

Richard se relaxă, gata pregătit să reia scena încă zece ani de atunci în colo. Hotărît lucru, numai pentru apariţia sa Pen trebuia plătită de producători.

Categoric, era o foarte bună actriţă – indiscutabil, extrem de importantă pentru el.

– Okay, le strigă Libby. Astăzi v-aţi descurcat bine. Nu uitaţi că de luni încolo ne mutăm pe platoul de filmare din New York să turnăm marea scenă de dragoste. Cei care plecăm, ne întîlnim la autobuze, duminică după-amiază, în faţa clădirii colegiului.

Pen ciuli urechile la ultimele cuvinte rostite de

Libby. Despre ce mare scenă de dragoste era vorba? Richard nu-i spusese nimic despre vreo *mare* scenă de dragoste. Şi nici Libby.

– Chestia asta o să iasă trăsnet, pe onoarea mea, spuse unul din membrii echipei altuia, în timp ce treceau pe lîngă ea. Alţii, în jur, deja făceau proiecte să rămînă cîteva zile în oraş. Cîteva zile? Cît naiba le lua să filmeze o scenă de dragoste?

Poate se refereau la o scenă de dragoste între Mary Jane şi actorul care interpreta rolul soţului său, îşi spuse în sinea ei, cu toate că avea vaga impresie că se înşela. Scena flirtului la care asistase îi fusese de ajuns. Nu fusese un flirt adevărat ci, mai degrabă, o tatonare a sentimentelor. Cu toate întreruperile şi reluările obişnuite tot o duruse sufletul cînd Richard o privise pe femeia aceea aşa cum numai el ştia s-o facă. Dar după o scenă de dragose, cu tot tacîmul... cîteva zile... dezgustul lui faţă de Mary Jane s-ar fi putut transforma în cu totul altceva.

Nici nu suporta să se mai gîndească. Cel mai îngrozitor coşmar devenea realitate.

Libby se apropie de ea.

– Mă bucur că azi ai venit, şi continuă cu voce scăzută. Cel mai bine i-a prins ştii-tu-cui. Ce m-aş fi făcut singură cu copilul ăsta atît de urîcios?

Pen nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Te-ai purtat cu el grijuliu ca o mămică. Din

toţi, numai ea nu şi-a dat seama. Trebuia să afle odată că lucrurile nu stau aşa cum ar vrea ea, spuse Libby dezgustată.

Pen refuza să întrebe, nu vroia să întrebe, nu avea de gînd să întrebe...

– Ce e toată povestea asta cu scena de dragoste?

– E cea mai sugestivă scenă care se petrece între Charlotte şi Ezekiel. Libby ridică din umeri. Nu cine ştie ce.

– Păi tocmai spuneai că e cea mai sugestivă scenă. E... Pen înghiţi nodul care i se puse în gît. E o scenă sexy?

Cineva o strigă pe Libby care nu mai apucă să-i răspundă. O bătu uşor peste umăr:

– Nu-ţi face probleme.

Nu-ţi face probleme, bombăni Pen printre dinţi şi se îndreptă glonţ spre parcare. Nici de această dată reporterii nu-i dădură mai multă atenţie, deci vizita ei în rulota lui Richard o luaseră ca pe un fapt normal – dacă aflaseră cumva de ea –, dar nu de asta îi ardea ei acum.

Tocmai se pregătea să iasă în şosea cînd îşi aduse aminte că Richard o rugase să se întîlnească după filmările din ziua aceea, la el acasă. Apăsă butonul aparatului de taxat „staţionat" şi rămase pe loc cu motorul pornit, gîndindu-se că ultimul loc unde ar fi vrut să meargă era la Ri-

chard. Niciodată nu-i vorbise despre scena de dragoste care urmau s-o filmeze.

– Eşti o laşă, Pen Marsh, îşi spuse în sinea ei. Mda, recunosc.

Apăsă butonul aparatului pe „pornit" şi ieşi din parcare. Richard nu ajunsese încă. Nici măcar nu se mai mira de ce se afla acolo, aşteptîndu-l, contrar principiilor sale sănătoase. Cunoştea motivul. Iubea dar ideea în sine îi repugna.

În ciuda tuturor acelor obstacole de nesuportat, se îndrăgostise şi lipsită de mîndrie cum era, se întorsese din nou la el, fiind conştientă că mai mult decît atît nu poate primi fără a suporta consecinţele; dorea cu disperare acel prezent care acum era de domeniul trecutului. Nu trebuia să piardă pariul făcut cu ea însăşi încă de la început.

În sfîrşit apăru şi Richard într-o camionetă electrică luată de pe platoul de filmare. Coborî din cabină după o scurtă discuţie cu paznicul de la volan.

Cînd camioneta dispăru pe şoseaua pustie, Richard o luă în braţe şi o acoperi de sărutări. Pen uită de toate, pierdută în senzaţiile ce o copleşeau. Nimic nu mai conta atunci cînd o săruta în felul acela, şi întotdeauna o săruta aşa, de parcă era cea mai importantă femeie din univers de care nu se mai putea sătura.

– Richard, şopti ea, agăţîndu-se de el, ne-

ajutorată.

El rîse.

– Vezi ce-mi faci dacă vii pe platoul de filmare?

Intrară în oasă, dar Pen nu se sinţea sigură pe picioarele care îi tremurau.

– Vii cu mine la New York? o întrebă Richard, în timp ce-şi lăsa geanta de umăr pe un scaun în salon.

Pen rămase cu gura căscată. Luată prin surprindere, abandonă subiectul.

– Păi vroiam să discut cu tine despre asta.

El se întoarse. Ceva în vocea ei îi trăda neliniştea.

– Vii, nu? Plănuisem să-ţi fac surpriza diseară, dar Libby mi-a luat-o înainte cu anunţul ei. Pen, vom petrece cîteva zile împreună şi nu în Blairstown, ci în anonimul New York. Am un apartament la *Plazza Hotel.*

– Dar..., începu ea, căutîndu-şi cuvintele, care să nu o facă să se simtă vulnerabilă.

– Nu-ţi fie teamă că vom fi descoperiţi. Rîse. Toate camerele au fost reţinute pe numele producătorului, iar reputaţia hotelului în ce priveşte discreţia, este ireproşabilă. Altfel ar da faliment. De altfel, nimeni nu se gîndeşte să dezmintă legătura mea cu Libby.

Ea clătină din cap, apoi îşi feri privirea.

– Scena de dragoste...

– O porcărie, spuse el dînd din umeri. Am de gînd să improvizez ceva.

Pen închise ochii simţind că i se face rău. Nu vroia să plece. Nu putea să plece.

– Eşti geloasă?

Pen deschise ochii şi-l văzu întors cu faţa spre ea, zîmbindu-i. Îşi drese vocea.

– Păi, oh, nu, doar mă întrebam dacă e vorba de o scenă sexy.

– O plăcere, spuse el, luînd-o în braţe. Nu, nu e vorba de o scenă sexy. Dacă nu vrei, nu trebuie să mergi la studiou. Vii doar la hotel cu mine. Vom petrece cîteva zile libere doar noi doi.

– Ţi-am spus că n-aş putea suporta, şopti ea, supărată că-şi exteriorizase sentimentele.

– Atunci, e mai bine să vii la hotel ca să te convingi că sînt băiat cuminte, şopti el, jucîndu-se cu limba în jurul urechii ei, răspîndindu-i fiori de plăcere pe şira spinării. Apoi îi muşcă uşor lobul.

Pen gemu şi se arcui lipită de el.

Nu mai putea să plece, se gîndea tulburată. Acum, chiar nu mai putea să plece.

Apartamentul era luxos, intim şi încărcat de senzualitate. Exact cum şi-l imaginase.

Pen stătea lîngă ferestrele din salon, înalte cît

un perete şi privea spre *Central Park.*

– Asta va alunga spiritele rele din rulota mea, nu? o întrebă el apropiindu-se să admire panorama.

Ea îşi ridică sprîncenele.

– Toată opulenţa asta nu-ţi va afecta starea de spirit în ce priveşte personajul tău?

– O vreme Ezekiel îşi poate purta singur de grijă. Pentru mine am făcut-o. Pentru noi. O trase lîngă el, plăcîndu-i cum sună cuvîntul „noi".

Evident că şi lui Pen îi plăcea, pentru că îi înconjură mijlocul cu braţele şi-şi sprijini capul de pieptul lui. Pînă atunci el nu ştiuse cît de mult ajunsese să însemne pentru el. Se pregătea să i-o spună dar, ceva în interiorul lui îl îndemna să fie prudent. Legătura lor era încă prea fragilă şi nu dorea să grăbească lucrurile.

– Hai să despachetăm, spuse el. Şi să comandăm cina în cameră. Atît de mult îmi doresc o cină în doi.

Tîrziu, cînd ea ieşi din camera de baie îmbrăcată într-un neglijeu de culoarea levănţică-i, Richard tocmai îşi făcea planuri măreţe.

Întins pe patul cu baldachin, cuprinse cu privirea corsajul delicat din dantelă şi garnitura care broda poalele cămăşii de noapte simţind că i se taie respiraţia. Paginile scenariului alunecaseră într-o parte. Fiecare detaliu al intimităţii ei, începînd

cu sfîrcurile roz şi pînă la moliciunea dintre coapse, era ascuns şi în acelaşi timp expus în întregime.

Surprinzător cum reuşeau stimulii opuşi să accelereze pulsul bărbatului, se gîndi el. Inima îi bătea dureros în piept. Iar felul în care trupul lui reacţiona la aceşti stimuli îl băga, pur şi simplu, în păcat. Era atît de excitat încît abia mai suporta chiloţii din mătase.

Se apropie de el tăcută, urmărindu-i expresia feţei cu un zîmbet slab de acceptare. Ştia exact ce va urma. Luă restul de pagini ale scenariului din mîna inertă şi le puse pe noptieră. Îl loc să stingă veioza se întinse pe pat, iar părul îi acoperi sînii. Fără să-l atingă îşi plimbă buzele peste ale lui, sugîndu-i-le şi mîngîindu-i gura întredeschisă, pregătită să primească sărutări chiar mai îndrăzneţe. Îşi trecu limba peste buza lui de jos şi apoi în interior, ca să se joace cu ea.

El respiră adînc, înfiorat şi se întinse să o atingă dar ea îi împinse mîinile în jos, insistînd ca numai gurile lor să se întîlnească, într-un sărut lent şi erotic care-i făcu să explodeze toate simţurile. Cînd el voia s-o îmbrăţişeze ea îl îndepărta, descoperindu-i zonele cele mai delicate, acolo unde sărutările lente şi profunde pot înnebuni orice bărbat. Richard îi demonstră că era extrem de dornic să le cunoască. Oricînd, oriunde şi pe orice porţiune a

corpului.

În sfîrşit îşi dezlipi buzele de ale lui... dar numai pentru a-i lăsa o urmă uşoară ca o flacără senzuală între bărbie şi piept. Cu limba îi umezi în mişcări circulare sfîrcurile, făcîndu-l aproape să ţîşnească din pat. Cu degetele îi netezi părul des de pe piept şi cu unghiile îi ciupi muşchii abdomenului. El gemu şi-şi încleştă pumnii, înfăşurîndu-şi în jurul braţului un volănaş şi făcînd eforturi să nu o atingă. Era mai mult decît evident că ea îl seducea şi ar fi fost nebun dacă ar fi oprit-o. Bineînţeles că mai exista şi posibilitatea ca în acest timp să-l ucidă.

Prinse cu degetele banda elastică a chilotului lui şi încet i-l trase peste şolduri. Atingerea mătăsii de cea mai intimă zonă a corpului era o adevărată tortură. Îşi simţea sîngele clocotind ca într-un furnal.

Ar fi vrut să spună ceva, să-i spună exact ce simte dar parcă nu-şi mai auzea glasul. Dar ea ştia prea bine ce face cu fiecare mişcare a buzelor pe pielea lui.

Apoi se aşeză peste el, trăgîndu-l înăuntru. Îi zîmbi cu subînţeles.

– Acum, eşti cu totul al meu.

Începu să se mişte. Cuprins în mîngîierea căldurii umede şi sub atingerea moale a cămăşii de noapte care i se înfăşurase în jurul abdomenului şi

a coapselor, începu să scrîşnească din dinţi.

Ea se ridică încet deasupra, mişcîndu-se ritmic şi continuu, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate. El îi apucase strîns coapsele, încercîn să le agaţe. Mişcările ei deveniră mai rapide. Răsucindu-şi degetele în jurul părului de pe abdomenul lui îi provoca scurte senzaţii simultane de durere şi plăcere.

Richard nu mai putea rezista. Începu să geamă puternic şi simţii cum tot trupul i se desface în mii de bucăţi. Gemînd şi ea, Pen se arcui deasupra lui cuprinzîndu-l în întregime.

Se lăsă moale peste pieptul lui tremurînd, străbătută de spasme. O îmbrăţişă pentru prima oară, învăluind-o în întunericul catifelat al braţelor sale.

Ea se ridică puţin din locul în care se ghemuise şi-l sărută.

– Aşa arată o *adevărată* scenă de dragoste, nu uita acest lucru.

– Doamnă, clipa asta mi se va întipări în memorie pentru totdeauna.

Cu atît mai bine. Îi mîngîie pieptul cu vîrful degetelor trasînd pe piele, binefăcătoare fulgere de căldură.

Richard îi atinse uşor umărul, vrăjit de senzaţiile pe care i le stîrnea pielea ei, mai fină decît cea mai scumpă mătase. Pentru a-l seduce îi dăruise mai mult decît ştiuse vreodată că este capabilă să

ofere. Şi înainte fusese îndrăzneaţă atunci cînd mai făcuseră dragoste, amîndoi fuseseră, dar niciodată ca acum. El ar fi vrut să dureze o veşnicie.

Şi veşnicia să înceapă atunci.

N-ar fi trebuit să vină aici.

Pen abia îşi stăpînea senzaţia de greaţă pe care o simţea în stomac, în timp ce urmărea echipa de electricieni care făcea ultimele retuşuri instalaţiei de lumini, suspendată pe cele trei laturi ale platoului de filmare, copie fidelă a machetelor în relief care surprindeau imagini din viaţa coloniştilor şi care se găseau în toate muzeele de istorie. Dimensiunile platoului de filmare costruit la scară naturală erau reduse de imensa staţie de sonorizare. Un bărbat şi o femeie, prezentabili ca două veritabile vedete de cinema, dădeau echipei o mînă de ajutor.

Pen, ar fi vrut ca ei şi nu Richard să joace scena aceea nenorocită. Reuşise să se strecoare într-un colţişor întunecos, dar nu şi suficient de retras încît să-şi ferească privirile de scena care urma a fi jucată.

Atît cu o seară în urmă, înainte şi *după* ce făcuse dragoste cu Richard, cît şi dimineaţa cînd se trezise şi, mai tîrziu, în timp ce se îmbrăca, îşi tot

spusese că n-ar trebui să asiste la filmarea din ziua aceea. Ar fi preferat orice altceva. Ar fi colindat prin New York, ar fi dormit sau ar fi stat în holul hotelului sau, pur şi simplu ar fi căscat gura în *Central Park.*

Şi, totuşi, nu se putuse abţine să nu vină, iar acum era prea tîrziu să mai plece.

Îşi masă tîmplele încercînd să scape de pulsaţiile pe care le simţea în orbite. Era convinsă că numai o migrenă îi putea provoca asemenea dureri, cu toate că era pentru prima dată cînd i se întîmpla aşa ceva, dar cum în toate există un început, momentul se dovedea cel mai prielnic.

Lumea se adunase în jurul măsuţei pe care se aranjase bufetul rece şi se îndopa cu părjituri şi cafele. Conversaţia începea. Richard şi Mary Jane se machiau în faţa oglinzii duble, fără să-şi acorde unul altuia nici cea mai mică atenţie, fapt care nici pe departe nu o liniştea. Coafura sofisticată şi silueta minionă şi îndrăzneaţă a actriţei atrăgea aproape toate privirile bărbaţilor din jur. Alături de ea, Pen se simţea prea înaltă şi prea stîngace în mişcări. Aerul impunător al femeii aceleia o făcea să se simtă penibil cînd se gîndea cum încercase să-l seducă pe Richard cu o seară în urmă. Gemu de ruşine. Era posibil să-i fi plăcut, dar în sinea lui precis că se amuza de toată întîmplarea.

– Aici erai, o auzi pe Libby care se apropia. De ce te-ai ascuns aici?

– Nu vreau să deranjez. Pen se sili să zîmbească.

Libby nu se lăsă prostită.

– Calmează-te! Nu e cine ştie ce. Ah, pe ecran va apare ca o scenă plină de erotism, dar asta numai datorită unghiurilor din care se filmează şi aşa mai departe.

– Atunci de ce aţi închis platoul de filmare? întrebă Pen nedumerită.

– Pentru că nu am nevoie de agitaţie fără rost. Nu e închis dar nici deschis nu e. Iar s-a adunat afară gaşca de reporteri. Nu ştiu cum dracu' au dat de noi.

Apăru şi Richard în spatele lui Libby.

– Aici eraţi?

– Şi eu care credeam că mi-am ales un loc liniştit! Voi sînteţi în stare să găsiţi omul şi în gură de şarpe, bombăni Pen.

– Ce s-a-ntîmlat? pufni Richard.

Era în plină vervă pentru că scena aceasta era cea în care personajul său care venea să-l caute pe Robertson îi va găsi soţia singură acasă şi, pentru prima dată, îşi va împlini iubirea interzisă. Scena asta nenorocită avea toate şansele să se transforme în orgie sexuală, se gîndea Pen,

cunoscînd deja scenariul, pe care-l răsfoise chiar în dimineaţa aceea, în timp ce Richard era sub duş.

– I-am recomandat lui Mary Jane să se abţină, îi spuse Libby apoi o bătu uşor pe mînă şi adăugă. Richard mai ai cinci minute.

– Nu trebuĭa să fi venit, spuse Pen după ce Libby îi lăsă singuri.

– Ba trebuia. Richard se întoarse şi strigă cuiva. Adu scaunul meu pentru domnişoara Marsh.

– Richard, te rog, exclamă ea îngrozită. Nu vreau să asist.

– Atunci, cum te privesc ca să mă inspir? o întrebă pe un ton spăşit, încercînd să o învese-lească.

– Mă îndoiesc că te-aş putea inspira, bombăni ea, dezgustată de lipsa ei de fermitate. Măcar să fi rămas la hotel sau la ea acasă. Acum era obligată să-l privească pe bărbatul pe care îl iubea cum va face dragoste cu altă femeie. O dată îi fusese de ajuns şi atunci măcar fusese o „scennus interrup-tus" de războinicii *chickasaw.* Acum va fi cu totul altceva.

Simţi că leşină atunci cînd Richard aşeză scau-nul exact pe locul din care bănuia el că va avea o imagine de ansamblu şi o ajută să se aşeze, plin de solicitudine.

– Ocupaţi-vă locurile, strigă regizorul secund.

Richard nici măcar nu se clinti. O privi şi îi prinse mîinile într-ale sale. Inima şi simţurile ei vibrau pe aceeaşi lungime de undă cu ale lui dar vaga anticipare a ceea ce avea să se întîmple mai tîrziu, nu o pregăti sufleteşte pentru ce avea să urmeze în curînd.

– Te iubesc, Pen. Doamne, cît te iubesc, spuse el şi o sărută prelung, întărindu-şi astfel declaraţia de dragoste.

Cînd îi dădu drumul ea îl privi uimită. Richard, bărbatul timid, retras, îşi exteriorizase sentimentele faţă de toată lumea, pentru a o face să înţeleagă şi să nu-l judece greşit că orice i se cerea să interpreteze nu era decît un simplu joc, nimic în comparaţie cu ce simţea pentru ea.

Ar fi vrut să spună ceva, dar creierul şi limba parcă i-ar fi fost extirpate. El îi zîmbi seducător, o mai sărută o dată şi intră pe platou discutînd cu Mary Jane. Pesimistă, Pen se gîndea la reacţia celor din echipa de filmare.

– Şi... motor! strigă Libby în liniştea mormîntală.

Pen urmări de la început pînă la sfîrşit mişcarea scenică şi jocul actorilor, dar stătea mai mult cu ochii pe Richard urmărindu-l cum după fiecare asalt îi căuta privirea zîmbindu-i intim, numai şi numai ei. Îşi dădu seama că el o iubeşte, cu fiecare

mîngîiere tacită, care era mai convingătoare decît orice speculaţie a camerei de luat vederi.

Cu fiecare privire, gest şi zîmbet îi răspundea „Te iubesc" Barierele căzuseră pentru totdeauna, inima ei îi stătea la dispoziţie. Nu mai era nevoie să se ascundă, pentru că nimic şi nimeni nu mai conta în afară de Richard şi de faptul că îl iubea foarte mult.

În prima pauză îl văzu îndreptîndu-se spre ea pe lîngă staţia de sonorizare şi se ridică să-l întîmpine. Cămaşa i se descheiase în timpul scurtei secvenţe de la sfîrşit şi îl ajută să şi-o aranjeze, trăgîndu-l mai aproape.

– Categoric, te pricepi cum să zăpăceşti o fată şi să o laşi fără grai, bombăni ea.

El îi zîmbi.

– Noaptea trecută mi-ai predat o lecţie pe cinste.

– Şi tu mie una, azi-dimineaţă. Te iubesc, Richard.

– Exact cum m-ai învăţat. O sărută pasoinat.

În jur, oamenii chicoteau, dar ei nu-i păsa deloc. Echipa de filmare, acum relaxată şi odihnită, nu mai amintea nimic din atmosfera tensionată de dimineaţă. Cînd în sfîrşit îi dădu drumul, Libby aplaudă făcîndu-i pe toţi să izbucnească în rîs. Pen îi zîmbi verişoarei sale, care nu părea deloc

deranjată de declaraţia vedetei, dimpotrivă era chiar încîntată.

– Haide să mîncăm ceva, zise Richard luînd-o de mijloc. Mor de foame, dar în lipsă de altceva, mai bine mergem să mîncăm.

Pen zîmbi.

– Ai răbdare pînă diseară.

– Vrei să spui că voi fi din nou sedus? Abia aştept!

– Numai dacă eşti băiat cuminte, îi promise Pen.

Chiar atunci îl strigă operatorul iar ea se hotărî să iasă puţin afară, dorind să fie singură cu gîndurile sale, încă ameţită de mărturisirea lui.

Cum deschise uşa se trezi în spatele lui Mary Jane plină de vervă, înconjurată de un roi de reporteri de la ziarele de scandal. Brusc îşi aduse aminte ce-i spusese Libby în legătură cu aglomeraţia de lîngă staţia de sonorizare.

Îşi încleştă mîna pe clanţă dar Mary Jane o smuci şi o aduse în faţă.

– Iat-o! Ea este iubita lui Richard Creighton. Vară-sa a fost doar momeala. Richard tocmai a declarat de faţă cu *toată* lumea că o iubeşte. Pe ea! Nu pe Libby Marsh. Pe ea! Profesoara! Nu au fost sinceri cu cititorii, iar Richard şi-a înşelat admiratorii.

În timp ce era asaltată de microfoane îşi mai aduse aminte cum se purtase Mary Jane în timpul filmărilor. Dacă nu-şi dusese planul la bun sfîrşit era pentru că Libby pusese piciorul în prag. Acum nu mai semăna deloc cu acea Mary Jane furioasă şi mereu complotînd. În timp ce i se puneau întrebări simţi cum stomacul i se întoarce pe dos.

– Este adevărat?

– Ce este între voi? De cît timp vă cunoaşteţi?

– Vă căsătoriţi?

– Ce ai de spus în legătură cu faptul că nu aţi fost sinceri cu admiratorii lui?

– Ce ai simţit atunci cînd ai urmărit scena de dragoste între el şi Mary Jane?

Mary Jane zîmbea, curiozitatea ei sfidînd limitele bunului simţ şi ale politeţei, jubilînd la ideea dezastrului pe care îl provocase.

Pen trase adînc aér în piept, ridică mîinile pentru a se face linişte şi privindu-i pe fiecare în parte aşteptă să poată vorbi. Ce repede se conformează, constată ea, în timp ce zgomotele încetară. Pentru a nu-l pune pe Richard într-o lumină proastă ştia că trebuia să fie foarte atentă ce răspunsuri va da.

– Vă mulţumesc. Le zîmbi. Mă bucur că vă întîlnesc chiar astăzi. În ce priveşte ultima întrebare, vreau să vă spun că am avut plăcerea să asist la

una din cele mai frumoase scene jucate vreodată de cineva. Mary Jane rămase cu gura căscată. Reporterii începură să se agite. Pen îi fixă cu privirea şi continuă ca şi cînd nu ar fi observat nimic. Sînt foarte mîndră de Richard şi de rolul său în acest film, care îmbină o tulburătoare poveste de dragoste cu nemaipomenite aventuri şi care nu-i va dezamăgi pe admiratorii săi. Recunosc că eu sînt unul din cei mai înfocaţi. Din grupul de reporteri se auziră din nou rîsete. Richard şi cu mine ne cunoaştem de foarte multă vreme, din copilărie. Atît Mary Jane cît şi reporterii rămaseră surprinşi. Pen îşi dădu seama că nu va fi întreruptă atîta vreme cît le oferea informaţii de bunăvoie. N-am avut intenţia să dezamăgim pe nimeni, am vrut doar să fim discreţi. Mă gîndeam la copiii cu care lucrez şi la reputaţia mea de profesoară. Regret că aţi interpretat greşit povestea cu verişoara mea, dar nu pot spune că mi-a displăcut. Se auziră din nou rîsete. Ea zîmbi. Sînt sigură că mă înţelegeţi. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat iar acum vă rog să mă scuzaţi. Am întîrziat la masă.

– Nu pleca! Nu pleca!

Pen le făcu semn cu mîna şi se grăbi să intre în clădire, lăsînd-o pe Mary Jane să se descurce singură. Richard îi zîmbea din uşă.

– Credeam că voi fi nevoit să te salvez, spuse

el îmbrăţişînd-o. Dar ţi-au ciugulit din palmă.

– Mulţumesc. Pen i se agăţă de pieptul cămăşii şi se ghemui în braţele lui, obosită şi epuizată de toate încercările prin care trecuse.

În ziua aceea reuşise să reziste, dar niciodată nu va putea face faţă atenţiei pe care el o acorda permanent profesiei sale.

Niciodată.

Capitolul 11

– Vreau să stăm puţin de vorbă.

Era după pauza de prînz şi Pen o aşteptase pe Mary Jane să se întoarcă în clădirea studioului, iar acum se postase în faţa ei blocîndu-i drumul spre platoul de filmare. Pe Richard îl trimisese la cabina de machiaj hotărîtă să clarifice singură situaţia cu partenera acestuia. Venise momentul să-şi reia rolul de profesoară şi, oricum, după atîtea rele pe care i le făcuse nu vedea cu ce ar mai putea-o răni.

Mary Jane o privea sfidător.

– Nu vreau să discut cu *tine.*

– Ba o să discutăm, se răsti Pen. În meseria mea m-am obişnuit să recunosc acei copii care, în mod intenţionat, devin antipatici şi îi manipulează pe ceilalţi. Tu eşti un caz clasic, descris şi în manuale. Sînt convinsă că tu eşti cea care ai oferit

presei informaţii eronate şi jignitoare. De azi încolo s-a terminat.

– Nu ştiu la ce te referi, îi spuse Mary Jane cu dispreţ.

– Ba ştii foarte bine şi nu glumesc cînd îţi spun să încetezi. Libby şi Richard s-au purtat frumos cu tine iar restul actorilor şi echipa de filmare ţi-au suportat cu răbdare grosolăniile. Eşti ridicolă. Un profesor cu experienţă oferă o şansă elevului să se îndrepte. Aşa procedă şi ea. Eşti o actriţă minunată, Mary Jane. Cîştigîndu-i respectul, alături de Richard îţi poţi pune în valoare talentul. Discreditîndu-ţi colegii şi îndepărîndu-i nu faci decît să te compromiţi pe tine însăţi. Tu eşti capabilă de lucruri mult mai bune. În cazul lui Richard efectul este nul. În copilăre a fost nevoit să facă faţă unor situaţii mult mai neplăcute decît cele pe care tu, sau altcineva i le înscenaţi. Urmează-i exemplul şi fii demnă. Ai încredere în propriile-ţi forţe şi în talentul tău, pentru că ai tot dreptul.

Mary Jane rămase cu gura căscată.

Pen zîmbi.

– Dacă-mi urmezi sfatul, rezultatele vor fi peste aşteptările tale.

Se îndreptă spre scaunul pe care Richard i-l oferise cu atîta generozitate. El o ajunse din urmă la jumătatea distanţei.

– I-ai declarat război?

– I-am spus doar ce actriţă minunată este. Pen chicoti şi îl prinse de mijloc. În sfîrşit, nu mai era nevoită să se ascundă.

Richard o privi nedumerit.

– Promit să am şi eu o discuţie cu ea. Sînt convins că ea este cea care a lansat zvonurile şi le-a întreţinut.

Se pricepea la fel de bine să pună lucrurile la punct.

– Ce mai contează? Şi-a făcut-o cu mîna ei şi nu s-a ales decît cu antipatia celor din jur. S-ar putea chiar să o găseşti schimbată.

Rămase uimit.

– Ce naiba i-ai spus?

– Ce ţi-am spus şi ţie că este o actriţă minunată. Pen făcu o pauză apoi chicoti. Okay, de fapt, discuţia a fost mai lungă.

– Mă uimeşti. Discuţia fu întreruptă de vocea care chema actorii şi echipa de filmare.

În timpul după-amiezii, după ce abia scăpase de asaltul presei, situaţia luă o întorsătură şi mai neplăcută atunci cînd află de la cîţiva membri ai echipei de filmare că în curînd vor părăsi New Jersey.

Şi pentru că un necaz nu vine niciodată singur, a doua zi primi o scrisoare din partea şcolii prin care i se făcea cunoscut că trebuie să se prezinte pentru pregătirea claselor în vederea începerii

noului an şcolar. Toate puse cap la cap, îi reamintiră toate greutăţile pe care, ea şi Richard, aveau să le depăşească, cu sau fără voia lor.

I se rupea inima. Cum era posibil ca ceva atît de minunat ca o declaraţie de dragoste să provoace atîta deznădejde.

Reîntoarcerea pentru filmarea cîtorva scene exterioare îi sporise dorul pentru estul natal.

Rîse în sinea sa şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte cu mînecile lungi ale cămăşii. Să vorbeşti despre vreme că este „caldă" sau „umedă", e un eufemism, conchise el. Verile din Florida nici nu se comparau cu cele din New Jersey. Îi era dor de aerul de acolo.

– Dumnezeule, cum or fi suportat-o femeile-colonist? bombăni Mary Jane, făcîndu-şi vînt şi ştergîndu-şi faţa cu poalele lungi ale fustei, apoi începu să blesteme pentru că-şi întinsese machiajul.

– Erau curioase, spuse Richard, ajutînd-o să-şi ridice părul de pe ceafă pentru a se răcori. Îşi ocupaseră deja locurile şi acum aşteptau să se sfîrşească amplasarea reflectoarelor. Spre ghinionul ei, era o zi insuportabilă de august şi scena obliga să-şi lase părul despletit. Richard rugă un

membru din echipa de filmare să-i aducă lui Mary Jane puţină apă.

– Mulţumesc, zise ea surprinsă.

– N-ai pentru ce. Richard ridică uşor din umeri. În ultimele zile, Mary Jane se schimbase foarte mult. Habar n-avea ce-i spusese Pen, dar efectele erau evidente, sau cine ştie, poate o potolise eşecul conferinţelor de presă pe care le organizase ad-hoc. Indiferent care era motivul, trebuia să recunoască faptul că jucase nemaipomenit, încît Libby anunţase reluarea unor scene mai vechi.

Richard zîmbi cu gîndul la întîlnirea de mai tîrziu cu Pen. În ziua aceea avea treabă la şcoală şi îi simţea lipsa. Bine că totul se liniştise. Presa se potolise şi o simpatiza. Consiliul profesoral se făcea că plouă. Probabil contribuise şi generoasa donaţie oferită de studiou, constînd în echipament video. Legătura lor nu mai constituia pentru nimeni un secret şi deja exista o bază solidă pentru a o consolida. Se simţea de parcă ar fi întors o nouă pagină în viaţa sa. Rupsese orice legătură cu Cretinul. Incredibil ce minuni poate face dragostea pentru femeia căreia simţi că îi aparţii.

Diseară trebuia să-i pună o întrebare decisivă, o întrebare foarte importantă pentru amîndoi.

Dar, mai tîrziu, acasă, cînd îi văzu privirea abătută i se spulberară toate bunele intenţii.

– Ce s-a-ntîmplat? o întrebă imediat.

– Nimic. Dădu din umeri refuzînd să spună mai mult şi continuă să taie ardeiul gras pentru salată.

– Ai necazuri la şcoală?

Ea clătină din cap. Nu mai stătea încruntată dar se putea observa foarte bine că făcea eforturi să se poarte normal.

– Nu, dar sînt foarte obosită şi am crezut că mor de căldură coborînd şi urcînd scările şi mutînd bănci, mese şi teancuri de cărţi.

Asculta pălăvrăgeala ei dar era conştient că încerca să-şi ascundă neliniştea.

– În cîteva zile terminăm filmările aici. Restul scenelor interioare vor fi turnate la New York şi Los Angeles.

Ea încuviinţă.

– Înţeleg.

Vocea ei suna ciudat şi abia atunci realiză că nu-i vorbise încă nimic despre viitor. Ce tîmpit sînt, îşi spuse în sinea lui.

– Bineînţeles că vom pleca împreună şi următoarele săptămîni, vom locui la *Hotel Plazza,* apoi vom pleca la...

– Nu plec nicăieri.

Şocat se repezi la ea.

– De ce? Am făcut ceva. Ea nici nu se clinti şi-şi plecă privirea.

– Nu. Clătină puternic din cap şi-şi ridică fruntea. Aici e casa mea, Richard. Aici muncesc şi-mi

place meseria mea. Nu pot renunţa.

O prinse de umeri şi o întoarse cu faţa spre el privind-o fix în ochi.

– Ţi-am cerut să renunţi la ceva?

– Nu. Se uită în altă parte, apoi din nou la el. Nu, nu mi-ai cerut. Nu încă. Dar tu aici nu te poţi realiza. Locul tău e la mii de kilometrii de aici. Amîndoi ştim cine ar trebui să renunţe la slujba sa şi să se adapteze. Amîndoi ştim că este...

– De ce să complicăm lucrurile? o întrebă el, coborîndu-şi mîinile de pe umerii ei, atingerea lor provocîndu-i parcă repulsie. Într-un fel, cam aşa era. Habar n-avea ea ce cuţit îi înfipsese în inimă.

– Putem găsi o soluţie. Pen. Dacă încercăm, fir-ar să fie. Dar tu nici nu vrei să încerci!

– Ştiu că nu vom ajunge la nici un rezultat. Întoarse capul. Dacă nu e distanţa, atunci va fi altceva, Richard, scenele de dragoste... nu le suport. Nu mă pot obişnui cu viaţa care pe tine te face fericit şi nu vreau să te schimbi din cauza mea. Te iubesc prea mult ca să te oblig să faci acest sacrificiu.

– Atunci n-o face. O întoarse cu faţa spre el şi o sărută, îi gustă buzele şi cuvintele pe care le rostise. Cum putea una să spună şi alta să facă?

Ea se desprinse din îmbrăţişare lăsîndu-l tremurînd.

– Nu suport scenele de dragoste şi nici exis-

tenţa de acvariu.

– Nu-i vorba de nici o existenţă de acvariu, fir-ar să fie. Şi nu te obligă nimeni să asişti la scenele de dragoste. Sînt atîtea soţii care nu asistă, zise el, încercînd cu disperare să o convingă. Ştii doar cît te iubesc. Ştii că de fiecare dată, înaintea filmării unei scene de dragoste voi veni să-ţi spun, pentru că aşa simt şi nu pentru că trebuie să-ţi spun. O voi face pentru că tu însemni totul pentru mine.

– Richard, te rog. Ieşi şovăind din bucătărie. Eu... nu pot.

– Pen. Se repezi după ea.

Ea îşi luă geanta.

– Richard, e mai bine aşa.

Vocea îi era calmă şi ochii lipsiţi de expresie.

Richard încercă să-şi găsească cuvintele pentru a o împiedica să plece, dar nu-i trecea nimic prin minte. Dintre toate personajele pe care le interpretase sau le văzuse, nici măcar unul n-ar fi reuşit să o oprească. Acum, el, Richard Creighton, era cel părăsit.

– Nu, nu pleca.

– Trebuie.

Plecase.

În timp ce asculta zgomotul motorului şi hîrşîitul anvelopelor pe pietriş îşi dădu seama că adevăratul motiv pentru care plecaase nu avea nimic

de-a face cu distanţele sau cu scenele de dragoste. El era cel care nu se schimbase şi niciodată nu se va schimba. Rămăsese Cretinul pe care ea îl ştia încă din copilărie şi nu suportase ideea de a se ştii permanent legată de el.

Era clar ca lumina zilei.

– Ce-ai făcut?

Pen se uită la ea.

– Ai auzit foarte bine.

Stăteau în bucătărie, iar Pen pregătea cina pentru amîndouă. Echipa de filmare trebuia să plece a doua zi la New York pentru scenele interioare. Pen avea senzaţia neplăcută că discuţia aceasta o mai avusese cîndva.

– Este cea mai mare prostie pe care o puteai face, îşi spuse Libby părere. Ai rupt-o cu el pentru că ţi-e teamă de suferinţă. Tot restul vieţii te vei simţii îngrozitor, la fel şi el. Crezi că e mai bine aşa decît să încercaţi ceva împreună? Nu o pot numi decît prostie de gradul A.

– Nu înţelegi... începu Pen, şi continuă să rupă cu ură frunzele de salată.

– Nu, nu înţeleg pufni Libby. Credeam că sînt campioana familiei în aplanarea conflictelor dar tu, mă faci să mă simt laşă. Ştii ceva. Pentru că tot a

venit vorba, părerea mea este că *tu* eşti cea care a flirtat cu el o vară întreagă şi nu invers.

Ofensată, Pen simţi că se sufocă.

– E oribil ce-mi spui.

Libby ridică din umeri.

– Sînt de aceeaşi părere cu tine.

– Cred că trebuie să încheiem discuţia, conchise Pen, cu fermitate.

– Adică, s-o abandonezi, nu? Nu mă surprinde pentru că aşa ai lăsat baltă şi legătura ta cu Richard. Hai să mîncăm, doar n-o să pierd vremea cu tine toată seara.

Ieşi din cameră lăsînd-o pe Pen să blesteme şi să termine de pregătit salata.

– Vino la masă!

– Ai de gînd s-o laşi să dea bir cu fugiţii?

– Ce naiba vrei să spui? Richard se uită la Libby.

Stăteau pe trotuar în timp ce autobuzele erau încărcate cu bagajele şi echipamentul celor care părăseau Blairstown.

Internatul şcolii se înălţa maiestuos în spatele lor, ascuns printre coroanele copacilor înfrunziţi. Tinere suple, cu pielea fină şi păr strălucitor frumos aranjat priveau şi chicoteau între ele. În cu-

rînd va începe noul an şcolar şi el va pleca – fără Pen.

– N-ai de gînd să lupţi ca să-i dovedeşti că o iubeşti? îl întrebă Libby.

Richard îşi încleştă maxilarele. Discuţia asta o mai avusese o dată cu Pen.

– Am încercat, dar n-a folosit la nimic. Mi-a spus că rămîne aici pentru că o legătură la distanţă nu poate dura multă vreme.

– E ridicol.

– Mi-a spus că nu poate trăi o existenţă de acvariu.

– Cea mai mare prostie.

– Spunea că nu poate suporta nici măcar ideea să joc în scene de dragoste.

– Trimite-o să-l vadă pe Robin Williams. Nu e important ceea ce vezi pe ecran sau pe scenă.

– Asta i-am spus şi eu, fir-ar să fie, exclamă Richard şi-şi duse degetul la tîmplă scoţîndu-şi jumătate din părul strîns în coada de cal. De fapt, nu mă suportă pentru că am rămas acelaşi Cretin.

Un moment nici unul nu mai spuse nimic.

– Nu pot crede că Pen s-a gîndit vreodată la aşa ceva, că a spus aşa ceva, zise Libby încet, cu vocea tremurîndă.

– Bineînţeles că nu *a spus!* o corectă Richard. E prea bine crescută, dar ăsta e motivul. Credeam că am depăşit perioada aceea.

– E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Mare cît o balegă de cal... Înjurătura o sfîrşi cu o expresie foarte sugestivă. Femeia asta te-a aşezat pe un piedestal, încă de la început. De atunci e topită după tine şi îi e teamă să nu-ţi înşele aşteptările. Aşa că mişcă-ţi fundul de aici şi du-te s-o împaci. Dacă nu te duci, ai pierdut-o pentru totdeauna.

– Ţi-am mai spus că...

– Vorbe, vorbe goale. Faptele contează. Gîndeşte-te ce să faci ca să-i *dovedeşti* că totul va merge cum trebuie, apoi acţionează.

Richard privi în urma ei cum se îndepărtează cu mers tanţoş. Blestemă în gînd şi se urcă în autobuz.

Şcoala începuse de aproape două săptămîni. În parcare, Pen observă că cineva se rezemase de maşina ei.

– Richard, şopti ea, paralizată. Profesorii şi elevii care întîrziaseră şi ei pînă la ora aceea, o priveau curioşi, dar parcă nici nu-i vedea.

Toată agonia săptămînilor petrecute departe de el nici nu se compara cu durerea pe care o simţea acum. Hotărîse că trebuie să se împace cu ideea despărţirii, dar nu era încă pregătită s-o

aplice în practică. Este un miraj, se gîndi ea. În nefericirea ei, creierul invocase spiritele.

Se apropie încet de maşină, convinsă că imaginea va dispărea cînd va fi la doi paşi.

Dar imaginea nu dispăru. Purta ochelari negri de soare şi şapcă de baseball. Cămaşa albastră i se ajusta perfect pe umerii largi iar mînecile suflecate pînă la coate îi descopereau braţele bronzate. Blugii întinşi pe coapse şi pulpe îi scoteau în evidenţă supleţea corpului. Mocasinii îi încălţase, ca de obicei, pe piciorul gol.

Îşi tunsese părul.

Pen rămase cu gura căscată. Nu şi-l închipuise cu părul scurt şi niciodată n-ar fi reuşit să şi-l imagineze astfel.

– Ţi-ai tuns părul, zise ea, cu un aer stupid de îndată ce fu aproape.

– L-am strîns sub şapcă, spuse el îndreptîndu-se. Ce mai faci?

– Okay.

– Ce face Lolita? Zîmbi slab şi adăugă. Mi-e dor de ea.

De pisică îi era lui dor. Nu de ea! Se sili să nu arate cît de mult o durea acest *lucru.*

– Bine. Tu ce mai faci?

– Bine.

Arăta mai mutl decît bine. Arăta grozav, chiar prea grozav. Sănătos şi bronzat, în mod sigur nu

suferea din cauza despărţirii. Nu mai suport, se gîndi ea, începînd să tremure. A doua oară nu mai putea pleca. Nu mai putea să treacă încă o dată prin tot chinul acela.

– Ce vînt te aduce pe aici?

– Vreau să-ţi arăt ceva. Vii cu mine.

– Richard.

– Vreau părerea ta asupra unui lucru, Pen. Te rog. Te conduc înapoi într-o oră.

Ce calm este, se gîndi ea, pesimistă. Şi atît de distant de parcă nici nu i-ar fi păsat de ea niciodată. Poate nici nu-i păsase.

Gîndul o răni mai mult decît orice pînă atunci.

O prinse de cot.

– Maşina e acolo.

O conduse ca un automat spre *Buick* care nu putea fi decris în cuvinte.

– Unde ţi-e camioneta? Îl întrebă, în timp ce el deschidea portiera din dreapta.

– S-a întors la proprietar. O ajută să se instaleze pe banchetă. Era închiriată.

– Ah.

El trînti portiera.

Pen închise ochii dîndu-şi seama că vorbeşte ca o proastă. În cele mai grele momente visase cu ochii deschişi întoarcerea lui. Dar în nici unul din vise nu se văzuse cu el în maşină dîndu-i sfaturi.

Ce s-ar întîmpla dacă i-ar cere părerea în le-

gătură cu altă femeie?

Dă-te jos din maşină, acum. Puse mîna pe mînerul portierei, dar Richard deja se aşezase în stînga ei şi pornise maşina blocînd uşile automat, cu un clic sonor.

– Unde mergem? Vorbea răguşit, dar nu se obosi să-şi dreagă vocea sau să şi-o ascundă.

– Aproape.

Mergeau tăcuţi. Cît de nesăbuită fusese. Nici măcar nu se putea abţine. Ar fi vrut să-l sărute şi să se repeadă în braţele lui. Se urî pentru lipsa ei de fermitate.

– Am ajuns, zise el cînd se apropiară de drumul naţional 602, dincolo de Blairstown. Întoarse apoi pe un drum prăfuit care ducea de cealaltă parte a muntelui. Opri maşina la marginea unei poiene întinse, deblocă portierele şi se dădu jos.

Ea îl urmă fără să scoată o vorbă.

– Ce părere ai? o întrebă.

– E frumos. Şi nu minţea. Printre copaci se strecurau scurte raze de soare care împestriţau dafinii sălbatici, sîngerii şi lăstărişul înfrunzit. Totul în jur era cuprins de explozia de galben şi roşu a toamnei care aici deja îşi intrase în drepturi. În cîteva săptămîni pămîntul va fi acoperit de un covor foşnitor de frunze cenuşii, dar acum încă îl mai puteai vedea închis la culoare şi roditor. Cîteva crengi căzute te îmbiau să te aşezi şi să admiri

natura.

Pen ştia că aici, iarna, copacii desfrunziţi ofereau o privelişte în josul muntelui care-ţi tăia respiraţia, iar zăpada acoprea totul într-o imagine feerică. Simfonia de culori a copacilor încărcaţi cu flori, primăvara, căpăta în timpul verii nuanţele verdelui plin de sevă. Locul acesta era perfecţiunea triumfului naturii.

Richard se apropie. Îşi scoase ochelarii de soare şi privi figura ei posacă. Avea ochii înroşiţi de parcă nopţile i-ar fi fost bîntuite de fantome. La fel arătau şi ai ei.

– Pe locul ăsta voi construi o casă.

Vestea o luă pe nepregătite. Mintea începu să-i lucreze cu viteza luminii într-o învălmăşală de gînduri şi imagini şi stomacul i se strînse dureros ca lovită de un pumn.

– Astăzi am cumpărat locul şi-mi voi instala aici domiciliul stabil.

Mai putea, oare, să termine cu el, ştiind că locuieşte atît de aproape, se întrebă disperată. Nu conta că tot timpul ar fi fost plecat. Simplu fapt că va fi proprietarul acelui loc şi că tot ce-i aparţinea va fi mutat acolo, era o adevărată tortură.

Rămase cu gura căscată, dar înţelegînd apoi sensul cuvintelor clătină puternic din cap.

– Nu pot locui cu tine, Richard.

– Păi, nu prea văd cum ar putea convieţui altfel un cuplu căsătorit.

Pen crezu că nu auzise bine din cauza vîjîitului din urechi. Privirea i se înceţoşă iar creierul parcă îi dispăruse într-un vid întunecat.

– Căsătorit?

– Căsătorit. Dar ce ţi s-a-ntîmplat? Ai răcit?

– Nu, Richard. Nu mă pot mărita cu tine.

– Mi-o spui prea tîrziu, zise el. Deja am închiriat un salon.

– Ce-ai făcut?

– Am închiriat un salon. În Penns Grove, azi dimineaţă, pentru sîmbăta viitoare. Invitaţiile sînt făcute... Se uită la ceas. Bănuiesc că au fost deja expediate. Nici nu-ţi vine să crezi ce greu e să le pui pe toate la punct, aşa că sper să nu te deranjeze dacă am invitat doar rudele apropiate şi prietenii, în jur de o sută de persoane. Apopo, părinţii tăi m-au rugat să-ţi transmit salutări.

– Părinţii mei. I-ai văzut pe ai mei?

– Bineînţeles. Ridică o sprînceană. Pen, doar n-ai de gînd să nu-i inviţi la nuntă. Apropo, părinţii mei abia aşteaptă să te cunoască.

– Stai puţin! exclamă ea, prinzîndu-şi capul în mîini, pe de o parte din cauza totalei confuzii în care se afla şi pe de altă parte pentru că simţea că în curînd obiectul acela nenorocit i se va rostogoli

de pe umeri.

– Stai puţin. Ai stabilit o nuntă.

– Oi fi eu bărbat, dar la aşa ceva mă pricep şi eu.

– Nunta noastră?

– Doar nu a lui Harry şi Sally. Dacă ar fi după tine, nu s-ar întîmpla niciodată. Trebuie să ne facem analiza sîngelui şi imediat să obţinem certificatul, altfel va trebui să le repetăm pentru oficiul stării civile. Tăie aerul cu mîna. Fir-ar să fie, Pen. Nu mai suport să văd cum te chinui şi cît eşti de nefericită pentru că nu pot sta cu tine. Cum altfel ţi-aş putea arăta locul unde vreau să fiu... unde simt nevoia să fiu... Dacă nu te măriţi cu mine îţi voi ieşi în cale ori de cîte ori voi avea ocazia. Rămîi cu mine aici pentru totdeauna, pentru că aici vreau să locuiesc. Nu mai pleca de lîngă mine, nu te mai ambiţiona şi nu mai fi supărată. Nu mai sînt Cretinul, Pen. De data asta eu sînt cel care loveşte. Pentru fericirea amîndorura.

– Richard... Începu să plîngă.

El şopti ceva printre dinţi şi o luă în braţe lipind-o de pieptul său solid. Ea îşi ascunse faţa în cămaşa de bumbac şi continuă să plîngă.

– Te rog, Pen, spuse el încet, cu vocea întreruptă de propriile-i emoţii. Nu se poate să nu încercăm. Trebuie să încercăm. Nici eu nu mai

vreau să duc o existenţă de acvariu. Aici vreau să locuiesc alături de familia mea. Aici este locul în care se află toate lucrurile mele de preţ. Aici doresc să renasc, eu şi talentul meu. Voi mai călători dar numai pentru că acum majoritatea filmelor se toarnă în aer liber. Poate, că uneori, vei putea veni cu mine, uneori, poate, nu. Vom depăşi aceste momente. Împreună. Am discutat cu Cindy Costner în legătură cu scenele de dragoste. Îţi seamănă. Spunea că i-ar place să vorbească cu tine în legătură cu acest subiect. Ştiu că nu-ţi va fi uşor, dar asta mi te face şi mai dragă. Te iubesc. Trebuie să mă însor cu tine. Vreau să ne promitem unul altuia că nu ne vom despărţi niciodată. Dacă nu mă însor cu tine, am să mor.

– Cred că iar visez, şopti ea, ridicîndu-şi capul.

O sărută, un sărut ca un cutremur de pămînt, plin de dorinţe şi promisiuni. Cînd îşi dezlipi buzele de ale ei, îi spuse zîmbind:

– Nu visezi. E o certitudine.

– Ah, Dumnezeule. Se vede că vii de la Hollywood. Şi apoi pe un ton serios. Te iubesc, Richard. Mi-e frică, dar fără tine viaţa mea e tristă şi nu are nici un rost.

– Chiar îţi place locul ăsta? Dacă nu putem cumpăra o altă parcelă.

– Nu. Se ghemui mai bine în braţele lui, mul-

ţumită. Vorbeai serios cînd mi-ai spus că ai discutat cu părinţii mei şi că ai stabilit nunta?

– De sîmbătă într-o săptămînă. Chicoti.

– Pînă la urmă tot am să-ţi spun vreo două vorbe despre caracterul tău şovin.

– Mai tîrziu. Începu să-i descheie nasturii de la bluză.

– Credeam că trebuie să ne grăbim ca să obţinem certificatul, îi reaminti ea cu respiraţia puţin întretăiată, simţindu-i degetele fierbinţi alunecîndu-i pe piele.

– Şi mîine mai e o zi. În plus, trebuie să ţinem cont de priorităţi. N-am văzut încă totul.

– Chiar ai discutat cu acea Cindy Costner? întrebă ea, dorind să scape cît mai repede de ultima întrebare sîcîitoare, înainte de a trece la probleme importante.

– Cum mă vezi şi cum te văd. Îi dezgoli umerii şi îşi strecură degetele sub bretelele sutienului lăsîndu-le în josul braţelor. Adăugă. E o doamnă drăguţă. Îmi amintea de tine.

Pen se întinse şi îi trase şapca de pe cap, de sub care apăru familiara coadă de cal. Îşi încolăci degelete în jurul şuviţelor groase de păr şi-şi apropie gura de ele într-un sărut devastator. Ca lovită de creasta unui val, toată fiinţa ei se umplu de forţă feminină şi certitudine a sentimentelor. În cele

din urmă îşi dezlipi buzele şi îl întrebă. Cu cine spuneai că ai discutat?

– Habar n-am, recunoscu el.

– Inima ta îmi aparţine, la fel şi gura ta, sufletul şi trupul tău, iar ceea ce se află sub bucata de pînză, *categoric* este numai şi mumai al meu. Să nu uiţi.

– Şi eu te iubesc, spuse el şi o trase în jos la umbra copacilor, acolo unde îşi vor înălţa împreună viitorul cămin.

Epilog

Premiile Academiei se acordau întotdeauna într-o atmosferă fastuoasă.

Richard zîmbea reporterilor, flash-urilor şi camerelor TV. Fanii urlau din tribuna centrală încercînd să-i atragă atenţia. Le făcu semne vesele, recunoscător. Datorită lor *American Saga* rămăsese trei luni pe primul loc pe lista box-office, cu un beneficiu de o sută de milioane de dolari şi nouă nominalizări pentru premiul Oscar.

– Eşti uimitor de calm pentru cineva care a fost nominalizat, îi şopti Pen strîngîndu-l de braţ. Eu simt că leşin.

El chicoti şi-şi îndreptă ochelarii pe nas. Îşi aminti întîmplarea petrecută cu ani în urmă. Cine şi-ar fi închipuit atunci că ei doi vor fi împreună? Această nominalizare ar fi trebuit să-i răzbune toate chinurile prin care trecuse în şcoală, dar ade-

vărul era că nu mai constituia de mult un scop în sine. În casa de pe vîrful muntelui renăscuse, acolo îşi redescoperise adevărata sa valoare. Viaţa îi oferea satisfacţii dar ştia că le merită din plin pentru că şi eforturile fuseseră foarte mari.

În rest, totul fusese uşor de realizat, iar nominalizarea pentru premiul Oscar însemna un noroc nemaipomenit.

– La naiba, iubito. Mă simt onorat că am fost nominalizat. Nicholson i-a întrecut pe Spencer Tracy şi Bette Davis cu cele mai multe nominalizări. Pentru *Hoffa* sau *Oameni onorabili* nu a primit nimic, dar va primi acum. Merită. Joacă fantastic. O strînse de mînă. Acum înţelegi ce-am simţit atunci cînd ai primit premiul anual pentru cea mai bună profesoară din New Jersey?

Ea rîse.

– Pentru orele de cinematografie bazate pe materialul adunat în timpul turnării filmului *tău.*

– Ce frumoasă eşti. Nu minţea. Rochia fără bretele, din şifon albastru închis, fusese închiriată de la *Chanel.* Pe material erau prinse steluţe, parcă aruncate de o mînă nevăzută într-un arc strălucitor de argint. Părul, dat pe spate era prins într-un coc greu. Semăna cu o fermecătoare vedetă a Hollywood-ului primilor ani. Dar adevărata ei frumuseţe era ascunsă. În trupul ei creştea co-

pilul lor, încă mic şi nevăzut, deocamdată. Sarcina făcuse din ea o femeie splendidă.

Îi zîmbi.

– Şi tu eşti, dar mi-e dor de părul tău.

El chicoti.

– Îl las din nou să crească, după ce plecăm de aici.

Îşi încercase talentul într-o cu totul altă direcţie şi realizase o comedie trăznită. Contrar adevărului rostit de Burke pe patul de moarte, cum că a juca este un lucru simplu, dar a juca comedie nu e uşor deloc, pe el îl distrase. Datorită lui Pen a cărei dragoste îl stimulase.

Nu le era uşor. În vacanţe îl însoţea în călătorii, iar în timpul şcolii el făcea tot posibilul să-şi petreacă cît mai multe weekend-uri acasă.

Realizatorii emisiunii *Entertainment Tonight* îi solicitau un interviu. Erau însoţiţi de o Libby plină de exuberanţă, care nici nu putea fi altfel din moment ce avea în mînecă nominalizarea pentru cel mai bun regizor şi care, între timp, cîştigase *Globul de Aur.*

O îmbrăţişă pe Pen, apoi pe el.

– Pari fericit, aşa că ai face bine să-mi mulţumeşti.

– Ce vrea să spună? întrebă Pen.

Richard dădu din umeri.

– E verişoara ta.

– Regia, copii. O ingenioasă punere în scenă a revederii voastre. Ridică-te, Richard.

Asta s-a-ntîmplat azi noapte, se gîndi Richard, zîmbindu-i intim soţiei sale, apoi plecă să dea interviul ca un fiu ascultător.

După aceasta, intrară repede să-şi ocupe locurile în pavilion. Spectacolul se desfăşură cu obişnuitele combinaţii de fast exagerat, declaraţii politice, discursuri plictisitoare şi aşteptarea cîştigătorilor. Lîngă ei Libby le spunea în şoaptă ce bine ar fi dacă Academia i-ar încredinţa regia pentru *Hunul Attila.*

– Anul viitor mă angajez voluntar, spuse Pen cu voce scăzută, efectiv închizîndu-i gura. Se descurcă bine în asemenea situaţii, se gîndi Richard şi-i luă mîna să i-o sărute.

Mai rămăseseră doar patru nominalizări de anunţat şi *American Saga* nu cîştigase încă nimic. Pen blestema fiecare apariţie pe scenă, Libby devenise practic incoerentă iar Richard, controlîndu-şi nervi, părea foarte calm. Ce plăcut e să ştii că nu ai nici o şansă.

Mary Jane primi premiul pentru cea mai bună interpretare feminină.

Se ridică în picioare aplaudînd-o furios, la fel Pen şi Libby. Spre surprinderea sa, atunci cînd

Mary Jane îşi ţinu discursul, una din persoanele căreia îi adresă mulţumiri a fost Pen.

– Ce i-ai spus atunci? o întrebă.

– Ţi-am mai spus: că este o foarte bună actriţă. Pen zîmbi.

Se aşezară ca să urmeze un nou clip. Încordarea crescu pe măsură ce se pregătea anunţarea următorului premiu.

– Te rog, Doamne, te rog, te rog, îngîna Pen.

– Calmează-te, iubito, îi spuse Richard amuzat şi recunoscător, în acelaşi timp. Ar fi minunat, dar nu am nici cea mai mică şansă. În schimb, te am pe tine şi copilaşul.

Pen îi zîmbi şi îl privi cu dragoste.

– Ai cele mai mari şanse. Ai fost magnific.

– Mai bun decît Nicholson, se aplecă Libby să-i şoptească. Ai avut un regizor bun.

Pen se uită în sus invocînd parcă ajutor.

– E insuportabilă.

În sfîrşit, se ajunsese la acordarea premiului pentru cel mai bun actor. Al Pacino şi Emma Thompson se suiră pe scenă să anunţe cîştigătorul. Atunci cînd se citiră nominalizările şi apăru clipul cu imaginea fiecăruia, Richard simţi o undă de speranţă. Imediat, însă, înţelese că a pierdut. Prima nominalizare din viaţa lui. Vor mai fi şi altele. Spera. Era, totuşi, plăcut să stai în tensiune.

Cînd i se rosti numele simţi reflectoarele îndreptate spre el. Zîmbi şi încercă să nu se gîndească la milioanele de oameni care îl urmăreau. Pen îi strîngea degetele încurajîndu-l.

Inima i se opri în loc cînd apăru clipul cu marea scenă de dragoste dintre el şi Mary Jane. Respiră uşurat atunci cînd, la sfîrşit, Pen oftă şi-i spuse.

– Este cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Richard se aplecă şi o sărută.

– Te iubesc.

– Cîştigătorul este...

Plicul fusese rupt. Richard se instală calm în fotoliu, mulţumit în sinea lui de tot ce-i oferise viaţa. Nimic nu conta mai mult.

– Richard Creighton. *American Saga*.

Pen se aruncă în braţele lui, literalmente sufocîndu-l cu sărutări, strigîndu-i numele în acelaşi timp şi acoperind chiotele de bucurie ale lui Libby. Abia atunci cînd cei din sală începură să se amuze de gesturile caraghioase ale soţiei sale, realiză, de fapt, ce se întîmplă. Cîştigase!

– Ridică-te! Ridică-te, ţipa Pen, trăgîndu-l de pe scaun şi apoi de-a lungul intervalului spre scenă.

Îi puseră statueta în braţe. O privi îndelung, convins că pe undeva se făcuse o mare greşală, apoi se întoarse spre microfon, conştient de faptul

că în doar cîteva minute trebuia să aducă mulţumiri foarte multor oameni. Celui mai drag dintre toţi îi rezervă ultimele secunde.

– ... Niciodată nu voi putea găsi cuvinte de mulţumire pe care să le spun celei mai dragi fiinţe, soţiei mele, Pen Marsh-Creighton. Cu toate că a încercat să mă sufoce sărutîndu-mă... Toţi izbucniră în rîs. Richard le zîmbi în timp ce, peste marea de capete, descoperi imediat figura soţiei sale.

– Nimeni în afară de ea nu-mi putea oferi sprijin, încurajările şi dragostea de care am avut nevoie. Acest premiu îl vom împărţi împreună. Vă mulţumesc. Deoarece regizorul său îi făcea semne cu mîna, arătîndu-i că timpul se epuizase, Richard mai adăugă. Okay, Libby să sperăm că această seară o vom petrece cu adevărat în familie.

Şi cum Libby şi *American Saga* obţinuseră Oscar-ul, Richard recunoscuse în faţa milioanelor de oameni ce soţ îngrozitor de norocos şi fericit era el.

Pen ştia deja.

Sfîrşit

Richard - seducătorul misterios cu ochi verzi...

În pantaloni de piele sau blugi, Richard Creighton era îngrozitor de sexy, irezistibil - dar trăind într-o lume complet diferită de a ei! Pen Marsh știa că era prea matură ca să mai facă o pasiune de adolescentă pentru frumosul actor care juca în filmul regizat de verișoara sa, dar sentimentele față de el îi scăpaseră deja de sub control - indiferent cît de des își reamintea de puștiul slăbănog și miop din anii de școală.

El putea săruta chiar și aripile unui înger...

Deși șocat de a fi obiectul dorințelor unei femei drăguțe, Richard o sărută pe Pen cu plăcere imprudentă, atras de frumoasa profesoară cu picioare lungi. Richard îi jură că povestea lor de dragoste va putea supraviețui geloziei celorlalte vedete, reporterilor indiscreți și scenelor fierbinți de dragoste, dar Pen avea îndoielile sale. Va reuși oare eroul îndrăgostit să o convingă că ea îi aparține pentru totdeauna, că nu o va părăsi niciodată?

Lei 2157+43TL = 2200